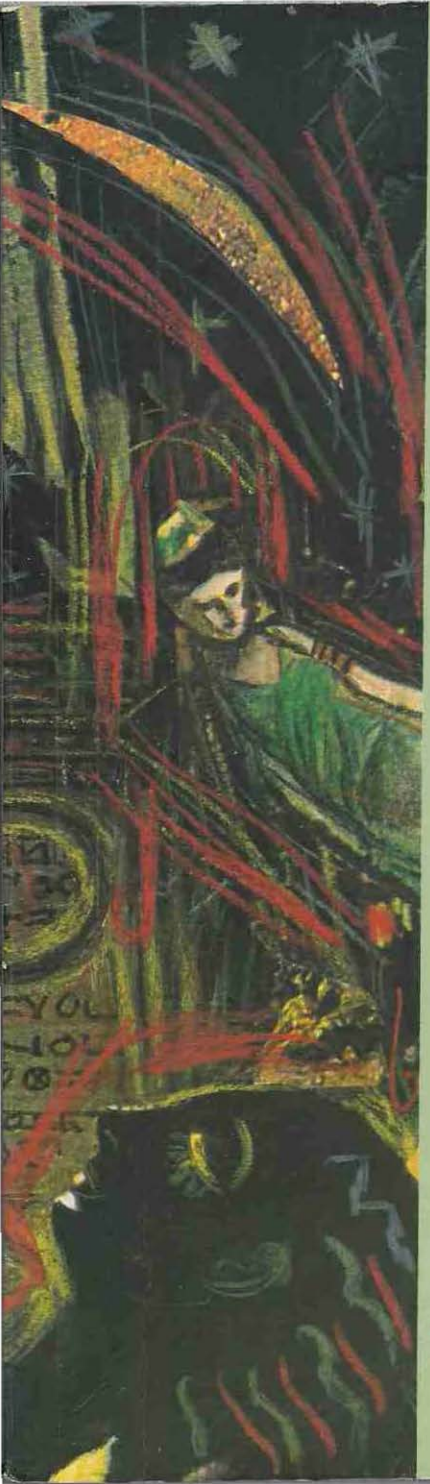

NİN Nİ

Yeraltı Edebiyatı

CHUCK PALAHNIUK

Ayrıntı Yayınları

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

CHUCK PALAHNIUK: Washington eyaletinin doğusundaki bir çiftlikte büyüdü. Bir süre Byalet Üniversitesi'ne devam ettikten sonra Oregon Üniversitesi'ne geçti ve öğrenimini orada tamamladı. Üniversite yılları boyunca yazar olmayı aklından bile geçirmedi. Geçimini Freightliner adlı şirkette otomobil tamirciliği yaparak kazanmakta iken, 1996'da, arkadaşlarıyla birlikte devam ettiği bir edebiyat grubu çerçevesinde *Project Mayhem* (Kargaşa Projesi) adlı kısa hikâyeyi yazdı. Söz konusu hikâye üç ay gibi kısa bir süre içinde *Fight Club*'a (1996; *Dövüş Kulübü*, çev.: Elif Özsayar, Ayrıntı Yayınları, 2000) dönüştü. İlk romanını yayımlatmayı başarana kadar yayınevleri tarafından pek çok kez geri çevrildi. Genellikle adında "nehir" kelimesi geçen ağırbaşlı romanlara esin kaynağı olmuş bir coğrafyada, ilk romanı büyük ses getirdi. Palahniuk, 1999'da katıldığı bir yazarlar konferansında, *Writing to Fail* (Reddedilmek İçin Nasıl Yazılır) adlı bir çalışma grubu yürüttü. Pacific Nortwest Booksellers Association Award ve Oregon Book Award ödüllerine değer bulunan *Fight Club*, 1999'da filme çekildi. *Survivor* (1999; *Gösteri Peygamberi*, çev.: Funda Uncu Irklı, Ayrıntı Yayınları, 2002), *Choke* (2001; *Tıkanma*, çev.: Funda Uncu Irklı, Ayrıntı Yayınları, 2003), *Invisible Monsters* (1999; *Görünmez Canavarlar*, çev.: Funda Uncu Irklı, Ayrıntı Yayınları, 2004), *Fugitives and Refugees* (2003; *Kaçaklar ve Mülteciler*, çev.: Esra Arışan, Ayrıntı Yayınları, 2005), *Diary* (2003; *Günce*, çev.: Funda Uncu Irklı, Ayrıntı Yayınları, 2005), *Lullaby* (2002; *Ninni*, çev.: Funda Uncu Irklı, Ayrıntı Yayınları, 2007), *Stranger Than Fiction* (2003) ve *Haunted* (2005) adlı kitapları (iki kitap da Ayrıntı Yayınları'nın programına alınmıştır) kaleme alan Palahniuk, Oregon'un Portland şehrinde yaşamını sürdürüyor.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Ninni

Chuck Palahniuk

Ayrıntı: 510
Yeraltı edebiyatı dizisi: 36

Ninni
Chuck Palahniuk

İngilizceden çeviren
Funda Uncu Irkılı

Yayına hazırlayan
Zeynep Demirsü

Katkıda bulunan
F. Zeynep Bilge

Kitabın özgün adı
Lullaby, 2002

© Chuck Palahniuk
Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir

Kapak illüstrasyonu
Asuman Ercan

Kapak düzeni
Demir Çelikoğlu

Düzelti
Ayten Koçal

Baskı ve cilt
Sena Ofset (0 212) 613 38 46

Birinci basım 2007
Baskı adedi 2000

ISBN 975-539-510-5

AYRINTI YAYINLARI
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr
Nuruosmaniye Çeşmesi Sk. No.: 23/1 34400 Çemberlitaş-İst. Tel.: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

Ninni

Chuck Palahniuk

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

DÖVÜŞ KULÜBÜ
Chuck Palahniuk

EŞİK TEKİLER
Philippe Djian

SON SÜRGÜN
Dragan Babic

YATAK ODASINDA FELSEFE
Marquis de Sade

ACEMİ PEZEVENK
Ola Bauer

TAVANDAKİ KUKLA
Ingvar Ambjörnsen

GÖNÜLLÜ SÜRGÜN
Suerte
Claude Lucas

EROJEN BÖLGE
Philippe Djian

KOZMİK HAYDUTLAR
A.C. Weisbecker

HAYRAN OLUNASI CASANOVA
Philippe Sollers

GÖSTERİ PEYGAMBERİ
Chuck Palahniuk

KUZEY GÖZCÜSÜ
Ola Bauer

İSİS
Tristian Hawkins

TIKANMA
Chuck Palahniuk

HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ
Jean Genet

DENİZCİ
Jean Genet

FLAMENKO'NUN İZİNDE
Duende
Jason Webster

ODA HİZMETÇİSİNİN GÜNLÜĞÜ
Octave Mirbeau

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR
Chuck Palahniuk

ADSIZ DEVLER
Pascal Bruckner

ANNEM
Georges Bataille

ÇARPIŞMA
J.G. Ballard

MELEKLER
Denis Johnson

FAHİŞE
Nelly Arcan

KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER
Chuck Palahniuk

CENNETTE BİR GÜN DAHA
Eddie Little

SEVDALI TUTSAK
Jean Genet

YALANIN ERDEMİ
Joachim Zelter

İSA'NIN OĞLU
Denis Johnson

UYKU
Annelies Verbeke

GÜNCE
Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE
William S. Burroughs

BEYAZ ZENCİLER
Ingvar Ambjörnsen

BALKON
Jean Genet

AMERİKA MEKTUPLARI
Joachim Zelter

NİNNİ
Chuck Palahniuk

İŞKENCE BAHÇESİ
Octave Mirbeau

Teşekkürlerimle bu kitabı
yazdıklarımı kimsenin okumadığı zamanlarda okuyan

Jason Cheung
Kyle McCormick
Dennis Widmyer
Amy Dalton
Kevin Kölsch'e

ithaf ediyorum.

Giriş

Başta evin yeni sahibi oturma odasının zeminine hiç bakmamış gibi yapar. Gerçekten hiç bakmamış gibi. Ne evi ilk görmeye geldiklerinde, ne de komisyoncu onları gezdirdiğinde. Odaları ölçmüş, hamallara kanepe ve piyanoyu nereye koymaları gerektiğini söylemiş, sahip oldukları bütün eşyaları eve yığmışlardı ama durup da oturma odasının zeminine bakmamışlardı. Hesapta.

Taşındıktan sonraki ilk sabah alt kata inerler ve beyaz meşe kaplı zeminde şu kelimelerin kazınmış olduğunu görürler:

GİDİN BURADAN

Yeni ev sahiplerinin bazıları bunu bir arkadaşlarının şaka olsun di-

ye yazdığını farz eder. Diğerleri bunun hamallara bahşiş vermedikleri için olduğundan emindir.

Birkaç gece sonra ebeveyn yatak odasının kuzeye bakan duvarının içinde bir bebek ağlamaya başlar.

Genellikle bu durumda ararlar.

Ve kahramanımız Helen Hoover Boyle'a bu sabah lazım olan son şey, bu yeni ev sahibiyle telefonda konuşmaktır.

Bu kekelemeler ve ağlamalar.

Helen Boyle'a sadece bir fincan daha kahve ve "tavukçuluk" anlamına gelen on harfli bir kelime lazım. Polis kanallarını tarayan telsiz tarayıcısında neler konuşulduğunu duyması lazım. Sekreteri dışarıdaki odadan kafasını uzatana dek Helen Boyle parmaklarını şaklatmaya devam ediyor. Kahramanımız ahizenin alıcısını iki eliyle örterek, tarayıcıyı işaret ediyor ve "Kod dokuz-on bir," diyor.

Ve sekreteri Mona omuzlarını silkerek "Eee?" diye soruyor.

Eee'si kod defterine bakması gerekiyor.

Ama Mona "Sakin ol. Dükkânın birinde ufak bir hırsızlık olmuş," diyor.

Cinayetler, intiharlar, seri katiller, kazara aşırı dozdan ölümler gibi olayların gazetede manşet olmasını bekleyemezsiniz. Bir başka komisyoncunun dâhi çocuk olup parsayı toplamasına izin veremezsiniz.

Helen'ın Crestwood Terrace'taki 325 numaranın yeni sahibinin bir dakikalığına çenesini kapamasına ihtiyacı var.

Elbette oturma odasının zemininde o mesaj çıkacaktı. Tuhaf olan bebeğin genellikle üçüncü geceden önce ağlamaya başlamıyor olması. Önce o hortlaksı mesaj sonra da bütün gece bebeğin ağlaması. Ev sahipleri yeterince dayanırlarsa, bir hafta sonra küvet doldurulunca suya yansıyan suratı gördüklerinde kesin ararlar. Gözlerinin yerinde iki kara boşluk olan, kırış kırış bir surat.

Üçüncü hafta, herkes sofraya oturduğunda yemek odasının duvarlarında daireler çizen hortlaksı gölgeleri beraberinde getirir. Sonrasında başka olaylar da cereyan edebilir ama dört hafta dayanabilen kimse çıkmadı.

Helen Hoover Boyle yeni ev sahibine "Mahkemeye başvurup

evin yaşanamaz halde olduğunu ispatlayamaz, önceki ev sahiplerinin durumdan haberdar olduğunu hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde ispat edemezseniz..." diyor. "Size söylemem gerekir ki," diyor. "Evle ilgili bunca kötü reklam yaptıktan sonra bu davayı kaybedersiniz, ondan sonra da ev beş para etmez."

Fena bir ev sayılmaz aslında bu Crestwood Terrace 325 numara. Tudor üslubunda inşa edilmiş, yeni bir çatı düzenlemesi olan, dört yatak odalı, üç buçuk banyolu bir ev. Havuzu var. Kahramanımızın evin detaylarının yazılı olduğu kâğıda bakmasına bile gerek yok. Son iki yıl içinde bu evi tam altı kez sattı.

Eton Court'taki altı yatak odalı, dört banyolu, antresi çam lambri kaplı ve mutfak duvarlarından kan akan New England üslubunda inşa edilmiş dik çatılı ufak evi ise son dört yıl içinde tam sekiz kez sattı.

Yeni ev sahibine "Sizi bir dakika bekleteceğim," deyip telefonun kırmızı tuşuna basıyor.

Helen'ın üzerinde beyaz bir döpiyes, ayağında da beyaz ayakkabılar var ama kar beyazı değil. Daha çok, Banff'te özel bir araba ve şoför kapıda beklerken, birbirine uygun on dört bavulla Louise Gölü Oteli'ndeki süitte kalınırken ve yokuş aşağı kayak yaparken görülen bir beyaz.

Kahramanımız kapıya doğru, "Mona? Ay ışığı?" diye sesleniyor. Daha yüksek sesle "Peri kızı?" diyor.

Elindeki kalemi masanın üzerinde katlı duran gazeteye vuruyor ve "'Kemirgen' anlamına gelen beş harfli kelime nedir?" diye soruyor.

Telsiz tarayıcı, kelimelerle gargara yapıyor, mırıldanıyor, havlıyor; her cümlenin sonunda "Tamam" diye tekrarlanıyor. "Tamam" diye tekrarlanıyor.

Helen Boyle "Bu kahve beni kesmeyecek," diye bağırıyor.

Bir saat içinde beş yatak odalı, misafir suiti bulunan, iki gaz şömineli ve gece geç saatlerde makyaj odasındaki aynada uyku hapıyla intihar etmiş bir yüzün belirdiği Kraliçe Anne üslubunda inşa edilmiş bir ev göstermesi gerekiyor. Daha sonra ise odaları farklı zevk seviyelerinde düzenlenmiş olan, FAG ısıtmalı, alçakta bir soh-

bet bölümü bulunan ve on sene önce meydana gelmiş çifte cinayette atılan kurşunların hayalinin tekerrür ettiği bir çiftlik evi var gösterilecek. Bunların hepsi Helen'ın kalın ajandasında yazıyor; kalın ve kırmızı deri gibi görünen bir yüzü var ajandanın. Her şey bu defterde kayıtlı.

Kahvesinden bir yudum daha alıyor ve "Bu ne böyle? İsviçre Ordu Kahvesi mi? Kahvenin tadı kahve gibi olmalı," diyor.

Kapıda beliren Mona kollarını göğsünde kavuşturup "Ne?" diyor.

Helen "Şu eve uğramanı istiyorum," deyip kayıt defterindeki evlerle ilgili detayların yazılı olduğu kâğıtları karıştırıyor. "4673 numaradaki Wilmont Konutu'na. Bir adet camekanlı verandası, dört yatak odası, iki banyosu ve suçu ağırlaştırıcı sebep içeren bir cinayeti olan Sömürge Dönemi Felemenk üslubunda inşa edilmiş bir ev," diyor.

Polis telsizi "Tamam" diyor.

Helen "Her zamanki şeyleri yap," dedikten sonra bir kâğıt parçasına adresi yazıp Mona'ya uzatıyor. "Hiçbir şeyi değiştirme. Adaçayı yakma. Şeytan falan çıkarmaya da kalkma," diyor.

Mona kağıdı alıp "Sadece titreşimlere mi bakayım?" diye soruyor.

Helen havayı kamçılarmışçasına elini sallıyor ve "Hiç kimsenin tünelin ucundaki parlak ışığa doğru ilerlemesini falan istemiyorum. Bu hilkat garibelerinin burada, bu astral düzlemde kalmalarını istiyorum, teşekkür ederim," diyor. Gazeteye bakarak "Ölü olarak geçirecekleri koca bir sonsuzluk var önlerinde. O evde elli yıl daha takılıp biraz gürültü çıkarabilirler," diyor.

Helen Hoover Boyle telefonun yanıp sönen bekletme ışığına bakarak "Dün altı yatak odalı İspanyol evinde ne buldun?" diye soruyor.

Mona gözlerini tavana dikiyor. Çenesini öne doğru çıkarıp, derin derin iç çekiyor ve doğruca yukarı giden soluğu, alnına düşen saçı havaya kaldırıyor. "Orada kesinlikle bir enerji var. Tekinsiz bir varlık. Ama zemin planı mükemmel," diyor. Siyah ipek bir kordon boynundan dolanarak ağzının köşesinden içeri girip kayboluyor.

Ve kahramanımız "Siktir et zemin planını," diyor.

Sadece elli yılda bir satılan o rüya evlerini unut. O mutlu yuvaları unut. Ve tekinsiz olayları siktir et: soğuk noktalar, tuhaf dumanlar, huzursuzlanan evcil hayvanlar. Helen'a gereken şey duvarlardan akan kandı. Geceleri çocukları yataktan çekip çıkaran buz gibi soğuğa ve görünmez ellere ihtiyacı vardı. Bodruma inen merdivenlerin sonunda, karanlıkta kıpkırmızı parlayan gözlere ihtiyacı vardı. Tabii bir de evin, dışarıdan iyi bir izlenim bırakmasına.

Elm Sokağı 521 numaradaki bungalovda dört yatak odası, orijinal metal yapı malzemeleri ve çatıdan gelen çığlıklar var.

Weston Heights 7645 numaradaki Norman üslubunda inşa edilmiş evde kemerli pencereler, bir kiler, kurşunlu camdan raylı kapılar ve üst kat koridorunda bıçak darbelerinin izini taşıyan bir ceset var.

Levee Place 248 numaradaki çiftlik evinde –beş yatak odası, dört buçuk banyo ve briket veranda– lavabo açıcısı zehirlenmesinden sonra ebeveyn yatak odasının duvarlarına kusulan kan tekrar tekrar ortaya çıkıyor.

Yorgun evler, emlak komisyoncuları onları böyle adlandırır. Kimse göstermek istemediği için hiçbir zaman satılamayan şu evler. Hiçbir Emlak Komisyoncusu evi gezdirmek veya orada yalnız başına vakit geçirme riskini göze almak istemezdi. Veya içinde kimse oturamadığı için altı ayda bir satılıp duran evlerdi bunlar. Bu özel evlerden yeteri kadar, yani yirmi, otuz tane bulabilse Helen telsiz tarayıcısını kapatabilirdi. İntihar ve cinayet olayları için gazetelerin ölüm ilanları sayfasına veya cinayet haberlerine bakmasına gerek kalmazdı. Olası her ipucunu kontrol etmesi için Mona'yı göndermekten vazgeçebilirdi. Arkasına yaslanıp "at" anlamına gelen altı harfli kelimeyi bulabilirdi.

"Bir de kuru temizlemedeki elbiselerimi almanı istiyorum," diyor. "Ha, bir de doğru dürüst bir kahve al," diye ekliyor. Kalemiyle Mona'yı göstererek "Ve profesyonellik hatırına lütfen şu Rasta zımbırtılarını evde bırak," diyor.

Mona ağzından parlak ve ıslak bir kuvars kristali çıkana dek siyah ipek kordonu çekiyor. Üzerine üfleyip "Bu bir kristal. Erkek ar-

kadaşım İstiridye verdi bunu bana," diyor.

Helen "Çıktığın oğlanın adı İstiridye mi yani?" diyor.

Mona elindeki kristali bırakıyor, kristal göğüs hizasında sallanıyor. "Kendimi korumam içinmiş," diyor. Kristal, turuncu bluzunda koyu renkli ıslak bir leke bırakıyor.

"Bir de gitmeden önce," diyor Helen, "bana Bill veya Emily Burrows'u bağla."

Helen telefonun bekletme tuşuna basıyor ve "Beklettiğim için üzgünüm," diyor. Bu durumda birkaç seçenekleri olduğunu söylüyor. Yeni ev sahibi evi boşaltıp bir devir temlik senedi imzalar ve ev bankanın problemi haline gelir.

"Veya," diyor kahramanımız, "bana evi satmam için gizli bir hak imtiyaz edersiniz. Ki biz buna cep listesi imtiyazı deriz."

Ve belki de ev sahibi bu sefer hayır der. Ama küvetteyken suyun üzerinde, bacaklarının arasında o korkunç surat belirdiğinde, duvarlarda gölgeler gezinmeye başladığında, evet, herkes er yada geç evet der.

Telefondaki yeni ev sahibi "Ve siz bu sorundan hiçbir alıcıya söz etmeyeceksiniz, öyle mi?" diyor.

Ve Helen "Kalan kolilerinizi açmayın bile. İnsanlara taşınmakta olduğunuzu söyleriz," diyor.

Soran olursa şehir dışına tayin edildiğinizi söyleyin. Onlara bu evi sevdiğinizi söyleyin.

"Geri kalan her şey bizim küçük sırrımız olarak kalacak," diyor.

Dış odadan Mona "Bill Burrows ikinci hatta," diyor.

Polis telsizi "Tamam" diyor.

Kahramanımız bir başka düğmeye basıyor ve "Bill!" diyor.

Ses çıkarmadan, ağzını oynatarak Mona'ya *Kahve*, diyor. Sonra da kafasıyla pencereyi işaret ederek *Git*, diyor sessizce.

Telsiz "Tamam" diyor.

Bu Helen Hoover Boyle *idi*. Kahramanımız. Artık bir ölü ama değil de. Bu onun hayatında sıradan günlerden biriydi. Ben gelmeden önce yaşadığı hayat böyle bir şeydi. Bu belki bir aşk hikâyesi, belki de değil. Kendime ne kadar inanabildiğime bağlı bu.

Bu Helen Hoover Boyle'la ilgili. Onun bana musallat oluşuyla

ilgili. Bir şarkının aklınıza takılışı gibi. Hayatın sizce olması gerektiği gibi. Herhangi bir şeyin dikkatinizi çekmesi gibi. Geçmişinizin sizinle birlikte geleceğinizin her gününe dahil oluşu gibi.

İşte bu. Bu. Bunların tamamı Helen Hoover Boyle.

Hepimize birileri musallat oluyor ve biz de birilerine musallat oluyoruz.

Olağan yaşamının bu son sıradan gününde kahramanımız telefona "Bill Burrows?" diyor.

"Emily'yi paralel hatta almanız gerek, çünkü ikiniz için en mükemmel evi buldum," diyor.

"Beygir" kelimesini yazıp "Anladığım kadarıyla satıcılar son derece hevesli," diyor.

I

Hikâyelerin sorunu, olayın kendisinden sonra anlatılıyor olmalarıdır.

Radyoda dakikası dakikasına anlatılan beyzbol maçları bile, sayı turları ve oyun dışı kalma, bunlar bile birkaç dakika gecikmelidir. Televizyondaki canlı yayınlar bile birkaç saniye gecikmelidir.

Işık ve ses bile ancak bu kadar hızlı gidebilir.

Bir diğer sorun da anlatıcıdır. Muhabirin kim, ne, nerede, ne zaman ve niyeleri. Medyanın taraflı oluşu. Ulağın olayları şekillendirmesi. Gazetecilerin Eşik Bekçisi *dediği kişi. Sunumun her şey oluşu.*

Hikâyenin gerisindeki hikâye.

Bunu peş peşe gittiğim kafelerden anlatıyorum. Bu kitabın her

bölümünü farklı bir kasabada, şehirde veya hiçliğin ortasındaki bir kamyoncu lokantasında yazıyorum.

Bu yerlerin hepsinin ortak özelliği mucizeler. Bu tür şeyleri ucuz bulvar gazetelerinde okursunuz, ana-akım başında asla göremeyeceğiniz şifa bulma, acayip görüntülere rastlama ve mucize haberleri.

Bu haftanın konusu New Mexico, Welburn'lü Kutsal Bakire. Geçen hafta gökyüzünden uçarak Ana Cadde adlı anacaddeye inmiş. Uzun, kırmızı ve siyah renkli, rasta örgülü saçları kırbaç misali sırtını dövüyormuş; çıplak ayakları kir içindeymiş; üzerinde kahverenginin iki tonuyla baskı yapılmış Hint işi pamuklu bir etek ve kot kumaşından atlet varmış. Bunların hepsi Amerika'daki her süpermarkette kasaların yanında duran Dünya Mucizeler Raporu'*nun bu haftaki sayısında yazıyor.*

Ve ben bir hafta gecikmeli olarak buradayım. Her zaman bir adım geriden takip ediyorum. Olayın peşinde.

Uçan Bakire'nin tırnaklarının ucu beyaz boyalıymış, geri kalanında ise parlak pembe oje varmış. Bazı görgü tanıkları Fransız manikürü diyor buna. Uçan Bakire elindeki Bug-Off marka sinek kovar spreyiyle New Mexico'nun masmavi gökyüzüne şöyle yazmış:

ARTIK ÇOCUK DOĞURMIYIN

(Aynen alınmıştır.)

Bug-Off marka kutuyu elinden bırakmış. Kutu Vatikan'a doğru yola çıktı bile. İnceleme için. Artık olayın kartpostallarını satın alabiliyorsunuz. Hatta video kasetlerini bile.

Satın alabileceğiniz şeylerin hemen hepsi olayın peşinden piyasaya sürülür. Yakalanmış. Öldürülmüş. Pişirilmiş.

Hatıra videolarında Uçan Bakire sprey kutusunu çalkalıyor. Main Caddesi'nin bir ucunda havada süzülürken aşağıdaki kalabalığa el sallıyor. Ve koltukaltında kahverengi bir tüy öbeği var. Yazmaya başlamadan hemen önce rüzgâr eteğini havalandırıyor ve Uçan Bakire'nin iç çamaşırı yok. Apış arası tıraşlı.

Bugün bu hikâyeyi işte buradan yazıyorum. Burada, New Mexico'nun Welburn kasabasında, yol kenarındaki restoranlardan birinde görgü tanıklarıyla konuşuyorum. Yanımda Çavuş var; yaşlı bir İrlandalı aynasızın kadayıfa dönmüş hali. Aramızda duran masanın üzerinde yerel bir gazete var; üç sütunluk bir ilanı gösterecek şekilde katlanmış. İlanda şöyle yazıyor:

All Plush Interiors Mobilya Mağazaları
Daimi Müşterilerinin Dikkatine

"Yeni aldığınız kumaş kaplı mobilyalardan zehirli örümcek çıktıysa, bir toplu davaya katılmaya hak kazanabilirsiniz." Arkasından da arayabileceğiniz bir telefon numarası verilmiş ama düşürmek imkânsız.

Çavuş'un boynunun derisi öyle gevşek ve sarkık ki, çimdikleyip bıraktığınızda teni o şekilde kalıyor. Eski haline döndürmek için bir ayna bulup orayı ovuşturması gerekiyor.

Restoranın dışında insanlar hâlâ arabalarını şehre doğru sürüyorlar. İnsanlar dizlerinin üzerine çökerek bir ziyaret daha olması için dua ediyorlar. Çavuş kocaman ellerini kavuşturarak dua ediyormuş gibi yapıyor, çaktırmadan yan gözle camdan dışarısını kesiyor, meşin tabancalığının çıtçıtı açık, tabancası dolu ve havaya ateş açmak için hazır bekliyor.

Uçan Bakire gökyüzüne yazı yazma işini bitirdikten sonra insanlara öpücükler dağıtmış. İki parmağıyla barış işareti yapmış. Ağaçların üstünden süzülürken açılmasın diye tek eliyle eteğini tutmuş ve kırmızı, siyah rasta örgülü saçlarını geri atarak, el sallayıp Amin demiş. Sonra da gitmiş, dağları aşıp, ufuk çizgisinde kaybolmuş. Gözden kaybolmuş.

Yine de gazetede okuduğunuz her şeye inanamazsınız.

Uçan Meryem bir mucize değildi.

Büyüydü.

Bunlar aziz değiller. Sihirler.

Çavuş'la burada herhangi bir olaya şahit olmak için bulunmuyoruz. Biz cadı avcısıyız.

Yine de bu, buranın ve şimdinin hikâyesi değil. Ben, Çavuş, Uçan Bakire. Helen Hoover Boyle. Aslında yazdığım şey tanışmamızın hikâyesi. Bu noktaya nasıl geldiğimizin.

II

Size tek bir soru sorarlar. Gazetecilik okulundan mezun olmadan önce sizden muhabir olduğunuzu hayal etmenizi isterler. Büyük şehirlerden birinde günlük bir gazetede çalıştığınızı ve bir Noel arifesinde editörünüzün bir ölüm vakasını incelemek üzere sizi olay yerine gönderdiğini düşünün.

Polis ve sağlık görevlileri oradadır. Komşular üzerlerinde sabahlık, ayaklarında terlikle, sefil haldeki apartmanın koridoruna doluşmuştur. Evin içinde genç bir çift Noel ağacının yanına çökmüş ağlamaktadır. Boğazına bir yılbaşı süsü kaçan bebekleri boğularak ölmüştür. Bebeğin ismini, yaşını ve size gerekli olan diğer bilgileri elde ettikten sonra gece yarısına doğru gazeteye döner, haberi baskıya yetiştirirsiniz.

Sonra da editörünüze teslim edersiniz ama o yazıyı onaylamaz çünkü yılbaşı süsünün rengini belirtmemişsinizdir. Kırmızı mıydı, yoksa yeşil mi? Bakamadığınız gibi sormak da aklınıza gelmemiştir.

Baskı odası ön sayfanın teslim edilmesi gerektiğini haykırırken, iki seçeneğiniz vardır:

Aileyi arayıp rengi sorarsınız.

Ya da aramayı reddedip işinizden olursunuz.

Bunun adı dördüncü kuvvetti. Gazetecilik. Ve benim okuduğum okulda Etik dersinin koskoca final sınavının tek sorusu buydu. Bir ya/ya da sorusu. Benim cevabım sağlık görevlilerini aramak gerektiğiydi. Bu türden nesnelerin kataloglanması gerekir. O yılbaşı süsünün de torbalandıktan sonra kanıt dosyasına konmak üzere fotoğrafı çekilmiş olmalıydı. Noel arifesinde saat gece yarısını geçtikten sonra mümkünü yok aileyi aramazdım.

Okul, etik anlayışıma düşük bir not verdi.

Etik yerine insanlara yalnızca duymak istedikleri şeyleri söylemeyi öğrendim. Her şeyi not etmem gerektiğini öğrendim. Ve editörlerin gerçekten göt tipler olabileceklerini öğrendim.

O günden beri o sınavın gerçekte ne işe yaradığını düşünüp dururum. Şu anda büyük şehirde çıkan günlük gazetelerden birinde muhabirim ve hiçbir şeyi hayal etmem gerekmiyor.

İlk gerçek bebeğim eylül ayının bir pazartesi sabahı öldü. Ortada yılbaşı süsü falan yoktu. Banliyödeki karavanın çevresine komşular doluşmamıştı. Sağlık görevlilerinden biri ufak mutfakta aileyle birlikte oturmuş onlara standart soruları soruyordu. Diğer görevli beni çocuk odasına götürdü ve beşiklerde her zaman ne buluyorlarsa, onları gösterdi.

Sağlık görevlilerinin sorduğu standart sorulardan bazıları şunlardır: Çocuğun ölüsünü kim buldu? Çocuk ne zaman bulundu? Bulunduğu yerden hareket ettirildi mi? Çocuk en son ne zaman canlı olarak görüldü? Çocuk anne sütüyle mi, yoksa biberonla mı besleniyordu? Sorular rastgele gibi görünebilir ama doktorların tek yapabildiği birtakım istatistiki bilgileri toplamak ve günün birinde bir modelin oluşmasını ummaktır.

Çocuk odası sarı ve mavi renklerdeydi, pencerelerde çiçekli perdeler vardı ve beşiğin yanında beyaz hasırdan bir şifoniyer duruyordu. Beyaza boyanmış bir sallanan sandalye vardı. Beşiğin üzerinde sarı plastik kelebekleri olan sallantılı bir süs asılıydı. Şifoniyerin üzerinde bir kitap vardı ve 27. sayfası açıktı. Yerde mavi renkli, enine örgülü dokuma bir kilim vardı. Duvarlardan birinde çerçevelenmiş bir iğne işi vardı. Üzerinde *Perşembe Günü Doğan Çocuğun Ömrü Uzun Olur* yazıyordu. Oda bebe pudrası gibi kokuyordu.

Etik kurallarını öğrenememiş olabilirim ama dikkat etmeyi öğrendim. Hiçbir detay not edilmeyecek kadar önemsiz değildir.

Açık duran kitabın adı *Dünyadan Şiir ve Tekerlemeler* idi ve ilçe kütüphanesinden ödünç alınmıştı.

Editörüm ani bebek ölümleri sendromuyla ilgili beş bölümlük bir yazı dizisi hazırlamayı planlıyordu. Her yıl görünürde bir sebep olmaksızın yedi bin bebek ölüyor. Her bin bebekten ikisi uykuya dalacak ve bir daha uyanmayacak. Editörüm Duncan buna beşik ölümleri deyip duruyordu.

Duncan ile ilgili detaylar şöyle: Yüzü sivilce izleriyle dolu ve iki haftada bir, dipten çıkan beyazlarını kapamak için saçlarını boyadığında saç çizgisi boyunca kafa derisi kahverengine dönüyor. Bilgisayarının şifresi "şifre".

Ani bebek ölümlerine dair bildiğimiz tek şey, ölümlerin herhangi bir ortak noktasının olmadığı. Bebeklerin çoğu gece yarısı ile sabah saatleri arasında tek başınayken ölüyor ama anne babasının yanında uyurken ölen de oluyor. Arabanın koltuğunda veya bebek arabasında ölebiliyorlar. Annelerinin kollarındayken ölebiliyorlar.

Editörüm "Bebeği olan o kadar çok aile var ki," dedi. Bu öyle bir hikâye ki, anne-babalar ve büyükannelerle büyükbabalar okumaktan da çok korkacaklar, okumamaktan da. Aslında içinde yeni bir bilgi yok ama zaten amacımız çocuğunu kaybeden beş ailenin hikâyesini anlatmaktı. İnsanların bu durumla nasıl başa çıktıklarını göstermek. Hayatlarına nasıl devam ettiklerini. Oraya buraya da beşik ölümleriyle ilgili standart bilgileri serpiştirecektik. Bu insan-

ların her birinin içinde, ta derinlerde keşfettiği dayanıklılık ve merhametin derin kuyusunu gösterebilirdik. O açıyı. Bu durum hiçbir özel olayla bağlantılı olmadığından, yumuşak haber* olarak adlandırılabilirdi. Yaşam ekinin baş sayfasından girecektik.

Görsel olarak, artık ölmüş ama bir zamanlar sağlıklı olan bebeklerin gülümseyen fotoğraflarını koyabilirdik.

Bunun herkesin başına gelebileceğini gösterirdik.

Bu onun satış taktiğiydi. Ödül için yapılan bir tür araştırmacı gazetecilik. Yaz sonuydu ve çok haber de yoktu. Son evresine gelmiş hamileliklerin ve doğumların zirve yaptığı dönemdi.

Sağlık görevlilerinin peşine takılmam editörümün fikriydi.

Artık o kadar uzun zamandır çalışıyordum ki, Noel hikâyesi, ağlayan çift ve yılbaşı süsüyle ilgili o zırvalıkları unutmuştum bile.

O kuramsal etik sorusunu gazetecilik eğitiminin sonunda sormaları gerekiyor çünkü sonrasında iş işten geçmiş oluyor. Ağır öğrenci kredilerinizi ödemeniz gerekiyor. Aradan yıllar geçtikten sonra aslında sormak istedikleri sorunun şu olduğunu düşünüyorum: *Hayatını böyle bir işten mi kazanmak istiyorsun?*

* Yazarın kendi görüşlerini de kaleme aldığı gazete ya da dergi haberi. (y.h.n.)

III

Duvarlardan önce boğuk bir konuşma gümbürtüsü geliyor, sonra da hep bir ağızdan atılan kahkahalar. Sonra biraz daha gümbürtü. Televizyondaki kahkaha efektlerinin çoğu 1950'lerin başında kaydedilmişti. Bugünlerde kahkahalarını duyduğunuz o insanların çoğu artık ölü.

Tavandan bir davulun güm, güm, güm eden sesi duyuluyor. Ritim değişiyor. Vuruşlar belki birbirine yakınlaşıp hızlanıyor veya birbirinden uzaklaşıp yavaşlıyor ama hiç durmuyor.

Yukarı kattan biri bir şarkının sözlerini haykırıyor. Televizyonlarının, teyplerinin veya radyolarının sürekli açık olmasını isteyen bu insanlar. Sessizlikten ölesiye korkan bu insanlar. Bunlar benim komşularım. Ah şu ses-kolikler. Ah şu sükûnet-fobikler.

Her duvardan ölülerin kahkahası duyuluyor.

Bugünlerde insanların evim, evim, güzel evimden anladıkları şey bu işte.

Bu ses kuşatması.

İşten çıkınca bir yere uğradım. Ben topallayarak dükkâna girince kasadaki adam bana baktı. Bana bakmaya devam ederken tezgâhın altına uzanarak, kesekâğıdına sarılı bir şey çıkardı ve "İki kere sardım. Sanırım bunu beğeneceksin," dedi. Paketi tezgâhın üzerine bırakıp tek eliyle üzerine hafifçe vurdu.

Paket bir ayakkabı kutusunun yarısı büyüklüğünde. Tonbalığı konservesinden de hafif.

Adam kasada bir, iki, üç tuşa bastı ve fiyat ekranında yüz kırk dokuz dolar yazdı. Bana "Endişe etmeyesin diye güzelce bantladım," dedi.

Yağmur yağar diye paketi plastik bir poşete koydu ve "Eksik çıkarsa bana haber ver," dedi. "Hiç de ayağın iyileşiyormuş gibi yürümüyorsun."

Eve gidene kadar paketin içindekiler takırdayıp durdu. Kolumun altında kesekâğıdı buruştu. Her topallayışımda, kutunun içindekiler bir uçtan öbür uca yuvarlanıp durdu.

Apartman dairemin tavanı hızlı bir müzikle dövülüyor. Duvarlar paniğe kapılmış seslerle mırıldanıyor. Ya kadim ve lanetli bir Mısır mumyası dirilmiş, yan komşularımı öldürmeye çalışıyor ya da komşularım film izliyorlar.

Aşağı kattan birisi bağırıyor, bir köpek havlıyor, kapılar çarpılarak kapatılıyor ve bir sunucu bir şarkıyı takdim ediyor.

Banyoya girip ışığı söndürüyorum. Böylece paketin içinde ne olduğunu göremeyeceğim. Böylece ortaya ne çıkması gerektiğini bilemeyeceğim. Kör karanlıkta kapının altındaki boşluğu havluyla kapatıyorum. Kucağımda paketle klozete oturup dinliyorum.

İnsanların medeniyetten anladıkları şey bu işte.

Arabalarından dışarı asla çöp atmayan insanlar yanınızdan geçerken radyolarının sesini köklerler. Kalabalık restoranlarda suratınıza asla puro dumanı üflemeyen insanlar cep telefonlarına böğürürler. Bir karış mesafeden birbirlerine bağırırlar.

Bitki veya böcekleri öldüren ilaçları asla sıkmayan bu insanlar oturdukları semti müzik setlerinden çıkan İskoç gayda müziğine boğarlar. Çin operasına. Country müziğine.

Dışarıda, bir kuşun şakıması kulağa hoş gelir. Patsy Cline gelmez.

Dışarıda, trafik gürültüsü zaten yeterince kötü. Buna Chopin'in Mi Minör Piyano Konçertosu'nu eklemek durumu düzeltmiyor.

Gürültüyü bastırmak için müziğinizin sesini açıyorsunuz. Diğer insanlar da sizinkini bastırmak için kendilerininkini açıyorlar. Sonra siz biraz daha açıyorsunuz. Herkes daha büyük bir müzik seti alıyor. Bu, sesin silahlanma yarışı. Ve bu savaşı tizi artırarak kazanamazsınız.

Maksat kalite değil, sesin yüksekliği.

Maksat müzik değil, kazanmak.

Siz de bu yarışmaya baslarla katılırsınız. Pencereleri zangırdatırsınız. Şarkının melodisini es geçip sözleri haykırırsınız. Aralara küfür serpiştirip, o kelimeleri vurgulu bir biçimde söylersiniz.

Hükmedersiniz. İşin aslı iktidardır.

Karanlıkta klozette otururken paketin bir ucundaki seloteybi tırnağımla açıyorum ve içinden köşeleri ezilip keskinliğini yitirmiş, pürüzsüz, yumuşak ve kenarları hafifçe tüylenmiş, kare bir mukavva kutu çıkıyor. Kutunun kapağı açılıyor ve içinde sivri, sert, karışık şekiller, minik açılar, kıvrımlar, köşeler ve noktalardan oluşan parçalar varmış gibi geliyor. Karanlıkta bunları banyo zemininde bir kenara koyuyorum. Mukavva kutuyu kesekâğıtlarına geri sokuyorum. Sert ve karmaşık şekillerin arasından iki tane kaygan kâğıt çıkıyor. Bu kâğıtları da kesekâğıtlarına koyuyorum. Kesekâğıtlarını buruşturup top yapıyorum.

Tüm bunları kör karanlıkta yapıyorum, pürüzsüz kâğıda dokunarak, sert ve dallanıp budaklanan şekilleri katman katman hissederek.

Yan komşunun müziği yüzünden ayakkabılarımın altında zemin, hatta tuvalet oturağı bile titriyor.

Beşik ölümü görmüş aileler, onların her birine kendinize bir hobi edinin demek istersiniz. Geçmişinizin üzerine ne kadar çabuk

sünger çekebildiğinize şaşırırsınız. İşler ne kadar kötü bir hal alırsa alsın, yine de arkanızı dönüp gidebilirsiniz. Tığ işi öğrenin. Vitraydan bir abajur yapın.

Şekilleri mutfağa taşıyorum; ışıkta renkleri mavi, gri ve beyaz. Kaskatı, kolay kırılır plastikten yapılmışlar. Sadece küçük parçalar. Küçük padavralar, kepenkler, saçaklar. Küçük basamaklar, sütunlar, pencere çerçeveleri. Bunun bir ev mi, yoksa hastane mi olduğunu söylemek zor. Tuğladan küçük duvarları ve küçük kapıları var. Mutfak tezgâhının üzerine yayılmış olan bu parçalar bir okula da, bir kiliseye de ait olabilirler. Kutunun üzerindeki resmi görmeden, talimat kâğıdı olmadan, küçük oluklar ve çatı pencereleri bir tren istasyonuna da ait olabilir, bir akıl hastanesine de. Bir fabrikaya da bir hapishaneye de.

Ne şekilde birleştirirseniz birleştirin, doğruluğundan asla emin olamazsınız.

Küçük parçalar, ufak kubbeler ve bacalar, alt kattan gelen sesin ritmiyle zıplıyorlar.

Ah şu müzik-kolikler. Ah şu dinginlik-fobikler.

Hiç kimse müzik bağımlısı olduğumuzu itiraf etmek istemiyor. Bu asla mümkün değil. Hiç kimse müzik, televizyon veya radyoya bağımlı değil. Sadece daha fazlasına ihtiyacımız var; daha fazla kanala, daha büyük bir ekrana, daha yüksek sese. Onsuz olmaya dayanamıyoruz ama hayır, kimse bağımlı değil.

İstediğimiz zaman düğmesini çevirip kapatabiliriz.

Bir pencere çerçevesini alıp tuğla duvarlardan birinin üzerine yerleştiriyorum. Oje fırçası büyüklüğündeki bir fırça yardımıyla yapıştırıyorum. Pencere tırnak büyüklüğünde. Tutkal, saç spreyi gibi kokuyor. Koku, portakal ve benzin tadında.

Duvar tuğlalarının motifi, parmak iziniz kadar mükemmel.

Bir pencere daha yerine oturuyor ve fırçayla tutkallıyorum.

Ses duvarlardan, masadan ve pencere çerçevesinden geçerek parmağımı titretiyor.

Ah şu dikkat dağıtma-kolikler. Ah şu odaklanma-fobikler.

Bizim George Orwell olayı tersinden anlamış.

Büyük Birader bizi gözetlemiyor aslında. Şarkı söyleyip dans

ediyor. Şapkadan tavşan çıkarma numaraları yapıyor. Büyük Birader uyanık olduğunuz her dakika dikkatinizi çekmekle meşgul. Sürekli aklınızın başka yerde olduğundan emin olmak istiyor. Tamamen zapt olduğunuzdan emin olmak istiyor.

Hayal gücünüzün tükenmekte olduğundan emin olmak istiyor. Olsa olsa apandisiniz kadar faydalı hale gelene dek. Dikkatinizi sürekli olarak bir şeylere verdiğinizden emin olmak istiyor.

Ve bu şekilde başkası tarafından besleniyor olmak gözetleniyor olmaktan da beter. Dünya sizi doyurduğu sürece, kimsenin kafanızdaki fikirler konusunda endişe etmesi gerekmiyor. Herkesin hayal gücü köreldiğinde, artık hiç kimse dünya için bir tehdit olmayacak.

Beyaz gömleğimin düğmelerinden birini açıp kravatımı içeri tıkıyorum. Çenemi kravatımın düğüm yerine dayayıp her bir pencereye cımbızla minik, yekpare bir cam yerleştiriyorum. Jilet kullanarak, plastik perdeleri posta pulundan daha küçük boyutlarda kesiyorum. Üst kat için mavi, alt kat için sarı perdeler. Kimi açık, kimi de tamamen çekili perdeleri tutkalla yapıştırıyorum.

Hayatta karınızla çocuğunuzun ölüsünü bulmaktan daha kötü şeyler de vardır.

Mesela dünyanın bunu yapışını izleyebilirsiniz. Karınızın yaşlanışını ve hayattan bezişini izleyebilirsiniz. Çocuklarınızın dünya üzerinde onlardan uzak tutmaya çalıştığınız her şeyi keşfetmelerini izleyebilirsiniz. Uyuşturucular, boşanma, konformizm, hastalıklar. Bütün güzel ve temiz kitaplar, müzik, televizyon. Dikkatin dağılması.

Çocukları ölen ailelere, haydi, durmayın, demek istersiniz. Kendinizi suçlayın.

Sevdiğiniz insanlara, onları öldürmekten daha kötüsünü yapabilirsiniz. Bunun en alışılmış yolu bu işi dünyanın yapışını izlemektir. Gazete okuyun yeter.

Müzik ve kahkahalar düşüncelerinizi yiyip bitirir. Gürültü örter. Sesin her türü dikkat dağıtır. Tutkaldan başınız ağrır.

Artık, kimsenin aklı kendine ait değildir. Konsantre olamazsınız. Düşünemezsiniz. Beyninizi kemiren bir gürültü vardır daima. Bağıran şarkıcılar. Kahkaha atan ölüler. Ağlayan aktörler. Tüm bu ufak dozlu duygular.

Birileri sürekli olarak havaya kendi ruh halini sprey sıkar gibi püskürtüyor.

Arabalarının teyplerinden tüm mahalleye üzüntülerini, neşelerini veya öfkelerini yayınlıyorlar.

Sömürge Dönemi Felemenk üslubundaki bir malikânenin elli altı penceresini de baş aşağı tutkalladım ve atmak zorunda kaldım. On iki yatak odalı Tudor üslubu bir kalenin oluklarını yanlış tepeliklere tutkalladığım ve kimyasal bir çözücüyle düzeltmeye çalıştığım için her şey eridi.

Bu yeni bir şey değil.

Antik Yunan kültürü uzmanları, o dönemde yaşamış insanların fikirlerini kendilerine ait saymadıklarını söylüyorlar. Antik Yunanlılar akıllarına bir fikir geldiğinde, bir tanrı veya tanrıçanın kendilerine bir emir verdiğini sanıyorlardı. Apollon onlara cesur olmalarını söylüyordu. Athena ise âşık olmalarını söylüyordu.

Günümüz insanları ise ekşi kremalı patates cipsi reklamı duyar duymaz, satın almak için hemen sokağa fırlıyorlar ama buna özgür irade diyorlar artık.

Antik Yunanlılar en azından dürüstlermiş.

Gerçek şu ki, bir gece karınızla çocuğunuza bir şeyler okusanız bile... onlara bir ninni okursunuz. Ve ertesi sabah siz uyanırsınız ama aileniz uyanmaz. Hâlâ karınıza sarılmış vaziyette yatakta yatıyorsunuzdur. Bedeni hâlâ sıcaktır ama nefes almıyordur. Kızınız ağlamıyordur. Trafikten haberler veren bol sohbetli radyo programı ve duvarın içindeki borulara güm güm vuran buhar yüzünden evin içinde şimdiden bir telaş başlamıştır bile. Gerçek şu ki, kravatınızı en mükemmel şekilde bağlamakla geçirdiğiniz bir dakika içinde o günü bile unutabilirsiniz.

İşte bunu biliyorum. İşte bu benim hayatım.

Evden taşınabilirsiniz ama bu yeterli olmaz. Kendinize bir hobi edineceksiniz. İşe gömüleceksiniz. Adınızı değiştireceksiniz. Taşları kabaca birleştireceksiniz. Karmaşadan bir düzen yaratacaksınız. Bunları, ne zaman ayağınız yeteri kadar iyileşse ve paranız olsa yapacaksınız. Her detayı tasnif edeceksiniz.

Bir terapistin önereceği bir şey değildir bu ama işe yarar.

Sonra kapıları duvarlara tutkallarsınız. Duvarları, temele tutkallarsınız. Her bir bacanın küçük parçalarını cımbızla birleştirip yapıştırırsınız. Tutkalın kurumasını beklerken çatıyı yaparsınız. Minik olukları yerleştirirsiniz. Hiçbir detayı gözden kaçırmazsınız. Minik çatı pencerelerini yerleştirirsiniz. Panjurları asarsınız. Verandayı çatarsınız. Bahçeye çim ekersiniz. Ağaç dikersiniz.

Portakal ve benzin karışımı tadı içinize çekin. Saç spreyi kokusunu. Her zorlukta kendinizi kaybedin. Bacanın bir kenarına bir parça sarmaşık tutkallayın. Tutkal lifleri parmaklarınızı örümcek ağı gibi sarmış, parmak uçlarınız kabuk bağlamış, birbirine yapışmış.

Kendinize sessizliği tanımlayanın gürültü olduğunu söylersiniz. Gürültü olmasaydı, sükût altın olmazdı. Gürültü istisnadır. Uzayın derinliklerini, karınızla çocuğunuzun beklediği yerdeki o inanılmaz soğuğu ve sessizliği düşünün. Cennet değilse bile sessizlik yeterli bir ödül olurdu.

Cımbızla, temelin çevresine çiçekler dikersiniz.

Sırtınız ve boynunuz masanın üzerinde öne doğru bir kavis çiziyor. Kıç deliğiniz sımsıkı büzülmüş, kamburlaşan omurganız bir yay çizerek kafatasınızın dibindeki ağrıyla buluşuyor.

Üzerinde hoş geldiniz yazan minik paspası kapının önüne tutkallarsınız. Evin içine minik lambaları takarsınız. Posta kutusunu ön kapının yanına tutkallarsınız. Miniminnacık süt şişelerini ön verandaya tutkallarsınız. Katlanmış haldeki minik gazeteyi de.

Her şey mükemmel, tam ve tertemiz göründüğünde saat sabahın üç ya da dördünü bulmuş olmalı çünkü artık ortalık sessiz. Zemin, tavan ve duvarlar artık titremiyor. Buzdolabının kompresörünün kapanmasıyla ampullerdeki tellerin cızırtısı bile duyulur hale geliyor. Saatimin tik taklarını duyabilirsiniz. Mutfak penceresine bir pervane çarpıyor. Oda öyle soğuk ki, nefesinizi görebilirsiniz.

Pilleri yerlerine yerleştirip küçük bir düğmeye basarsınız ve minik pencereler ışıldamaya başlar. Evi yere koyup mutfağın ışıklarını kapatırsınız.

Karanlıkta evi dikkatle izleyin. Bu mesafeden mükemmel görünüyor. Mükemmel, güvenli ve mutluluk dolu. Muntazam bir tuğla ev. Minik pencerelerden gelen ışık, çimleri ve ağaçları aydınlatıyor.

Bebek odasındaki perde sarı sarı parlıyor. Kendi yatak odanızdaki ise mavi.

Tablonun bütününü unutmamın sırrı, her şeye yakından bakmaktadır.

Bir kapıyı kapamanın en kestirme yolu, kendinizi detaylara gömmektir.

Tanrıya böyle görünüyor olmalıyız.

Sanki her şey yolundaymış gibi.

Şimdi ayakkabınızı çıkarın ve çıplak ayağınızla evin üzerine basın. Basın ve basmaya devam edin. Kırılan plastik, tahta ve cam parçaları canınızı ne kadar acıtırsa acıtsın, alt kattaki komşunuz tavanı yumruklamaya başlayana dek basmaya devam edin.

IV

İkinci beşik ölümü görevim şehir merkezinin sınırındaki beton blok konut projelerinden birinde. Tam öğle vakti bebek bakıcısı yatak odasında ağlarken, sizlere ömür olan ufaklık da mama iskemlesinden kaymış. Mama iskemlesi mutfaktaydı. Lavaboda yığınla bulaşık bekliyordu.

Gazetede editörüm Duncan "Lavabo tekli miydi, çiftli mi?" diye soruyor.

Duncan'la ilgili bir başka detay ise konuşurken tükürmesidir.

Çiftli, diyorum. Paslanmaz çelik. Sıcak ve soğuk su için iki ayrı musluk, tabanca kabzası şeklinde gövde, porselen musluk başları. Sprey hortumu yok.

Duncan "Buzdolabının markası ne?" diye soruyor. Saçtığı tükü-

rükler ofisin ışıklarında parlıyor.

Amana, diyorum.

"Takvimleri var mı?" Duncan'ın tükürük zerrecikleri elimi, kolumu ve yüzümün yanını ıslatıyor. Klima yüzünden tükürüğü buz gibi.

Takvimin üzerinde New England'daki eski taş değirmenlerden birinin resmi vardı diyorum. Şu çarklı olanlardan. Bir sigorta şirketi tarafından gönderilmiş. Üzerinde bebeğin çocuk doktoruyla bir sonraki randevusu işaretlenmişti. Bir de annenin Genel Eğitim Gelişimi sınavı. Tarihler, saatler ve çocuk doktorunun ismi notlarımda var.

Duncan "Vay be! Gerçekten de iyiymişsin," diyor.

Tükürükleri tenimde ve dudaklarımda kuruyor.

Mutfağın zemini gri muşamba kaplıydı. Tezgâhların rengi pembeydi ve kenarındaki siyah sigara yanıkları sinsice içlere doğru sokuluyordu. Lavabonun yanındaki tezgâhta kütüphaneden alınmış bir kitap duruyordu. *Dünyadan Şiir ve Tekerlemeler.*

Kitap açık değildi. Sırtını tezgâha dayayıp, okuyucunun cildi hangi sayfaya kadar zorladığını göstereceğini umarak kitabı bıraktım. 27. sayfa açılıverdi. Sayfanın kenarına kurşunkalemle bir işaret koydum.

Editörüm bir gözünü kapayıp kafasını bana doğru uzatıyor. "Tabaklarda," diyor "ne tür yemek artıkları vardı?"

Spagetti, diyorum. Konserve sos. Ekstra mantar ve sarmısaklı olandan. Lavabonun altındaki torbada duran çöpün envanterini de not ettim.

Porsiyon başına iki yüz miligram tuz. Yüz elli kalorilik yağ. Ne bulmayı umuyordum bilmiyorum ama olay yerindeki her insan gibi, bir model bulmak amacıyla bakınca mükâfatını alıyorsunuz.

Duncan "Bunu gördün mü?" diye sorarken bugünkü gazetenin restoranlar sayfasının prova baskısını bana uzatıyor. Sayfanın üst kısmında bir ilan var. Üç sütun genişliğinde, on beş santim derinliğinde. En üst satırda şöyle yazıyor:

Metinde ise şöyle yazıyor: "Bu müessesede yemek yedikten sonra tedavilere yanıt vermeyen kronik yorgunluk sendromuna mı yakalandınız? Yemekten bulaşan bu virüs yüzünden işinizi yapamaz, normal hayatınıza devam edemez hale mi geldiniz? Eğer öyleyse, açılacak toplu davaya katılmak için lütfen aşağıdaki numarayı arayın."

Sonra da garip bir alan kodu olan bir telefon numarası yazılmış. Belki de bir cep telefonu numarasıdır.

Duncan "Sence buradan bir hikâye çıkar mı?" diye soruyor ve sayfa tükürükleriyle lekeleniyor.

Gazetenin Kent Haberleri Servisi'nde çağrı cihazım çalmaya başlıyor. Sağlık görevlileri.

Gazetecilik okulunda sizden tıpkı bir kamera gibi olmanız istenir. Eğitilmiş, objektif ve bağımsız bir profesyonel. Titiz, kibar ve gözlemci.

Sizden haberlerin ve kendinizin daima iki farklı şey olduğuna inanmanızı isterler. Katiller ve muhabirler, kategori olarak, birbirini dışlar. Haber ne olursa olsun, *sizinle* ilgisi yoktur.

Üçüncü bebeğim eyaletin güneyine iki saatlik mesafedeki bir çiftlik evinde.

Dördüncü bebeğim bir alışveriş merkezinin yanındaki bir apartman dairesinde.

Sağlık görevlilerinden biri beni arkadaki yatak odasına götürürken "Bu sefer seni çağırmak zorunda kaldığımız için üzgünüm," diyor. Adamın adı John Nash. Yataktaki çocuğun üzerindeki örtüyü kaldırıyor ve altından uykuda olamayacak kadar kusursuz, huzur dolu ve ak bir oğlan çocuğu çıkıyor. Nash "Bu seferki neredeyse altı yaşında," diyor.

Nash ile ilgili detaylar şöyle: Beyaz üniforma giymiş iriyarı bir adam. Ayağına yüksek bileklikli, beyaz koşu ayakkabıları geçirmiş. Topladığı saçları kafasının tepesinde küçük bir palmiye ağacı varmış gibi duruyor.

"Sanki Hollywood'da çalışıyoruz," diyor Nash. Bu türden temiz

ve kansız ölümlerde can çekişme veya ters yönde peristaltik hareket olmaz – can çekişme sırasında sindirim sisteminin geriye doğru çalışması ve kişinin dışkı kusmasıdır bu. "Bok kusmaya başlarsın," diyor Nash, "gerçekçi bir ölüm sahnesi böyle olur işte."

Dediğine göre beşik ölümleri genellikle doğumdan sonraki iki ila dördüncü aylarda gerçekleşiyor. Ölümlerin yüzde 90'ından fazlası ilk altı aydan önce gerçekleşiyormuş. Araştırmacıların çoğu onuncu aydan sonra beşik ölümünün neredeyse imkânsız olduğunu söylüyor. Adli tıp doktoru bir yaşından sonra meydana gelen ölümlerin sebebini "belirsiz" olarak adlandırıyor. Aile içinde bu türden ikinci bir ölüm meydana geldiğinde, aksi ispatlanana kadar duruma cinayet gözüyle bakılıyor.

Apartman dairesinde, yatak odasının duvarları yeşile boyalı. Yatağın üzerindeki pazen çarşafta İskoç teriyer desenli baskılar var. Duyabildiğiniz tek koku içi kertenkele dolu akvaryumun kokusu.

Bir çocuğun yüzüne yastık bastırmak suretiyle gerçekleştiren cinayeti, adli tıp doktoru "hafif cinayet" olarak adlandırıyor.

Beşinci ölü bebeğim havalimanının yakınında, bir otel odasında.

Çiftlik evinde olduğu gibi apartman dairesinde de *Dünyadan Şiir ve Tekerlemeler* kitabı var... 27. sayfası açık. İlçe kütüphanesinden alınmış, bir önceki vakada kurşunkalemle sayfanın kenarını işaretlemiş olduğum kitap. Otel odasında kitap yok. Çift kişilik odada anneyle babanın uyuduğu yatağın yanındaki kocaman yatakta bir bebek kıvrılmış yatıyor. Büfede elli altı kablolu ve dört yerel kanalı yayınlayan, yetmiş iki ekran, Zenith marka renkli bir televizyon var. Halı kahverengi, perdeler kahverengi üzerine mavi çiçekli. Banyoda, yerde, kan ve yeşil renkli tıraş köpüğü lekeli ıslak bir havlu duruyor. Birisi sifonu çekmemiş.

Yatak örtüleri lacivert renkli ve sigara dumanı kokuyor.

Hiçbir yerde kitap yok.

Ailenin olay mahallinden herhangi bir şey alıp almadığını soruyorum. Olay mahallindeki memur hayır diyor, ama sosyal hizmetlerden birisi gelip bazı giysileri almış.

"Bir de," diyor, "kütüphaneye teslim tarihi geçmiş bazı kitapları."

V

Ön kapı ardına dek açılıyor ve içeride cep telefonunu kulağına dayamış, bana gülümseyen ama başkasıyla konuşan bir kadın var.

Telefona "Mona," diyor, "acele etmen gerekiyor. Bay Streator az önce geldi."

Boştaki elinin tersini bana doğru uzatıp bileğinde parıldayan minik saati gösteriyor ve "Birkaç dakika erken gelmiş," diyor. Diğer eli, uçları beyaz boyalı, uzun, pembe tırnakları ve minik, siyah cep telefonu, parlak pembe saç bulutunun içerisinde neredeyse kaybolmuş.

Gülümseyerek "Sakin ol, Mona," diyor ve gözleri üzerimde geziniyor. "Kahverengi spor ceket," diyor, "kahverengi pantolon ve

beyaz gömlek." Kaşlarını çatıp yüzünü buruştururken "Ve mavi bir kravat," diye ekliyor.

"Orta yaşlı. Bir yetmiş boylarında. Yetmiş kilo civarında olabilir. Beyaz. Kahverengi, yeşil," diye anlatıyor kadın telefona. Bana göz kırpıyor ve "Saçları biraz dağınık, bugün tıraş olmamış ama pek zararlı biri gibi görünmüyor," diyor.

Öne doğru hafifçe eğilip sadece dudaklarını oynatarak *Sekreterim*, diyor.

Telefona "Ne?" diyor.

Kenara çekilip boştaki eliyle içeri girmemi işaret ediyor. Gözlerini deviriyor, benimle göz göze geliyor ve "İlgilendiğin için sağ ol Mona, ama Bay Streator'ın buraya bana tecavüz etmek için geldiğini sanmıyorum," diyor.

Walker Ridge Drive'daki sekiz yatak odalı, yedi banyolu, dört şömineli, ayrı bir kahvaltı odası, resmi yemek odası ve dördüncü katında yüz kırk metre karelik bir balo salonu bulunan, George üslubunda* inşa edilmiş Gartoller Malikânesi'ndeyiz. Altı arabalık müstakil bir garajı ve konuk evi var. Havuzu ve yangın ile hırsızlığa karşı alarm sistemi var.

Walker Ridge Drive, çöplerin haftanın beş günü alındığı semtlerden. Burada oturanlar ise sıkı bir dava tehdidinin ne anlama geldiğini takdir edebilen, uğrayıp kendinizi tanıttığınızda gülümseyerek karşılık veren ve sizinle aynı fikirde olan insanlardır.

Gartoller Malikânesi güzel.

Bu civarda oturanlar sizi içeri davet etmezler. Yarı açık kapılarında durup gülümserler. Gartoller Malikânesi'nin tarihçesi hakkında gerçekten hiçbir şey bilmediklerini söylerler. Sadece bir evdir işte.

Soru sormaya devam ederseniz, omzunuzun üzerinden boş sokağa bakarlar. Sonra tekrar gülümseyip "Size yardımcı olamayacağım. Emlak komisyoncusunu aramanız gerek," derler.

Walker Ridge Drive, 3465 numaradaki tabelada Boyle Emlak yazıyor. Randevusuz ev gösterilmez.

* Britanya'da Kral I. George'un 1711'de tahta çıkışından IV. George'un 1784'te ölümüne dek gelişen ve dört İngiliz kralının adıyla anılan üslup. (y.h.n.)

Başka bir evde ise kapıyı üzerinde hizmetçi kıyafeti olan bir kadın açtı. Hizmetçinin siyah eteğinin arkasından beş, altı yaşlarında bir kız bakıyordu. Hizmetçi kafasını sallayarak hiçbir şey bilmediğini söyledi. "Aracıyı aramanız gerekecek," dedi. "Helen Boyle'u. Tabelada yazıyor."

Ve küçük kız "O kadın bir cadı," dedi.

Ve hizmetçi kapıyı kapadı.

Şimdi Helen Hoover Boyle, Gartoller Malikânesi'nde seslerin yankılandığı, boş, beyaz odalarda dolanıyor. Yürürken telefonla konuşmaya devam ediyor. Pembe bir bulut gibi görünen saçlarıyla uyumlu pembe bir döpiyes giymiş, ayağında beyaz külotlu çorap ve pembe renkli, çok yüksek olmayan topuklu ayakkabılar var. Dudakları pembe rujdan dolayı yapış yapış. Taktığı altın ve pembe bilezikler, altın zincirler, sallantı ve sikkeler yüzünden kolları parlayıp şıngırdıyor.

Bir Noel ağacını süslemeye yetecek miktarda takı. Bir atı boğabilecek kadar büyük inciler.

Telefona "Exeter Konutu'ndakileri aradın mı? O evden iki hafta önce çığlıklar atarak kaçmaları gerekiyordu," diyor.

Çift kanatlı yüksek kapılardan geçerek bir sonraki odaya giriyor. Sonra da başka bir odaya.

"Nasıl yani?" diyor. "Orada oturmuyorlar da ne demek?"

Büyük ve kavisli pencereler, taştan bir terasa açılıyor. Terasın ötesinde, çim biçme makinesiyle şeritler çekilmiş çim tarhı, onun ötesindeyse yüzme havuzu var.

Helen telefona "Hiç kimse bir eve bir milyon iki yüz bin dolar ödeyip orada oturmamazlık etmez," diyor. İçinde mobilya ya da halı olmayan bu odalarda sesi yüksek ve tiz çıkıyor.

Omzuna asılı uzun, altın zincirin ucunda pembe ve beyaz renkli küçük bir çanta sallanıyor.

Bir altmış beş boylarında. Elli kilo civarında. Yaşını tahmin etmek zor. Öyle zayıf ki, ya ölmek üzere ya da zengin. Kenarlarında beyaz şeritler olan döpiyesi, döşemelik gibi görünen pürüzlü bir kumaştan yapılmış. Rengi pembe ama karides pembesi değil. Daha çok bir parça tuzsuz krakerin üzerinde bir tutam maydanoz ve bir

havyar topağı ile servis edilen karides ezmesi renginde. Ceketi incecik beline oturacak şekilde dikilmiş, omuzları ise vatkalı. Eteği kısa ve dar. Altın düğmeleri kocaman.

Kadın, oyuncak bebek elbisesi giymiş.

"Hayır," diyor. "Bay Streator tam karşımda duruyor." Kalemle boyanmış kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Onun vaktini mi harcıyorum?" diyor. "Umarım öyle değildir."

Gülümseyerek telefona "Harika. Hayır anlamında kafasını sallıyor," diyor.

Benim için *orta yaşlı* demesi nereden icap etti merak ediyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, diyorum, ev almak niyetinde değilim.

Pembe ojeli iki tırnağı cep telefonunun üzerinde, bana doğru eğiliyor ve sadece dudaklarını oynatarak *Bir dakikacık daha*, diyor sessizce.

Doğruyu söylemek gerekirse, diyorum, isminizi ilçenin adli tıp bürosu kayıtlarından buldum. Doğruyu söylemek gerekirse, son yirmi beş yıldır meydana gelen tüm yerel beşik ölümlerinin adli kayıtlarını inceledim.

Telefonu dinlemeye devam ederken, bana bakmadan boştaki elinin pembe tırnaklarını yakama koyuyor ve hafifçe bastırarak orada tutuyor. "Öyleyse sorun ne? Neden orada oturmuyorlar?" diye soruyor telefona.

Eline bu kadar yakından bakınca otuzlarının sonunda, kırklarının başında olmalı diye düşünüyorum. Yine de belli bir yaş ve gelir seviyesinin üzerindekilerde güzellik olarak adlandırılan bu doldurulmuş hayvan postu görünüşü onda fazlasıyla yaşlı duruyor. Teni şimdiden öylesine keselenmiş, yolunmuş, kurumuş, nemlendirilmiş ve makyajlı görünüyor ki, yenilenmiş mobilya takımlarının bir parçası sanki. Yüzü değiştirilip, pembe kumaşla kaplanmış. Restore edilmiş. Yenilenmiş.

Cep telefonuna "Şaka yapıyorsun! Yıkımın ne demek olduğunu elbette biliyorum!" diye bağırıyor. "O ev tarihi eserdir!"

Omuzları boynunun iki yanında gergin bir şekilde dikiliyor, sonra iniyor. Yüzünü telefondan uzaklaştırıp gözleri kapalı iç çekiyor.

Orada dikilmiş telefonu dinlerken, koyu parke zeminde pembe ayakkabılarıyla beyaz bacaklarının tersten yansıması görünüyor. Parkedeki yansımanın derinliklerinde, eteğinin içindeki gölgeleri görebiliyorsunuz.

Boştaki elini alnına dayayıp "Mona," diyor. "O evi kaybetmeyi göze alamayız. O evin yerine başka bir ev yaptıkları takdirde, sonsuza dek piyasadan çekilme ihtimali çok yüksek."

Sonra yine susup dinliyor.

Benim de ne zamandan beri kahverengi ceketle mavi kravat takılmadığını düşünmem gerekiyor.

Onunla göz göze gelebilmek için başımı eğip, Bayan Boyle, diyorum. Sizi ofisinizin dışında, baş başa kalabileceğimiz bir yerde görmem gerekiyordu. Konu araştırdığım bir haberle ilgili.

Ama o parmaklarını sallıyor aramızda. Hemen sonra da şömineye doğru yürüyüp eğiliyor, boştaki elini şöminenin rafına dayayıp "Binaya ilk balyoz inince, komşular da durup sevinç çığlıkları atar büyük ihtimalle," diye fısıldıyor.

İçinde bulunduğumuz odanın geniş kapısı, parke döşeli ve beyaza boyalı tavanı karmaşık oymalarla süslü beyaz bir odaya açılıyor. Tam karşıdaki kapı ise beyaz ve bomboş kitap raflarıyla çevrili başka bir odaya açılıyor.

"Belki bir protesto hareketi *başlatabiliriz*," diyor. "Gazeteye bazı mektuplar yazabiliriz."

Gazeteciyim, deyiveriyorum.

Parfümü, deri araba koltuğu, solmuş gül ve sedir ağacından bir sandığın astarı gibi kokuyor.

Helen Hoover Boyle "Mona, hatta kal," diyor.

Bana doğru yürüyüp "Ne diyordunuz Bay Streator?" diye soruyor. Gözlerini kırpıştırıyor, bir kez, iki kez, hızlıca. Bekliyor. Gözleri mavi.

Muhabirim ben.

Eliyle telefonunun ahizesini kapayarak "Exeter Konutu bazı kimselerin yıkmak istediği çok güzel ve *tarihi* bir evdir," diyor. "Yedi yatak odalı, beş yüz elli metre kare. Giriş katının tamamı kiraz ağacından lambri kaplı."

Boş oda öyle sessiz ki, telefondan cılız bir sesin "Helen?" dediğini duyabiliyorsunuz.

Gözlerini kapatıp "1935'te inşa edilmiş," diyor ve başını geriye atıyor. "Buharlı ısıtma sistemi var, bir hektar, kiremit çatı..."

Cılız ses "Helen?" diyor.

"... bir oyun odası," diyor Helen Hoover Boyle, "havuz bar, kapalı spor salonu..."

Sorun şu ki, benim o kadar çok vaktim yok. Sadece hiç çocuk sahibi oldunuz mu, onu bilmek istiyorum, diyorum, o kadar.

"... bir kiler," diyor, "ayrıca ev tipi, kiler buzdolabı."

Yirmi yıl önce oğlunuz beşiğinde öldü mü, diye soruyorum.

Gözlerini kırpıştırıyor, bir kez, iki kez. "Efendim?" diyor.

Oğluna yüksek sesle kitap okuyup okumadığını bilmem gerekiyor. Oğlunun adı Patrick'ti. Bir kitabın mevcut tüm baskılarını bulmak istiyorum.

Telefonu kulağıyla ceketinin vatkalı omzu arasında tutan Helen Boyle pembe-beyaz çantasını açıp içinden bir çift beyaz eldiven çıkarıyor. Ellerini eldivenlere geçirirken "Mona?" diyor.

Bu kitabın bir kopyasının hâlâ onda olup olmadığını bilmem gerekiyor. Üzgünüm ama ona bunun sebebini söyleyemem.

"Ne yazık ki Bay Streator'ın bize bir faydası olmaz," diyor.

Oğluna otopsi yapılıp yapılmadığını bilmem gerekiyor.

Bana gülümsüyor. Sonra da sadece ağzını oynatarak sessizce *Gidin buradan*, diyor.

Ellerimi havaya kaldırıp ona doğru açıyor ve gerilemeye başlıyorum.

Bu kitabın tüm baskılarının imha edildiğinden emin olmam gerekiyor.

Ve Helen Hoover Boyle "Mona, lütfen polisi ara," diyor.

VI

Beşik ölümlerinde, ailcleri yanlış bir şey yapmadıklarına ikna etmek prosedür gereğidir. Bebekler battaniyelerinin altında havasızlıktan boğulmazlar. *Çocuk Hastalıkları Dergisi*'nde 1945 yılında yayınlanan "Bebeklikte Mekanik Boğulmalar" isimli araştırma raporuyla, araştırmacılar bebeklerin yataklarında boğulmalarının mümkün olmadığını ispatladılar. En küçük bebek bile yastık veya döşeğe yüzüstü yatırıldığında, nefes alabilecek kadar dönebilir. Bebek hafif nezle bilc olsa, bunun ölümle bağlantılı olduğuna dair bir kanıt yoktur. DBT –difteri, boğmaca, tetanos– aşısıyla ani ölümler arasında bir bağ olduğuna dair de bir kanıt yoktur. Bebek birkaç saat önce doktor muayenesinden geçmiş olsa bile, ölebilir.

Kediler bebeklerin üzerine oturup canlarını almazlar.

Tek bildiğimiz, bir şey bilmediğimizdir.

Sağlık görevlisi Nash, bana bebeklerdeki morluk ve kızarıklıkları yani indirgenmiş hemoglobinin vücudun alt kısımlarına yerleşmesiyle oluşan livor mortis'i gösteriyor. Ağız ve burundan çıkan kanlı köpüğe adli tıp doktorları köpüklü sıvı der ve çürümenin doğal bir evresidir. Umutsuz bir şekilde cevap arayanlar, livor mortis, köpüklü sıvı ve hatta pişik izlerine bakacak ve ölümün çocuk istismarından kaynaklandığını varsayacaklardır.

Tablonun bütününü unutmanın sırrı her şeye yakından bakmaktadır.

Bir kapıyı kapamanın en kestirme yolu kendinizi küçük detaylara gömmektir. Gerçeklere. Muhabir olmanın en iyi yanı defterinizin ardına gizlenebilmektir. Her şey her zaman araştırmadan ibarettir.

Kitap, ilçe kütüphanesinin çocuk kitapları bölümündeki yerini almış bekliyor. *Dünyadan Şiir ve Tekerlemeler*. Ve 27. sayfada bir şiir var. Geleneksel bir Afrika şiiri, diyor kitap. Sekiz mısra uzunluğunda ve fotokopisini çekmeme gerek yok. Banliyödeki karavanda ölen ilk bebek olayında defterime not etmiştim zaten. O sayfayı koparıp kitabı tekrar rafa koyuyorum.

Gazeteye varınca Duncan "Ölü bebek haberleri nasıl gidiyor?" diye soruyor. "Bu numarayı arayıp neyin ne olduğunu öğrenmeni istiyorum," diyor ve Yaşam ekinin provasını uzatıyor. Bir ilan kırmızı kalemle işaretlenmiş.

Üç sütuna, on beş santim derinliğinde olan ilanda şunlar yazıyor:

Meadow Downs Sağlıklı Yaşam ve
Tenis Kulübü Daimi Müşterilerinin Dikkatine

"Spor aletlerinden veya tuvalette temas ettiğiniz yerlerden et yiyen bir tür mantar enfeksiyonu mu kaptınız? Eğer öyleyse, açılacak toplu davaya katılmak için lütfen aşağıdaki numarayı arayın."

Söz konusu telefon numarasında bir erkek sesi cevap veriyor: "Deemer, Duke ve Diller Avukatlık Bürosu."

Adam "Kayıtlara geçmek için isim ve adresinizi almam gereki-

yor," diyor. "Deri döküntünüzü tarifeder misiniz? Çapı. Yeri. Rengi. Doku kaybı veya hasarı olup olmadığı. Mümkün olduğunca çok detay verin."

Yanlış anladınız, diyorum. Deri döküntüsü falan yok. Davada yer almak için aramıyorum.

Her nedense aklıma Helen Hoover Boyle geliyor.

Muhabir olduğumu söyleyince adam "Üzgünüm ama dava açılana kadar konu hakkında konuşmamıza izin verilmiyor," diyor.

Tenis kulübünü arıyorum ama onlar da konuşmuyor. Bir önceki ilanda yer alan Treeline Yemek Kulübü'nü arıyorum ama onlar da konuşmuyor. İki ilanda da aynı telefon numarası var. Hani şu garip bir kodu olan cep numarası. Tekrar arıyorum ve aynı ses "Diller, Doom ve Duke Avukatlık Bürosu," diyor.

Ve telefonu kapatıyorum.

Gazetecilik okulunda size elinizdeki en önemli gerçekle işe koyulmanız öğretilir. Buna ters piramit derler. Ne, nerede, ne zaman, nasıl ve kim haberin üst kısmına gelsin. Sonra da diğer gerçekleri önem sırasına göre alt alta dizin. Böylece editör herhangi bir uzunluktaki bir haberi kırparken önemli bilgileri kaybetmemiş olur.

Yatak örtüsünün kokusu, tabaklardaki yemek artıkları, Noel ağacı süsünün rengi gibi bütün küçük detaylar Dizgi Servisi'nde daima kırpılıp atılır.

Beşik ölümleriyle ilgili olarak yapılabilecek tek genelleme sonbaharda havaların soğumasıyla ölümlerin artma eğilimi göstermesi. Editörüm yazı dizisinin ilk bölümünde bu gerçekten söz ederek başlamak istiyor. İnsanları telaşlandıracak bir şey. Beş bebek, beş bölüm. Böylelikle insanların yazı dizisini beş hafta boyunca her pazar okumalarını sağlayabiliriz. Ani bebek ölümlerinin sebeplerini ve ortak noktalarını inceleyeceğimizi vaat edebiliriz. Umudu askıya alabiliriz.

Bazı insanlar hâlâ bilginin güç olduğunu düşünüyor.

Reklam verenlere okur sayısının yüksek olacağını garanti edebiliriz. Dışarısı soğumaya başladı bile.

Kent Haberleri Servisi'nde, editörümden bana küçük bir iyilik yapmasını istiyorum.

Ölümlerde ortak bir nokta bulmuş olabileceğimi sanıyorum. Bütün ebeveynler çocukları ölmeden bir gece önce onlara aynı şiiri okumuş olabilirler.

"Beşi de mi?" diye soruyor.

Küçük bir deney yapalım, diyorum.

Akşamın geç saatleri ve ikimiz de uzun geçen bir günün ardından yorgunuz. Onun ofisinde oturuyoruz, ona beni dinlemesini söylüyorum.

Uykuya dalan hayvanlarla ilgili eski bir şarkı bu. Özlem dolu ve duygusal bir şarkı. Masasında oturmuş, kravatını çözmüş, gömleğinin yakasını açmış ve gözlerini kapatarak arkasına yaslanmış olan editörümün karşısında, beyaz ışığın altında yüksek sesle şiiri okurken, indirgenmiş hemoglobin yüzünden yüzümün morarıp yandığını hissediyorum. Editörümün dudakları hafif aralık, dişlerindeki kahve lekesiyle, kahve fincanındaki lekeler aynı renk.

İşin güzel yanı, yalnızız ve şiiri okumam bir dakikamı bile almıyor.

Sonunda gözlerini açıp "Bu da ne demek oluyor böyle?" diye soruyor.

Duncan, gözleri yeşil.

Saçtığı tükürükler soğuk zerrecikler halinde koluma konarak, mikrop bulaştırıyor, virüs bulaştıran küçük ıslak saçmalar. Kahverengi kahve salyası.

Bilmiyorum, diyorum. Kitapta bu şiire ölüm şarkısı deniyor. Bazı eski kültürlerde kıtlık veya kuraklık olduğunda, kabilelerin nüfusu topraklarına sığamayacak kadar arttığında, çocuklara bu şarkıyı söylerlermiş. Savaşta sakatlanan veya hastalığa yakalanan, yani hemen ölmesini umduğunuz insanlara söylüyorsun. Acılarını dindirmek için. Bu bir ninni.

Etik söz konusu olduğunda, bir gazetecinin görevinin gerçekleri yargılamak olmadığını öğrendim. Göreviniz bilgiyi süzgeçten geçirmek değildir. Göreviniz detayları toplamaktır. Ortada ne varsa onu. Tarafsız bir tanık olmak. Günün birinde Noel arifesinde o aileyi aramak konusunda çok düşünmeyeceğinizi biliyorum artık.

Duncan önce saatine, sonra bana bakıyor ve "Nedir şu senin de-

ney?" diye soruyor.

Yarın bir neden-sonuç ilişkisi olup olmadığını öğreneceğim. Ölümlerin gerçekten bir ortak noktası olup olmadığını. Benim görevim sadece hikâyeyi anlatmak. 27. sayfayı Duncan'ın kâğıt öğütücüsüne atıyorum.

Sopalar ve taşlar kemiklerini kırabilir ama kelimeler seni asla incitmez.

Emin olmadan açıklamak istemiyorum. Sonuçta bu hâlâ varsayımsal bir durum olduğundan, editörümden beni idare etmesini istiyorum. "İkimizin de biraz dinlenmeye ihtiyacı var, Duncan," diyorum. "Belki bu konuyu yarın sabah konuşabiliriz."

VII

Günün ilk kahvesini yudumlarken, Yurt Haberleri Servisi'nden Henderson giriyor içeri. Bazıları ceketlerini kaptıkları gibi asansöre yöneliyorlar. Bazıları bir dergi kaparak tuvalete gidiyorlar. Diğerleri ise, Henderson gevşek kravatı ve açık yakasıyla haber odasının ortasında dikilerek "Duncan hangi cehennemde?" diye bağırırken, bilgisayar monitörlerinin ardına gizlenerek telefonda konuşuyormuş gibi yapıyorlar.

"Erken baskı matbaaya gidiyor ve lanet olası birinci sayfanın devamına ihtiyacımız var," diye haykırıyor.

Bazıları sadece omuz silkiyor. Ben telefona sarılıyorum.

Henderson'la ilgili detaylar şöyle: Alnına doğru taranmış sarı saçları var. Hukuk fakültesinden terk. Yurt Haberleri Servisi'nde

editör. Kar yağıp yağmayacağını her zaman bilir ve bütün ceketlerinden sarkan bir asansör geçiş kartı vardır. Bilgisayarının şifresi "şifre."

Masamın yanında dikilip "Streator, şu sevimsiz mavi kravattan başka kravatın yok mu senin?" diyor.

Telefon kulağımdayken sessizce ağzımı oynatarak *Röportaj*, diyorum. Ahizeden gelen çevir sesine "Boston'ın 'B'si mi?" diye soruyorum.

Duncan'a şiiri okuduğumu kimselere söylemiyorum elbette. Polisi arayamam. Teorimi anlatamam. Helen Hoover Boyle'a ölen oğlu hakkında neden soru sormam gerektiğini açıklayamam.

Gömleğimin yakası boynumu öyle sıkıyor ki, kahveden aldığım yudumu zor yutuyorum.

İnsanlar bana inansalar bile, ilk soracakları soru "*Hangi şiir?*" olur.

Göster bize. İspatla.

Mesele *şiirin kamuya sızıp sızmayacağı* değil.

Mesele *insan neslinin ne kadar sürede tükeneceği.*

İşte yaşamın gücü ve herkesin erişebileceği soğuk temiz kansız kolay bir ölüm. Hem de herkesin. Çabuk ve kansız bir Hollywood ölümü.

Ben bir şey söylemesem bile, *Dünyadan Şiir ve Tekerlemeler*'in bir okulun sınıfına girmesi ne kadar uzun sürebilir ki? 27. sayfadaki ölüm şarkısının öğle uykusundan önce elli çocuğa okunmasına ne kadar zaman var?

Radyodan binlerce kişiye okunmasına ne kadar zaman kaldı? Bestelenmesine? Diğer dillere çevrilmesine?

Lanet olsun, çevrilmesine bile gerek yok. Bebekler dil bilmiyor ki!

Üç gündür Duncan'ı gören yok. Miller, Kleine'ın Duncan'ı evden aradığını sanıyor. Kleine, Fillmore aradı sanıyor. Herkes başka birinin aradığından emin ama hiç kimse Duncan'la konuşmamış. E-postalarını cevaplamadı. Carruthers, Duncan'ın hasta olduğunu bildirmek için bile arama zahmetine girmediğini söylüyor.

Bir sonraki kahvemden sonra Henderson Dinlence sayfasından

kopardığı bir kâğıt parçasıyla masama geliyor. Kâğıtta üç sütuna, on beş santimlik bir ilan var. Saatime vurup kulağıma götürürken Henderson beni izliyor ve "Sabah baskısındaki şu ilanı gördün mü?" diye soruyor.

İlanda şöyle yazıyor:

Regent-Pacific Havayolları
First-Class Yolcularının Dikkatine

İlan şöyle devam ediyor: "Uçak döşemeleri, yastıkları veya battaniyelerine temas ettikten sonra kasık biti mi kaptınız? Ve/veya saçlarınız mı döküldü? Eğer öyleyse açılacak toplu davaya katılmak için lütfen aşağıdaki numarayı arayın."

Henderson "Bu numarayı aradın mı?" diyor.

Çeneni kapasan da, kendin arasan nasıl olur acaba, diyorum.

Henderson "Sen Bay Özel Yazı Dizisi'sin," diyor. "Burası kodes değil, ben de senin köpeğin değilim."

Bu durum beni öldürüyor.

İyi sır tuttuğunuz için muhabir olmazsınız.

Gazetecilik, anlatmaktır. Kötü haberi etrafa yaymaktır. Bulaşıcı hastalığı başkalarına taşımaktır. Tarihteki en büyük haber. Bu, kitle iletişiminin sonu olabilir.

Ölüm şarkısı, tam da Bilgi Çağı'na has bir veba olurdu. İnsanların kendilerini televizyondan, radyodan, sinemadan, internetten, dergi ve gazetelerden sakındığı bir dünya düşünün. Prezervatif ve lastik eldiven taktıkları gibi kulak tıkacı kullanmak zorunda kalırlar. Eskiden, kimse yabancılarla seks yapmaktan korkmuyordu. Ondan önce ise pire ısırığından. Ya da işlenmemiş içme suyundan. Sivrisineklerden. Asbestten.

Kulak yoluyla kaptığınız bir veba düşünün.

Taşlar ve sopalar kemiklerinizi kırabilir ama artık kelimeler de sizi öldürebilir.

Yeni ölüm, bu veba, her yerden gelebilir. Bir şarkıdan. Genel bir anonstan. Bir haber bülteninden. Bir vaizden. Bir sokak çalgıcısından. Telefonla pazarlama yapan birinden ölüm kapabilirsiniz. Bir

öğretmenden. Bir internet dosyasından. Bir doğum günü tebrik kartından. Bir şans kurabiyesinden.

Bir milyon kişi televizyonda bir program izleyebilir ve bir reklam müziği yüzünden ertesi sabaha ölmüş olabilir.

Paniği bir düşünün.

Yeni bir Karanlık Çağ düşünün. İlk veba, keşif ve ticaret yollarıyla Çin'den Avrupa'ya taşınmıştı. Kitle iletişimi sayesinde artık öyle çok aktarım aracımız var ki.

Kitapların yakıldığını düşünün. Tüm kaset, film ve dosyalar, radyo ve televizyonlar aynı şenlik ateşine atılacak. Gecenin karanlığında alev alev yanan bütün o kütüphaneleri ve kitapçıları düşünün. İnsanlar kısa dalga verici istasyonlarına saldıracaklar. Ellerinde baltalarla insanlar buldukları tüm fiber-optik kabloları kesecekler.

Ölüm getirebilecek herhangi bir sesi bastırmak için dua ettiklerini, ilahiler söylediklerini düşünün insanların. Kimi manyakların aspirin kutularına zehir koymaları gibi, ölümün kodlanmış olabileceği şarkı veya konuşmaları duymamak için elleriyle kulaklarını örten insanlar düşünün. Herhangi bir yeni kelime. Zaten anlayamadıkları herhangi bir şey şüpheli ve tehlikeli sayılacak. Bu tür şeylerden sakınılacak. İletişime karşı karantina.

Ve bu bir ölüm büyüsüyse, bir kara büyüyse, başkaları da olabilir. 27. sayfanın varlığından *ben* haberdarsam, mutlaka başkaları da biliyordur. Ben hiçbir şeyin öncü beyni falan değilim ki.

Birinin ölüm şarkısını parçalara ayırıp yeni bir versiyonunu yaratmasına ne kadar kaldı? Ve sonra bir yenisini ve bir yenisini daha? Hepsi yeni, hepsi geliştirilmiş. Oppenheimer atom bombasını icat edene kadar öyle bir şey imkânsızdı. Artık elimizde hem atom bombası hem hidrojen bombası hem de nötron bombası var ve insanlar hâlâ o yegâne fikri geliştiriyorlar. Yeni bir korkutucu paradigmaya mecbur bırakılıyoruz.

Duncan öldüyse bile, bu gerekli bir kayıptı. O benim atmosferik nükleer denememdi. O benim Kutsal Üçleme'mdi. Hiroşima'mdı.

Yine de Düzelti Servisi'nden Palmer, Duncan'ın dizgide olduğundan emin.

Dizgi odasından Jenkins, Duncan'ın Kültür Sanat Servisi'nde olabileceğini söylüyor.

Kültür Sanat Servisi'nden Hawley, onun arşivde olduğunu söylüyor.

Arşiv'den Schott, Duncan'ın Düzelti Servisi'nde olduğunu söylüyor.

Buralarda insanların gerçeklikten anladığı şey bu işte.

Şimdilerde havaalanlarında uygulanan güvenlik önlemlerini düşünün. Ölüm şarkısı yayıldıktan sonra bütün kütüphanelerde, okullarda, sinemalarda, kitapçılarda aynı türden tedbirlerin alındığını bir düşünün. Bilginin yayılabileceği her yerde silahlı koruma görevlileri bulacaksınız.

Radyo dalgaları, çocuk felci paniği sırasında uzak durulan halka açık yüzme havuzları kadar boş olacak. Sonra sadece birkaç devlet kanalı yayın yapmaya başlayacak. Yalnızca pirüpak edilmiş haberler ve müzik. Sonrasında ise tüm müzik ürünleri, kitaplar ve filmler piyasaya sürülmeden önce laboratuvar hayvanları veya gönüllü mahkûmlar üzerinde test edilecek.

İnsanlar ameliyat maskesi yerine onlara güvenli müziğin ya da kuş cıvıltılarının sakinleştirici ve daimi korumasını sağlayacak kulaklıklar takacak. "Temiz" haber alabilmek, "güvenli" bilgi ve eğlencenin kaynağına ulaşabilmek için para ödemek zorunda kalacaklar. Süt, et ve kanın muayene edilmesi gibi, kitap, müzik ve filmlerin filtreden geçirilip homojenize edildiğini düşünün. Onaylandığını. Üzerlerine tüketilebilir damgası vurulduğunu.

İnsanlar piyasaya süzülen azıcık kültürün güvenli ve temiz olmasını garantilemek için sahip oldukları kültürün büyük bir kısmından seve seve vazgeçecekler.

Beyaz gürültü.*

Ölümcül bir şiiri barındırabilecek kadar uzun veya yüksek her türlü sesin yasaklandığı sessiz bir dünya düşünün. Motosiklet, çim biçme makinesi, jet uçağı, elektrikli doğrama aleti, saç kurutma makinesi yok. İnsanların dinlemeye korktukları bir dünya, trafik gürültüsünün gerisinde birşey duymaktan korktukları. Yan komşu-

* Bütün frekanslarda eşit dağılıma sahip sinyal. (y.h.n.)

da çalınan yüksek sesli müziğe gizlenmiş zehirli kelimeler. Dile karşı her geçen gün artan bir direniş düşünün. Kimse konuşmuyor, çünkü kimse dinlemeye cesaret edemiyor.

Dünya sağırlara miras kalır.

Ve cahillere. Tecrit olmuşlara. Münzevilerden ibaret bir dünya düşünün.

Bir kahve daha içtikten sonra it gibi işemem gerekiyor. Erkekler tuvaletinde ellerimi yıkarken Yurt Haberleri'nden Henderson'a yakalanıyorum. Bir şeyler söylüyor.

Herhangi bir şey olabilir.

El kurutma makinesinde ellerimi kuruturken bağırarak onu duyamadığımı söylüyorum.

Henderson "Duncan!" diye bağırıyor. Suyun ve el kurutma makinesinin sesini bastırarak, "Bir otel odasında iki ceset bulunmuş ama haber niteliği taşıyıp taşımadığını henüz bilmiyoruz. Duncan'ın araması gerekiyor," diyor.

Sanırım böyle diyor. Öyle çok gürültü var ki.

Aynada kravatımı kontrol edip parmaklarımla saçlarımı düzeltiyorum. Aynada yanımda durduğunu gördüğüm Henderson'a bir çırpıda ölüm şarkısını söyleyebilirim ve bu geceye kalmadan hayatımdan tamamen çıkar. O ve Duncan. Ölü. Bu kadar kolay.

Ama bunun yerine, kahverengi ceketle mavi kravat takılır mı, diye soruyorum.

VIII

İlk sağlık görevlisi olay yerine geldiğinde, yaptığı ilk şey borsa tellalını aramak oldu. Sağlık görevlisi arkadaşım John Nash, Pressman Oteli'nin 17F numaralı süitindeki duruma bir göz attı ve Stuart Western Tech adlı şirketteki tüm hisselerinin satışı için talimat verdi.

"İsterlerse beni kovsunlar," diyor Nash. "Telefonla konuştuğum o üç dakika içinde yataktaki o ikisi daha da ölmeyecekti."

Daha sonra da beni arayıp elli papel karşılığında fazladan birkaç bilgi verebileceğini söyledi. Stuart Western'da hissen varsa hemen sat ve kıçını kaldırıp Üçüncü Cadde'de, hastanenin yanındaki bara gel, dedi.

"Tanrım," diyor Nash telefonda. "Kadın gerçekten güzeldi.

Eğer Turner, ortağım, orada olmasaydı, neler olurdu bilemiyorum." Ve telefonu kapatıyor.

Borsa ekranına göre Stuart Western Tech'in hisseleri dibe vurmaya başlamış bile. Şirketin kurucusu Baker Lewis Stuart ve yeni eşi Penny Price Stuart'la ilgili haberler yayılmaya başlamış olsa gerek.

Stuartlar dün akşam saat yedide Chez Chef'te yemek yemişler. Biraz rüşvet verdikten sonra otel kapıcısından bunu öğrenmek hiç de zor değil. Garsonlarının dediğine göre biri somonlu risotto yemiş, öbürü Portabello mantarı. Adisyona bakarak, dedi garson, hangisinin hangisini yediğini söylemek mümkün değil. Bir şişe pinot noir içmişler. Biri tatlı olarak cheesecake istemiş. İkisi de kahve içmiş.

Saat dokuzda, Chambers Galerisi'nde geç saatlere dek süren bir partiye gitmişler. Tanıklar polise çiftin galeri sahibi ve yeni evlerinin mimarı da dahil olmak üzere birkaç kişiyle konuştuğunu söylemiş. İkisi de birer kadeh testi şarabı içmiş.

On buçukta, Pressman Oteli'ne, evlendikleri günden beri, neredeyse bir aydır kaldıkları 17F numaralı süite dönmüşler.

Otelin santral görevlisi saat on buçuktan gece yarısına kadar birkaç telefon görüşmesi yaptıklarını söylüyor. On ikiyi çeyrek geçe resepsiyonu arayıp sabah sekizde uyandırılmak istediklerini söylemişler. Otel görevlilerinden biri paralı bir porno film kanalını açmak için televizyon kumandasını kullandıklarını teyit ediyor.

Ertesi sabah saat dokuzda oda temizlikçisi onları ölü olarak bulmuş.

Nash "Bana sorarsan emboliden ölmüşler," diyor. "Kızın kukusunu yerken içine hava üflersen veya hatunu çok hızlı sikersen, iki şekilde de kan dolaşımına hava karışır ve oluşan hava kabarcıkları doğruca kızın kalbine gider."

Nash iri bir adam. Oraya vardığımda, beyaz üniformasının üzerine giydiği kalın ceket ve beyaz koşu ayakkabılarıyla barda dikilirken buluyorum onu. Dirseklerini bara dayamış, ucundan mayonez ve hardal damlayan biftekli bir sandviç yiyor. Bir fincan sade kahve içiyor. Yağlı saçlarını alnının üstünde siyah bir palmiye ağacı şeklinde toplamış.

"Eee?" diyorum.

Odanın altını üstüne getirmişler mi diye soruyorum.

Nash sadece ağzındaki lokmayı çiğniyor. Koca çenesi açılıp kapanıyor. Sandvici iki eliyle de kavramış, ama gözlerini sandvice değil de, yemek müsveddesiyle dolu tabağa dikmiş; dereotlu hıyar turşusu ve patates kızartması.

Odada bir koku alıp almadığını soruyorum.

"Yeni evli olduklarına göre sanıyorum adam kadını öldüresiye sikmiş, kendisi de kalp krizi geçirmiş. Kadına otopsi yaparlarsa, kalbinde hava kabarcıkları bulacaklarına beş papeline iddiaya girerim," diyor Nash.

En azından en son kimi aradıklarını öğrenmek için yıldız-69'u tuşlayıp tuşlamadığını soruyorum.

Nash "Öyle bir şey mümkün değil. Otel telefonundan olmaz," diyor.

Verdiğim elli papele karşılık sadece bir cesede bakıp ağzının suyunun akmasından daha fazlasını istediğimi söylüyorum.

"Senin de ağzının suyu akardı," diyor. "Karı taştı."

Olay yerinde saat, cüzdan, mücevher gibi değerli bir şeyler var mıydı, diye soruyorum.

"Örtünün altında olduğu için bedeni de hâlâ sıcaktı," diyor. "Yani yeteri kadar sıcaktı. Can çekişme izi falan da yoktu. Hiçbir şey yoktu."

Çenesi artık daha yavaş açılıp kapanıyor ve gözleri de boşluğa bakıyor.

"Çok arzuladığın bir kadını, istediğin herhangi pozisyonda yapma şansın olsaydı, yapmaz mıydın yani?" diyor.

Sözünü ettiği şeyin tecavüz olduğunu söylüyorum.

"Eğer ölmüşse" diyor, "tecavüz sayılmaz." Ağzındaki patates cipsini şapırdatarak çiğniyor. Ağzındakini yutmadan "Ah bir yalnız olsaydım, bir de yanımda kaput olsaydı..." diyor. "Adli tıp doktorunun olay yerinde DNA'mı bulmasına asla izin vermezdim."

Bu sefer de cinayetten söz ediyorsun, diyorum.

"Kadını başkası öldürdüyse, ben yapmış olmam," diyor Nash ve bana bakıyor. "Ya da *adamı*. Seninkini kaldıran şey buysa söyleye-

yim; adamın götü güzel görünüyordu. Akıntı yoktu. Livor mortis yoktu. Çatlak yoktu. Hiçbir şey yoktu."

Böyle konuşurken nasıl yemek yemeye devam edebiliyor, anlamıyorum.

"İkisi de çıplak. Çarşafta, tam ikisinin arasında büyük ve ıslak bir leke. Evet, sevişmişler. Sevişmişler ve ölmüşler," diyor Nash. Sandvicini çiğnemeye devam ederken, "Orada yatarken, şimdiye kadar becerdiğim bütün mallardan daha iyi görünüyordu hatun," diyor.

Nash ölüm şarkısını bilseydi, dünyada canlı tek bir kadın bile kalmazdı. Canlı ya da bakire.

Duncan öldüyse, umarım çağrıya Nash gönderilmez. Belki bu defa kaput da alır yanına. Belki burada tuvalette bile satıyorlardır.

Madem güzelce inceledin, bari herhangi bir yara bere, ısırık, iğne izi veya herhangi başka bir iz var mıydı onu söyle, diyorum.

"Öyle şeyler yoktu," diyor.

İntihar mektubu?

"Yoktu. Görünür bir ölüm sebebi de yok," diyor.

Nash sandvicinin ucunu kaldırıp akan mayonez ve hardalı yalıyor. "Jeffrey Dahmer'ı hatırlıyor musun?" diye soruyor. Sandvici yalayıp "Aslında o kadar çok insanı öldürmeyi planlamamıştı. İnsanların kafatasına bir delik açıp içeri kireç sökücü boşaltırsa, seks kölesine dönüşeceklerini düşünmüştü. Dahmer sadece daha fazla seks yapmak istiyordu, o kadar," diyor.

Elli papelime karşılık ne alacağım peki?

"Bildiğim tek şey bir isim," diyor.

Ona iki yirmilik, bir de onluk veriyorum.

Dişleriyle sandvicin içinden bir parça bifteği çekip çıkarıyor. Kafasını geriye atıp eti ağzına almadan önce et bir an çenesinden sarkıyor. Lokmasını çiğneyerek "Evet, ben domuzun tekiyim," derken nefesi adamakıllı hardal kokuyor. "Onlarla konuşan son kişi; ikisinin de cep telefonundaki arama kayıtları aynı kişinin adını veriyor: Helen Hoover Boyle," diyor.

"Sana söylediğimi yapıp o hisseleri elden çıkardın mı?" diye soruyor.

IX

Yine aynı William & Mary stili çalışma masası. Önüne yapıştırılmış olan notta, gümüş yaldızlı Acem motifleriyle süslü, siyah lake çam ağacından yapılma olduğu ve ayaklarının yuvarlak olduğu, tepeliğinde ise kıvrımlı motiflerle istiridye oymalarının yer aldığı yazıyor. Aynı çalışma masası olmalı. Buradan sağa dönüp dolapların dizili olduğu dar bir koridordan yürüdük, Regency stili bir dolaptan tekrar sağa, Federal stil bir koltuktan sola döndük ve yine aynı yerdeyiz.

Helen Hoover Boyle Acem saraylarında yaşayan kadın ve erkeklerin kararmış yaldızlı motiflerine dokunarak "Neden söz ettiğiniz konusunda hiçbir fikrim yok," diyor.

Baker ve Penny Stuart'ı öldürdü. Ölümlerinden önceki gün iki-

sini de cep telefonlarından aradı. İkisine de ayrı ayrı ölüm şarkısını söyledi.

"O zavallı insanları *şarkı söyleyerek* öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz?" diyor. Bugün üzerinde sarı bir döpiyes var ama saçları hâlâ pembe ve kabarık. Ayakkabıları sarı ama boynundan yine altın zincir ve boncuklar sarkıyor. Yanakları fazla pudradan dolayı pembe ve yumuşak görünüyor.

Exeter Drive'daki evi satın alanların Stuartlar olduğunu bulmam çok zor olmadı. Yedi yatak odalı, giriş katının tamamı kiraz ağacından lambri kaplı harika bir *tarihi* ev. Yıkıp yerine yenisini inşa etmeyi planladıkları ev. Helen Hoover Boyle'ı çıldırtan plan.

"Ah Bay Streator," diyor, "ağzınızdan çıkanları kulağınız duysaydı keşke."

Durduğumuz noktadan dört bir yana birkaç metrelik, daracık mobilya koridorları uzanıyor. Sonra her bir koridor yan yana sıkıştırılmış dolaplar ve birbirine yaslanmış büfelerle dolu başka koridorlarla birleşiyor. Tekli koltuk, kanepe veya masa gibi alçak mobilyalar, tabak çanak dolabıyla dolu bir sonraki koridoru, dolaplı sarkaçlı saatlerle dolu bir sonraki duvarı, mineli paravanaları, George stili yazı masalarını görmenizi sağlamaktan başka bir işe yaramıyor.

Baş başa konuşabileceğimiz yer olarak burasını önermişti, bu antika deposunu. Bu mobilya labirentinin içinde hep aynı William & Mary stili çalışma masası çıkıp duruyor karşımıza. Sonra aynı Regency stili dolap. Daireler çizip duruyoruz. Kaybolduk.

Helen Boyle "Sizin şu katil şarkıdan başkasına da söz ettiniz mi?" diye soruyor.

Sadece editörüme.

"Peki editörünüz ne dedi?"

Sanırım o öldü.

"Aman ne şaşırtıcı," diyor. "Kendinizi çok kötü hissediyor olmalısınız."

Tepemizde her biri farklı yükseklikte asılmış, pudralı peruklar gibi puslu ve gri görünen kristal avizeler var. Zincirlerinin çatı kirişlerine asıldığı yerde aşınmış tellerin uçları karışarak birbirine do-

lanmış. Hasarlı teller, tozlu ve yanmış ampuller. Her bir avize, kesilip baş aşağı sarkıtılmış bir aristokrat kellesi. Hepsinin üzerindeyse deponun kemer şeklindeki çatısı yer alıyor. Oluklu çeliği desteklemek için bir sürü takviye iskeleti konmuş.

"Beni takip edin," diyor Helen Boyle. "Dolapların sadece kuzey tarafının yosun tutması gerekmez mi?"

İki parmağını ağzının içinde ıslatıp havaya kaldırıyor.

Hepsi oymalı ve cilalı rokoko stili vitrinler, 17. yüzyıl İngiliz tarzı kitaplıklar, gotik canlandırmacılığı örneği konsollar ve Fransız taşrası stili gardıroplar çevremizi kuşatmış durumda. Edward stili ceviz biblo dolapları, Victoria stili aynalar, neo-Rönesans dönemi şifoniyerler. Ceviz ve maun, abanoz ve meşe. Kavun şeklinde ayaklar, aslan pençesi biçiminde ayaklar ve oymalı paneller. Herhangi bir koridorun köşesini döndüğünüz anda karşınıza başka mobilyalar çıkıyor. Kraliçe Anne stili şifoniyerler. Biraz daha benekli isfendan. Sedef kakma, bronz kaplama yaldızlı pirinç.

Adımlarımız beton zeminde yankılanıyor. Yağmur damlaları çelik çatıyı dövüyor.

Ve Helen "Kendinizi bir şekilde tarihe gömülmüş gibi hissetmiyor musunuz?" diye soruyor.

Pembe tırnaklarıyla, sarı ve beyaz renklerdeki çantasından bir tomar anahtar çıkarıyor. Anahtarları parmaklarının arasına alıyor, en uzun ve sivri anahtar parmaklarının arasından uzanıyor.

"Hayatınız boyunca yapacağınız her şeyin bundan yüz yıl sonra ne kadar anlamsız olacağının farkında mısınız?" diyor. "Bundan bir asır sonra Stuartlar'ı hatırlayan kimsenin kalacağını mı sanıyorsunuz?"

Masaların, şifoniyerlerin, kapıların cilalı yüzeylerine bakıyor. Hepsinde de kendi aksi yüzüyor.

"İnsanlar ölür," diyor. "İnsanlar evleri yıkar. Ama mobilyalar, güzel, kaliteli mobilyalar sonsuza dek kalır."

"Dolaplar kültürümüzün hamamböcekleridir," diyor.

Sonra da hiç istifini bozmadan, elindeki anahtarın çelik ucuyla ceviz bir dolabın cilalı yüzeyini çiziyor. Keskin bir şey yumuşak bir şeyi kestiğinde çıkan ses kadar hafif bir ses çıkıyor. Yara oldukça

derin ve kaplamanın altındaki işlenmemiş, adi çamı ortaya çıkartıyor.

Perdahlanmış camlı kapılı olan bir gardırobun önünde duruyor.

"Bu aynaya nesiller boyu bakmış olan tüm kadınları düşünün," diyor. "Aynayı evlerine götürdüler. O aynada yaşlandılar. O bir zamanlar güzel ve genç olan kadınların hepsi öldü ama bu gardırop hâlâ burada ve her zamankinden daha değerli. Girdiği bedenden daha uzun yaşayan bir salak. Bir sonraki öğününü arayan büyük, şişko bir avcı."

Antikalarla dolu bu labirentte, diyor, bu mobilyalara sahip olmuş bütün insanların ruhu geziniyor. Hepsi de ispat edebilecekleri kadar zengin ve başarılı olmuş. Bu dekoratif ıvır zıvır onların tüm yeteneklerinden, zekâlarından ve güzelliklerinden daha uzun yaşamış. Sözde bu mobilyaların temsil edeceği tüm başarıları yok olup gitmiş.

"Bu ulvi düzende Stuartlar'ın nasıl öldüğünün bir önemi var mı?" diye soruyor.

Ölüm büyüsünü nasıl keşfettiğini soruyorum. Oğlu Patrick öldüğü için mi?

O ise yürümeye devam ediyor. Oymalı köşelere, cilalı yüzeylere dokunarak ilerlerken tokmaklara zarar veriyor, aynaları kirletiyor.

Kocasının nasıl öldüğünü öğrenmek için fazla kurcalamama gerek kalmadı. Patrick'ten bir yıl sonra geride bir iz, bir intihar mektubu ve bir sebep bırakmaksızın yatağında ölü bulunmuş.

Helen Boyle "Editörünüz nasıl bulundu?" diye soruyor.

Sarı ve beyaz renkli çantasından ameliyatta kullanılabilecek kadar temiz, yeni görünen ve pırıltılar saçan bir kerpetenle tornavida çıkarıyor. Üzerinde büyük oymalı olan, cilalı bir dolabın kapağını açıyor ve "Bunu benim için kıpırdatmadan tutun lütfen," diyor.

Ben kapağı tutarken, o da içeride bir şeyler yapıyor ve kapağın mandalıyla kulpu yerinden çıkıp ayağıma düşüyor.

Helen bir dakika içinde menteşeler hariç, kapak kulpları, bronz yıldızlı pirinç gibi metal olan her şeyi alıp çantasına tıkıyor. Çırıl-

çıplak soyulmuş dolap artık sakatlanmış, kör edilmiş, hadım edilmiş, kolu bacağı koparılmış gibi görünüyor.

Bunu neden yaptığını soruyorum.

"Çünkü bu parçayı seviyorum," diyor. "Ama kurbanlarından biri olmaya da niyetim yok."

Dolabın kapaklarını kapatıp aletlerini çantasına kaldırıyor.

"Antika değeri kazanmadan önceki fiyatına indirdikleri zaman tekrar gelirim buraya," diyor. "Bu parçayı çok seviyorum ama ancak kendi koşullarımla alabileceksem sahip olurum ona."

Birkaç adım daha atıyoruz ve koridor şapka askılıkları, şemsiyelikler ve palto askılarından oluşan bir ormanlığa açılıyor. Bu bölümün ötesinde yine dolaplarla dolu bir duvar var.

Her bir parçaya dokunurken "Elizabeth dönemi... Tudor Eastlake ... Stickley..." diye sayıyor.

Birileri iki eski parçayı, mesela bir aynayla şifoniyeri alıp birbirine monte ettiğinde, uzmanlar ortaya çıkan ürüne "evlenmiş" derler diye açıklama yapıyor. Antika olarak hiçbir değeri yoktur.

Birisi bir antikayı iki parçaya ayırıp, mesela bir büfeyle tabak çanak dolabını ayrı ayrı sattığında ise uzmanlar ürünleri "boşanmış" olarak adlandırır.

"Ve bunlar da değersizdirler," diyor.

Şiir kitabının bütün baskılarını bulmaya çalıştığımı söylüyorum. Birilerinin büyüyü keşfetmemesinin ne denli önemli olduğunu söylüyorum. Duncan'a olanlardan sonra bütün notlarımı yakıp ölüm büyüsünü unutacağıma yemin ediyorum.

"Peki ya unutamazsanız?" diye soruyor. "Ya aklınızdan hiç çıkmaz, aptal reklam müzikleri gibi kafanızda yankılanıp durursa? Dolu bir silah gibi orada durup birilerinin sizi kızdırmasını beklerse?"

Kullanmayacağım.

"Farazi olarak öyle," diyor, "ya ben de aynı yemini edip durmuşsam? Ben. Kendi çocuğunu ve kocasını kazara öldürdüğünü söylediğiniz bir kadın. Bu lanetin gücünün altında ezilmiş biri. Benim gibi biri bile er geç bu büyüyü kullanmaya başlamışsa, siz kesinlikle kullanmayacağınız kanısına nasıl vardınız?" diyor.

Kullanmayacağım işte.

"Elbette kullanmayacaksınız," diyor, sonra da hiç ses çıkarmadan gülüyor. Sağa dönüp hızlıca Biedermeier stili bir büfenin yanından geçiyor, sonra Art Nouveau stili bir konsolun yanından bir yere sapıyor ve bir an için gözden kayboluyor.

Hâlâ kayıp bir halde ona yetişebilmek için hızlanıyorum ve buradan çıkmanın bir yolunu bulacaksak, birbirimizden ayrılmamamız gerekir bence, diyorum.

Ve yine önümüze William & Mary stili çalışma masası çıkıyor. Gümüş yaldızlı Acem motifleriyle süslü, siyah lake çam ağacından yapılma, yuvarlak ayaklı, tepeliğinde ise kıvrımlı motiflerle istiridye oymaları yer alan çalışma masası. Beni peşi sıra dolap, konsol, orta kısmı çıkıntılı kitaplık, şifoniyer, sallanan sandalye ve kitaplık deryasının derinliklerine sürükleyen Helen Hoover Boyle, bana küçük bir hikâye anlatması gerektiğini söylüyor.

X

Haber odasında kimsenin çıtı çıkmıyor. İnsanlar kahve makinesinin etrafında fısıldaşıyor. İnsanlar ağızları beş karış açık dinliyor. Kimse ağlamıyor.

Ceketimi asarken Henderson beni yakalıyor ve "Kasık biti meselesini konuşmak için Regent-Pacific Havayolları'nı aradın mı?" diye soruyor.

Dava sonuçlanana kadar kimse bir şey söylemiyor, diyorum.

Henderson "Bilesin diye söylüyorum, artık raporlarını bana sunacaksın" diyor, "Duncan sorumsuzun teki değilmiş. Meğer adam ölmüş."

Hiçbir iz bırakmadan yatağında ölmüş. İntihar mektubu yok, ölüm sebebi yok. Onu ev sahibi bulmuş ve sağlık görevlilerini aramış.

Livata durumuna dair herhangi bir iz var mı, diye soruyorum.

Henderson kafasını azıcık geri atıyor ve "Ne dedin sen?" diyor.

Onu siken olmuş mu?

"Aman Tanrım, hayır," diyor Henderson. "Neden böyle bir soru sordun ki?"

Sebebi yok, diyorum.

Duncan en azından birilerinin ölü seks oyuncağı olmamış.

Bana ihtiyaçları olursa, kupür arşivinde olacağımı söylüyorum. Kontrol etmem gereken bazı bilgiler var. Okumam gereken birkaç yıllık gazete hikâyesi var. Bakmam gereken birkaç makara mikrofilm.

Henderson arkamdan sesleniyor. "Fazla ileri gitme. Duncan'ın ölmüş olması ölü bebek hikâyesinden yırttığın anlamına gelmiyor."

Taşlar ve sopalar kemiklerini kırabilir ama sen yine de şu kahrolası sözlerine dikkat et.

Mikrofilme göre 1983 yılında Avusturya'nın başkenti Viyana'da, yirmi üç yaşındaki bir hemşire yardımcısı ölmek için yalvaran yaşlı bir kadına aşırı dozda morfin vermiş.

Yetmiş yedi yaşındaki kadın ölmüş, hemşire yardımcısı Waltraud Wagner ise yaşam ve ölüm üzerinde söz sahibi olmaktan hoşlandığını fark etmiş.

Hepsi buradaki makaralarca mikrofilmde kayıtlı. Yalnızca olaylar.

Önceleri sadece ölmek üzere olan hastalara yardım ediyordu. Yaşlılarla kronik hastaların bulunduğu devasa bir hastanede çalışıyordu. Burada hastalar can çekişiyor, ölmeyi diliyorlardı. Morfinin yanı sıra genç kadın su tedavisi adını verdiği şeyi icat etti. Acı çekmemesi için hastanın burnunu iki parmağınızla kıstırıyorsunuz. Dili bastırıp boğazdan aşağı su döküyorsunuz. Yavaş bir işkence bu ölüm, ama ölü bulunan yaşlıların ciğerlerinde daima su birikmiş olur.

Genç kadın kendini melek olarak adlandırıyordu.

Her şey çok doğal görünüyordu.

Wagner'ın yaptığı onurlu ve cesur bir işti.

Acı ve sefalete son noktayı koyuyordu. Nazik, alakadar ve hassastı; sadece ölmek için yalvaranların canını alıyordu. O ölüm meleğiydi.

1987 yılına gelindiğinde üç melek daha ortaya çıktı. Dört hemşire yardımcısı da gece nöbetinde çalışıyordu. Hastaneye Ölüm Pavyonu lakabı takılmıştı bile.

Bu dört kadın acılara son vermek yerine, horlayan, yatağını ıslatan, ilaçlarını almak istemeyen veya gecenin köründe hemşireyi çağırarak rahatsız eden hastalara da su tedavisi uygulamaya başladılar. En ufak bir rahatsızlık duyduklarında hasta ertesi geceye ölüyordu. Ne zaman hastalardan biri bir konuda mızmızlansa, Waltraud Wagner "Bunun cennet biletini kesme vakti geldi," diyordu ve sonra gulup, gulup, gulup.

Sonradan yetkililere "Sinirlerimi bozanlar doğrudan Tanrı'nın yanında boş bir yatağa aktarılıyordu," dedi.

1989 yılında yaşlı bir kadın Wagner'a orta malı diye hakaret edince kendisine de su tedavisi yapıldı. Daha sonra melekler bir meyhanede içip eğlenirlerken yaşlı kadının kasılmalarını ve suratındaki ifadeyi taklit etmeye başladılar. Yan masada oturan bir doktor bunlara kulak misafiri oldu.

Viyana sağlık yetkilileri o zamana kadar yaklaşık üç yüz hastanın bu şekilde tedavi edildiğini tahmin ediyor. Wagner ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Diğer melekler daha az ceza aldılar.

Wagner duruşmada "Bu yaşlı bunakların yaşayıp yaşamayacağına biz karar verebiliyorduk," dedi. "Zaten vadeleri çoktan dolmuştu bile," dedi.

Helen Hoover Boyle'ın bana anlattığı hikâye doğruydu.

Güç insanı bozar. Ve mutlak güç insanı mutlaka bozar.

O yüzden şimdi rahatla ve bunun tadını çıkar, dedi Helen Boyle.

"Mutlak kötülüğün bile avantaları vardır," dedi.

Hayatından çıkmasını istediğin insanları bir düşün, dedi. Bitirebileceğin tüm yarım kalmış işlerini düşün. İntikam. Bunun ne kadar kolay olacağını düşün.

Benimse kafamın içinde hâlâ Nash'in sesi yankılanıyordu. Nash

oradaydı, her şey soğumaya ve bozulmaya başlamadan önceki en az birkaç saat boyunca, onunla işbirliği içinde olacak bütün güzel kadınlar için ağzının suyu akıyordu.

"Söylesene," demişti Nash, "bunun çoğu aşk ilişkisinden farkı ne?"

Herhangi biri veya herkes bir sonraki ölü seks köleniz olabilir.

Ama sırf şu Avusturyalı hemşire ile Helen Boyle ve John Nash'in kendilerine hâkim olamamaları benim de durmak bilmez, kontrolsüz bir katil olacağım anlamına gelmiyor.

Henderson arşivin kapısına geliyor ve "Streator! Çağrı cihazını mı kapattın? Yeni bir ölü bebekle ilgili bir telefon aldık," diye bağırıyor.

Editör öldü; çok yaşa yeni editör. İşte yeni patron; eski patronun aynısı.

Tabii ki dünya bazı insanlar olmadan daha iyi bir yer olabilirdi. Evet, ufak tefek ayarlar sayesinde dünya mükemmel bir yer olabilirdi. Biraz temizlik sayesinde. Doğal olmayan seleksiyon sayesinde.

Ama hayır, ölüm şarkısını bir daha asla kullanmayacağım.

Bir daha asla.

Kullanacak olsaydım bile, intikam almak için kullanmazdım.

Kendi rahatım için kullanmazdım.

Hele seks için asla kullanmazdım.

Hayır, sadece iyilik yapmak için kullanırdım.

Ve Henderson "Streator!" diye bağırıyor. "First-class kasık biti olayını aradın mı? Sağlık kulübündeki göt yiyen mantar olayını araştırdın mı? Treeline'dakileri sıkıştırmadığın sürece, eline hiçbir şey geçmeyecek."

Koridorun öbür tarafına doğru kaçmak için ceketimi kavradığım anda ölüm şarkısı beynimde yankılanıyor.

Ama hayır, onu asla kullanmayacağım. O kadar. Kullanmayacağım işte. Asla.

XI

Ah şu gürültü-kolikler. Ah şu sükûnet-fobikler.

Tavandan davulun güm, güm, güm vuruşu geliyor. Duvarlardan ölülerin kahkahaları ve alkış sesleri duyuluyor.

Banyoda bile, hatta duş alırken bile, duş başlığının tıslamasına, su küvete ve muşambadan duş perdesine çarptığında çıkan sese rağmen, radyodaki tartışma programlarını duyabiliyorsunuz. Herkesin ölmesini istediğinizden değil ama, ölüm büyüsünü dünyaya salıvermek iyi olabilirdi. Sadece korkunun tadını çıkarmak için. İnsanlar yüksek sesleri, büyü olabilecek herhangi bir sesi, ölümcül bir şiirin gizlenebileceği her türlü müzik veya sesi yasakladıktan sonra dünya sessiz bir yer olurdu. Tehlikeli ve korkulan bir yer, ama sessiz.

Parmak uçlarımın altında fayans hafif bir ritim tutturuyor. Küvet alt kattan gelen bağrışmalar yüzünden titriyor. Ya nükleer bir deneme sonucu uyanan tarih öncesinden kalma uçan bir dinozor alt kattakileri yok etmek üzere, ya da televizyonlarının sesi çok açık.

Antların değersiz olduğu bir dünyada, yeminlerin anlam ifade etmediği bir dünyada, verilen sözlerin bozulduğu bir dünyada, kelimelerin tekrar güç sahibi olduğunu görmek güzel olurdu.

Ölüm şarkısının herkesçe bilindiği bir dünyada, ses karartmaları olurdu. Tıpkı savaş zamanındaki gibi, muhafızlar kol gezerdi. Ama ışık avına çıkmak yerine sesleri dinler, insanlara çenelerini kapamalarını söylerlerdi. Tıpkı hükümetlerin hava ve su kirliliğini araması gibi, bu kez aynı hükümetler, fısıltıdan yüksek her türlü sesin yerini belirleyip, insanları tutuklarlardı. Günümüzde haşiş avına çıkan helikopterler, elbette susturucu takılmış özel helikopterler ses avına çıkardı. İnsanlar kauçuk tabanlı ayakkabılar giyip parmak uçlarına basarak yürürlerdi. Jurnalciler her kapıyı dinlerlerdi.

Tehlikeli ve korkmuş bir dünya olurdu burası ama en azından pencereleriniz açık uyuyabilirdiniz. Her bir kelimenin bin resim değerinde olduğu bir dünya olurdu.

Dünyanın yeni halinin, gümbürdeyen müzikli, kükreyen televizyonlu, viyaklayan radyolu şu anki halinden daha kötü olup olmayacağını söylemek zor.

Büyük Birader bizi doyurmadığı için, belki düşünmeye de başlayabilirdik.

İşin iyi yanı belki aklımız bize ait olurdu.

Bir zararı olmadığı için ölüm şiirinin ilk satırını söylüyorum. Burada öldürülecek kimse yok. Birilerinin duyma ihtimali de yok.

Ve Helen Hoover Boyle haklı. Şarkıyı unutmadım. İlk kelime, ikincisini tetikliyor. İlk mısra, bir sonrakini tetikliyor. Sesim opera sanatçılarınınki gibi patlıyor. Kelimeler, bowling salonunda yuvarlanan toplar gibi gümbürdüyor. Gümbürtü fayans ve yer muşambasına çarpıp yankılanıyor.

Geniş opera sesimle ölüm şarkısı Duncan'ın ofisindeki gibi saçma gelmiyor kulağa. Ağır ve zengin duruyor. Kıyamet gününün sesi. Üst komşumun kıyamet günü. Onun hayatına benim getirdiğim

son. Ve bütün şiiri söyledim bile.

Ensemdeki tüyler ıslaklıklarına rağmen ürperiyor. Nefesimi tutuyorum.

Ve hiçbir şey olmuyor.

Üst kattan müzik gürültüsü gelmeye devam ediyor. Her yönden radyo ve televizyon konuşmaları, cılız silah sesleri, kahkahalar, bombalar, sirenler duyuluyor. Bir köpek havlıyor. İnsanların akşamları televizyon izlemekten anladığı şey bu işte.

Suyu kapatıyorum. Saçımın suyunu akıtıyorum. Duş perdesini açıp havluya uzanıyorum. Ve onu görüyorum.

Havalandırma deliği.

Hava bacası her daireyi birbirine bağlar. Havalandırma deliği her zaman açıktır. Banyodaki buharı, mutfaktaki yemek kokusunu çeker. Her sesi taşır.

Üzerimden akan su damlaları banyo zeminini ıslatıyor ama ben sadece durmuş havalandırma deliğine bakıyorum.

Tüm binayı öldürmüş olabilirim.

XII

Nash Üçüncü Cadde'deki barda oturmuş parmaklarıyla soğanlı bir sos yiyor. Yağlı iki parmağını ağzına sokup öyle bir emiyor ki yanakları içeri göçüyor. Parmaklarını ağzından çıkarıp plastik bir kaptaki soğanlı sostan biraz daha tırtıklıyor.

Kahvaltın bu mu, diye soruyorum.

"Eğer bir soru soracaksan," diyor, "bana önce paranın ucunu göstermen gerek." Ve parmaklarını ağzına sokuyor.

Barda, Nash'in diğer yanında favorili genç bir adam duruyor, üzerinde ince çizgili güzel bir takım elbise var; yanında da adamı öpebilmek için barın ayak yaslama çubuğuna çıkmış bir kız. Adam kokteylindeki kirazı ağzına atıyor. Öpüşüyorlar. Sonra kız ağzındakini çiğniyor. Barın gerisindeki radyo hâlâ okullardaki öğle yeme-

ği mönülerini anons ediyor.

Nash onlara bakmak için sürekli kafasını çeviriyor.

İnsanların aşktan anladığı şey bu işte.

Bara on dolarlık bir banknot koyuyorum.

Nash'in parmakları hâlâ ağzında ama gözlerini paraya dikiyor. Sonra kaşları havaya kalkıyor.

Oturduğum binada dün gece ölen oldu mu, diye soruyorum.

On Yedinci Cadde ile Loomis Place'in köşesindeki apartman. Loomis Place Apartmanı, sekiz katlı, böbrek rengi tuğladan yapılma. Beşinci katta biri belki? Arka tarafta? Genç bir adam. Bu sabah tavanımda garip bir leke vardı.

Favorili adamın cep telefonu çalmaya başlıyor.

Nash parmaklarını ağzından çıkarırken dudaklarını büzüştürüyor. Tırnaklarına öyle yakından bakıyor ki, gözleri şaşı oluyor.

O ölen herif uyuşturucu kullanıyordu, diyorum. O binada bir sürü uyuşturucu meraklısı var. Başka ölen olmuş mu, diye soruyorum. Loomis Place Apartmanı'nda dün gece tesadüfen bir sürü insan ölmüş olabilir mi?

Favorili adam kızı saçlarından tuttuğu gibi dudaklarından uzaklaştırıyor. Diğer eliyle ceketinin iç cebinden telefonunu çıkarıp açıyor ve "Alo," diyor.

Hiçbirinde gözle görülür bir ölüm sebebi bulunamamış olsa gerek, diyorum.

Nash parmağını bir kez daha soğanlı sosa daldırıyor ve "Senin evin o apartmanda mı?" diyor.

Evet, bunu zaten söylemiştim.

Favorili adam kızın saçlarını bırakmadan telefona "Hayır, tatlım," diyor. "Şu an doktorun muayenehanesindeyim ve durum pek iyi görünmüyor."

Kız gözlerini kapatıyor. Kafasını arkaya atıp saçlarını adamın eline sürtüyor.

Favorili adam "Hayır, diğer organlara da sıçramış," diyor. "Hayır, ben iyiyim."

Kız gözlerini açıyor.

Adam kıza göz kırpıyor.

Kız gülümsüyor.

Favorili adam "Şu anda buna gerçekten ihtiyacım vardı. Ben de seni seviyorum," diyor.

Telefonu kapatıyor, kızı çektiği gibi kendi yüzüne yapıştırıyor.

Nashı bardaki on papeli alıp cebine tıkıyor. "Hayır. Bu konuda hiçbir şey duymadım," diyor.

Kız üzerinde durduğu çubuktan kayıyor ve bir kahkaha atıyor. Tekrar çubuğa tırmanıp "O muydu?" diye soruyor.

Favorili adam "Hayır," diyor.

Ve ben daha ne yaptığımı anlayamadan, olanlar oluyor. Favorili adama bakarken aklımdan şarkı geçiveriyor. Şarkı, duştaki sesim, kıyamet gününün sesi içimde yankılanıyor. Bir refleks kadar hızlı. Hapşırırmışçasına aniden oluveriyor.

Nefesi adamakıllı soğan kokan Nashı "Bunu sorman biraz tuhaf," diyor. Sostan çıkardığı parmağını ağzına sokuyor.

Bardaki kız "Marty?" diyor.

Ve bara yaslanmış olan favorili adam kayıp yere düşüyor.

Nashı dönüp bakıyor.

Kız yerde yatan adamın yanına çömeliyor, ellerini adamın çizgili yakasının üstünde açıyor ama adama dokunmuyor. "Marty?" Tırnaklarına pırıltılı mor oje sürmüş. Mor ruju adamın ağzına bulaşmış.

Belki de adam gerçekten hastadır. Belki de boğazına kiraz kaçmıştır. Belki de ben birini daha öldürmemişimdir.

Kız kafasını kaldırıp Nash'le bana bakıyor, yüzü gözyaşlarından ıslanmış, "İçinizde kalp masajı yapmayı bilen var mı?" diye soruyor.

Nashı parmaklarını tekrar sosa daldırıyor, bense yerde yatan adamın üzerinden atlayıp kızın yanından geçiyorum ve paltomu giyerek kapıya doğru ilerliyorum.

XIII

Gazeteye dönünce Dış Haberler Servisi'nden Wilson bugün Henderson'ı görüp görmediğimi soruyor. Kitaplar bölümünden Baker, Henderson'ın hasta olduğunu haber vermek için aramadığını, ev telefonunun da cevap vermediğini söylüyor. Özel Haberler masasından Oliphant "Streator, bunu gördün mü?" diye soruyor.

Bana uzattığı gazeteden kesilmiş ilanda şöyle yazıyor:

Fransız Güzellik Salonu
Daimi Müşterilerinin Dikkatine

"Yakın zamanda yüzünüze yaptırdığınız masajdan ötürü ciddi kanamanız mı oldu? Cildinizde yaralar mı açıldı?"

İlandaki telefon numarası daha önce görmediğim bir numara.

Aradığımda bir kadın şöyle cevap veriyor: "Doogan, Diller ve Dunne Avukatlık Bürosu."

Ve telefonu kapatıyorum.

Masamın yanında dikilen Oliphant "Hazır buradayken, Duncan'la ilgili bir çift güzel söz söyle," diyor. Duncan'ın anısına, güzel bir portresini ve kariyerinin özetini içeren bir yazı hazırladıklarını ve insanların güzel sözler düşünmeleri gerektiğini söylüyor. Kültür Sanat Servisi'nden biri Duncan'ın yaka kartındaki resmini kullanarak portresini yapacakmış. "Tek farkla Duncan gülümsüyor olacak," diyor Oliphant. "Gülümseyen ve biraz olsun insanı andıran bir portre olacak."

Üçüncü Cadde'deki bardan çıkıp işe geri dönerken adımlarımı saydım. Caddenin köşesine varınca siyah deri trençkotlu bir herif "Uyansana göt herif. Yeşil yandı," diyerek bana bir omuz atana dek zihnimi oyalamak için 276 adım saydım.

Herifin siyah derili sırtına bakarken, esneme gelir gibi ani bir şekilde kafamda ölüm şarkısı çalınmaya başlayıveriyor.

Bu sırada caddenin karşı tarafına varmış olan herif kaldırıma çıkmak için ayağını kaldırıyor, ama gerisini getiremiyor. Ayağı kaldırım taşına takılıyor ve kaldırıma doğru fırlayıp yüzüstü yere çakılıyor. Mutfak zeminine düşen bir yumurtadan çıkan ses çıkıyor ama bu gerçekten büyük, içi de kan ve beyinle dolu bir yumurta. Kolları bedeninin iki yanında kıpırtısız duruyor. Siyah trençkotunun kanat gibi görünen etekleri kaldırımdan azıcık taşınış, mazgalın üzerinde sallanıyor.

Yanından geçerken 277, 278, 279 diye saymaya devam ediyorum.

Gazeteye bir blok kala kaldırıma barikat kurulmuş. Barikatın diğer yanında duran mavi üniformalı bir polis memuru kafasını sallıyor. "Geri gidip caddenin karşısına geçmeniz gerekiyor. Bu kaldırım kapalı," diyor. "Bu blokta film çekiyorlar."

Kaşlarımı çatmış polisin rozetine bakarken, kramp girer gibi ani bir şekilde şarkının sekiz mısrası aklımdan geçiveriyor.

Memurun gözleri sadece beyazı görünecek duruma gelene kadar kayıyor. Eldivenli ellerinden biri göğsüne kadar çıkıyor, dizleri

bükülüyor. Çenesi barikatın üstüne öyle hızlı çarpıyor ki dişlerinin birbirine geçtiğini duyabiliyorsunuz. Ağzından pembe bir şey fırlıyor. Fırlayan şey dilinin ucu.

345, 346, 347 diye saymaya devam ederek önce bir ayağımı sonra diğerini barikatın üzerinden aşırıp yürümeye devam ediyorum.

Elinde telsiz olan bir kadın yolumu keserek, beni durdurmak için bir kolunu bana doğru uzatıyor. Kolumu yakalamasına saniye kala göz bebekleri kayıyor, ağzı açılıyor. Gevşeyen ağzının köşesinden ipince bir çizgi halinde salyası akıyor ve kadın tam önüme düşüyor. Telsizde biri "Jeanie? Jean? Beklemede kal," diyor.

Ölüm şarkısının son kelimeleri de aklımdan geçiyor.

İnsanlar koşturarak yanımdan geçip diğer yöne giderlerken, 359, 360, 361 diye sayarak yürümeye devam ediyorum. Boynundaki kordonun ucundan ışıkölçer sallanan bir kadın "Ambulans çağırdınız mı?" diye soruyor.

Yırtık pırtık giysiler giymiş, ağır makyaj yapmış ve küçük, mavi cam şişelerden su içen insanlar, büyük ışık ve reflektörlerin altındaki içi çöp dolu alışveriş sepetlerinin önünde durmuş, kafalarını uzatarak demin durduğum yere bakıyorlar. Kaldırımda sıra sıra römorklar ve karavanlar var. Aralarındaki jeneratörlerden dizel kokusu yayılıyor. Her yerde yarısı kahve dolu kâğıt bardaklar duruyor.

378, 379, 380 diye saymaya devam ederek diğer uçtaki barikatın üstünden atlayıp yürümeye devam ediyorum. Gazeteye varmam 412 adım sürüyor. Yukarı çıkmak için bindiğim asansörün içi zaten fazlasıyla kalabalık. Beşinci katta adamın biri içeri girebilmek için omuz atıyor.

Asansörün arka paneline yapışmamla, aniden ter basmışçasına aklımın ölüm şarkısını kusması bir oluyor ve dudaklarım her kelimeyle birlikte hareket ediyor.

Adam bize bakıp yavaşça geriye bir adım atıyormuş gibi görünüyor. Biz adamın yere çarpışını göremeden asansörün kapısı kapanıyor ve yukarı çıkıyoruz.

Henderson ortalarda yok. Telefonumun tuşlarına basarken Olip-

hant yanıma geliyor. Duncan'ın anısına hazırlanan yazıdan söz ediyor. Güzel sözler söylememi istiyor. Gazeteden kestiği ilanı gösteriyor. Fransız Güzellik Salonu ve kanatan yüz masajıyla ilgili olanı. Oliphant beşik ölümleriyle ilgili yazı dizisinin hangi bölümünde olduğumu soruyor.

Telefon elimde, 435, 436, 437 diye saymaya devam ediyorum.

Ona, tepemi attırmamasını söylüyorum.

Telefondaki kadın sesi "Helen Boyle Emlak. Yardımcı olabilir miyim?" diyor.

Oliphant "10'a kadar saymayı denedin mi?" diye soruyor.

Oliphant'la ilgili detaylar şöyle: Şişman biri ve terli elleri bana göstermiş olduğu gazete sayfasına kahverengi parmak izleri bırakmış. Bilgisayarının şifresi "şifre".

10'u çoktan geçtiğimi söylüyorum.

Telefondaki ses "Efendim?" diyor.

Elimle telefonun alıcısını kapatıp Oliphant'a ortada bir virüs kol geziyor herhalde, diyorum. Henderson'ın ortalıkta olmamasının sebebi de muhtemelen bu. Şimdi eve gidiyorum ama dosyayı evden göndereceğime söz veriyorum.

Oliphant ses çıkarmadan, sadece ağzını oynatarak *En geç saat dörtte teslim etmiş ol,* diyor ve saatini gösteriyor.

Telefondaki kadına Helen Hoover Boyle ofiste mi diye soruyorum. Adım Streator ve onu hemen görmem gerekiyor, diyorum.

489, 490, 491 diye sayıyorum.

Telefondaki ses "Kendileri konunun ne olduğunu biliyor mu?" diye soruyor.

Evet, diyorum. Ama bilmiyormuş gibi yapacak.

Birini daha öldürmeden beni durdurması lazım, diyorum.

Ve Oliphant göz temasını kesmeden bir, iki adım gerileyip Özel Haberler masasına yöneliyor. 542, 543 diye sayıyorum.

Emlakçıya giderken taksi şoförüne apartmanımın önünde beklemesini söyleyip yukarı koşuyorum.

Tavanımdaki kahverengi leke büyümüş. Çapı belki de bir araba lastiği genişliğinde ama bunun kolları ve bacakları var.

Taksiye dönüyorum, emniyet kemerini bağlamaya çalışıyorum

ama kısa geliyor. Göbeğime batıyor, midemse kemerin üstünden fırlıyor ve Helen Hoover Boyle'ın "Orta yaşlı. Bir yetmiş boylarında. Yetmiş kilo civarında. Beyaz. Kahverengi, yeşil," dediğini hatırlıyorum. Pembe bir baloncuk gibi görünen saçlarının altından bana göz kırpışı geliyor gözümün önüne.

Şoföre emlakçının adresini verip istediği kadar hızlı gidebileceğini, yalnız tepemi attırmamasını söylüyorum.

Taksiyle ilgili detaylar şöyle: İçerisi kış gibi kokuyor. Koltuk siyah ve yapış yapış. Taksi işte.

Öfkeyle ilgili ufak bir sorunum var diyorum.

Şoför dikiz aynasından bana bakıp "Belki öfke yönetimi kurslarına katılmanızın bir faydası olur," diyor.

Ve ben 578, 579, 580 diye sayıyorum.

XIV

Architectural Digest dergisine göre geniş bahçeler ve safkan at çiftlikleriyle çevrili büyük malikâneler gerçekten yaşanacak yerler. *Town & Country* dergisine göre iri inci dizili kolyeler, parıl parıl görünüyor. *Travel & Leisure* dergisine göre güneşli Akdeniz sularına demir atmış özel bir yat, insanı rahatlatır.

Helen Boyle Emlak Acentesi'nin bekleme salonunda, insanların son dakika haberinden anladığı şey bu işte. Gerçek bir atlatma haber.

Sehpada zenginlere hitap eden böyle bir sürü dergi var. Odada çizgili, pembe ipek kumaştan sırtı kavisli bir Chesterfield koltuk var. Gerisindeki masanın aslan bacağı görünümlü uzun ayakları var ve pençeleri cam topları tutuyor. Bu mobilyaların ne kadarının bu-

raya hırdavatı, çekmeceleri, metal akşamı çıkarılmış halde getirildiğini düşünmeden edemiyorsunuz. Hurdaya çıkmış olarak satıldıktan sonra buraya gelmiş olmalılar. Sonra da Helen Hoover Boyle onları toparlayıp eski hallerine getirmiş olmalı.

Benim yarı yaşımdaki genç bir kadın, XIV. Louis stili oymalı bir masanın gerisine oturmuş, masasındaki saatli radyoya bakıyor. Masasındaki madeni isim plakasında *Mona Sabbat* yazıyor. Saatli radyonun yanında cızırdayan bir polis telsiz tarayıcısı var.

Saatli radyoda daha yaşlıca bir kadın, daha genç bir kadına bağırıyor. Anlaşılan genç olan evlilik dışı hamile kalmış; bu yüzden yaşlı olan ona kaltak ve orospu diyor. Aptal orospu, diyor yaşlıca olan, çünkü kaltak tek kuruş bile a'madan adamın altına yatmış.

Masadaki kadın, Mona denen bu şahıs, polis telsiz tarayıcısını kapatıp "Umarım sakıncası yoktur. Bu programa bayılıyorum," diyor.

Ah şu medya-kolikler. Ah şu sükûnet-fobikler.

Saatli radyoda, yaşlıca olan kadın, kaltağa bebeğin geleceğini mahvetmek istemiyorsa, onu evlatlık olarak vermesi gerektiğini söylüyor. Kaltağa büyüyüp mikrobiyolojiyi bitirmesini, sonra da evlenmesini ama o zamana kadar bir daha seks yapmamasını söylüyor.

Mona Sabbat masanın altından bir kese kâğıdı çıkarıp içinden alüminyum folyoya sarılı bir şey alıyor. Folyonun bir ucunu açınca sarımsak ve kadifeçiçeği kokusu duyuluyor.

Saatli radyodaki hamile kaltak ağlıyor da ağlıyor.

Taşlar ve sopalar kemiklerini kırabilir ama kelimeler canını öyle bir yakar ki, şaşarsın.

Town & Country dergisindeki bir makaleye bakılırsa, lüks kâğıda güzel bir el yazısıyla yazılmış kişisel mektuplar tekrar çok, çok, çok modaymış. *Estate* dergisinin bir sayısında şöyle bir ilan var:

Bridle Dağı Atçılık ve Polo Kulübü
Daimi Müşterilerinin Dikkatine

"Dağda parazitli deri enfeksiyonu mu kaptınız?"

Telefon numarası daha önce görmediğim bir numara.

Radyodaki kadın kaltağa ağlamayı kesmesini söylüyor.

İşte Büyük Birader, aklınız düşünmeye başlayacak kadar acıkmasın diye şarkılar söyleyip dans ederek sizi zorla besliyor.

Mona Sabbat dirseklerini masaya dayayıp öğle yemeğini eline alıyor ve eğilerek radyoya yaklaşıyor. Telefon çalıyor, açıp "Helen Boyle Emlak. Her Seferinde Doğru Ev," diyor. "Üzgünüm İstiridye. Dr. Sara canlı yayında," diyor. "Ayinde görüşürüz."

Radyodaki kadın ağlayan kaltağa orospu diyor.

First Class dergisinin kapağında şöyle yazıyor: "Samur Kürk: Savunulabilir Katliam."

Bir kulağım radyoda, dergiye göz atarken aniden gelen hıçkırık nöbeti gibi ölüm şarkısı aklımdan geçiveriyor.

Radyodan duyulan tek şey kaltağın hıçkırıkları.

Yaşlıca olan kadının yerini ise sessizlik almış. Tatlı, altın sükût. Canlı birine ait olamayacak kadar kusursuz.

Kaltak uzunca bir iç çektikten sonra "Dr. Sara?" diyor. "Dr. Sara orda mısınız?"

Sonra tok bir ses "*Dr. Sara Lowenstein Show*'da geçici bir teknik arıza meydana gelmiştir," diyor. Tok ses özürlerini bildiriyor. Hemen ardından dans müziği çalmaya başlıyor.

Manor-Born dergisinin kapağında şöyle yazıyor: "Pırlantalar Gündelik Hayatta!"

Ellerimle yüzümü kapatıp homurdanıyorum.

Mona denen şahıs öğle yemeğinin folyosunu biraz daha açıp bir ısırık daha alıyor. Radyoyu kapatıp "Lanet olası," diyor.

Ellerinin üstünde paslı kahverengi kına desenleri var ve şekiller gümüş yüzüklerle dolu parmaklarıyla başparmaklarına kadar uzanıyor. Boynuna doladığı bir sürü gümüş zincirin ucu portakal rengi elbisesinin altında kaybolmuş. Elbisesinin göğüs yerinde, kırışık portakal rengi kumaş, elbisenin altında kalmış olan kolye uçları yüzünden yamru yumru görünüyor. Kırmızı ve siyah renklerde binlerce bukle ve rasta örgüsünden oluşan saçlarını, kulağındaki gümüş

telkâri küpelerin üzerinde toplamış. Gözleri kehribar rengi. Tırnakları siyah.

Burada uzun süredir çalışıp çalışmadığını soruyorum.

"Dünya zamanını mı kastediyorsunuz?" diye soruyor. Masasının çekmecesinden karton ciltli bir kitap çıkarıyor. Parlak sarı fosforlu bir kalemin kapağını çıkarıp kitabı açıyor.

Bayan Boyle şiirlerden söz eder mi, diye soruyorum.

Mona "Helen mı?" diyor.

Evet, hiç şiir okur mu? Ofisten birilerini arayıp onlara telefonda şiir okuduğu oluyor mu?

"Beni yanlış anlamayın," diyor Mona, "ama Bayan Boyle daha ziyade işlerin maddi kısmıyla ilgilenir. Bilirsiniz işte."

1, 2 diye saymaya başlamak zorunda kalıyorum.

"Mesela," diyor, "trafik sıkışık olduğu zaman emniyet şeridini kullanabilsin diye Bayan Boyle kendisiyle birlikte eve gitmemi ister. Sonra kendi evime dönebilmek için üç otobüs değiştirmem gerekir. Anlatabildim mi?"

4, 5 diye sayıyorum.

"Bir keresinde kristalin gücü konusunda çok güzel muhabbet ediyorduk. Sonunda ortak bir paydada buluşabildik diye düşünmeye başlamıştım ki, tamamen farklı iki gerçeklikten söz ettiğimizi fark ettim," diyor.

Derken ayağa kalkıyorum. Arka cebimden çıkardığım katlı kâğıdı açıp ona şiiri gösteriyorum ve tanıdık geliyor mu, diye soruyorum.

Masasında açık duran kitapta işaretlenen cümle şöyle diyor: *Büyü, doğal değişim için gereken enerjinin düzenlenmesidir.*

Kehribar rengi gözlerini şiirin üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Elbisenin portakal rengi yakasının üstünden görünen sağ köprücük kemiğinin hemen yukarısına üç tane minik, siyah yıldız dövmesi yaptırmış. Döner sandalyesine bağdaş kurup oturmuş. Ayakları çıplak ve pis, ayak başparmaklarının her ikisine de gümüş yüzükler takmış.

"Bunun ne olduğunu biliyorum," derken elini uzatıyor.

Parmakları kâğıdı kavrayamadan şiiri katlayıp arka cebime sokuyorum.

Havada kalan elinin işaretparmağıyla beni göstererek, "Bunları duymuştum. Ölüm büyüsü, değil mi?" diyor.

Masasında açık duran kitapta işaretlenen cümle şöyle diyor: *Ölümün nihai sonucu, yeniden doğuşu davet etmesidir.*

Kiraz ağacından yapılma masanın cilalı yüzeyinde uzun ve derin bir çizik var.

Bana ölüm büyüleriyle ilgili neler anlatabileceğini soruyorum.

"Tüm külliyatta adları geçer," diyerek omuz silkiyor, "ama kayboldukları sanılıyor." Avcunu açıp elini bana doğru uzatıyor ve "Bir daha bakayım," diyor.

Nasıl işliyorlar, diye soruyorum.

Parmaklarını oynatıyor.

Kafamı hayır anlamında sallıyorum. Başkalarını öldürürken, nasıl oluyor da söyleyen kişiyi öldürmüyor, diye soruyorum.

Kafasını biraz yana eğen Mona "Silahlar neden tetiği çekeni öldürmez? Aynı prensip," diyor. Kollarını kafasının üzerine kaldırıp geriniyor, ellerini tavana doğru açıyor. "Bu büyüler yemek kitaplarındaki tarifler gibi işlemez. Bir büyüyü elektron mikroskopuyla parçalayamazsın," diyor.

Elbisesi kolsuz ve koltukaltındaki tüyler sıradan bir kahverengi.

Peki büyü söylendiğini bile duymayan birini nasıl etkiliyor diye soruyorum. Radyoya bakıyorum. Sesli söylemediğin halde bile bir büyü nasıl işe yarıyor?

Mona Sabbat iç geçiriyor. Açık duran kitabını ters çevirip sarı fosforlu kalemi kulağının arkasına yerleştiriyor. Masanın çekmecelerinden birini açıp içinden bir kurşunkalemle bir bloknot çıkarıyor. "En ufak bir fikrin bile yok, değil mi?" diyor.

Kâğıda yazarken "Ben Katolikken, yani yıllar önce, Ave Maria'yı yedi saniyede söylerdim. Babamız Duası*'nı dokuz saniyede. Benim kadar çok ceza alınca herkes hızlanır," diyor. "O kadar hızlanınca da artık kelimelerin bir anlamı kalmaz ama yine de söylediğin şey bir duadır."

"Büyünün tek yaptığı bir niyete odaklanmaktır," diyor. Bunu kelimelerin arasında durarak, ağır ağır, tane tane söylüyor. Gözleri-

* İncilde (Matta 6:9) bir dua. (y.h.n.)

ni gözlerime dikip "Büyü yapan kişinin niyeti yeteri kadar güçlüyse, büyü yapılan kişi nerede olursa olsun, uykuya dalar," diyor.

Bir insan ne kadar yoğun duygular biriktirirse, büyü o kadar güçlü olur, diyor. Mona Sabbat gözlerini kısıp bana bakarak "En son ne zaman seks yaptınız?" diye soruyor.

Neredeyse yirmi yıl önce, ama bunu ona söylemiyorum.

"Tahminimce," diyor, "sizde patlamak üzere olan bir şeyler var. Öfke. Keder. Bir şey." Yazmayı bırakıp işaretli kitabını karıştırıyor. Bir sayfada durup biraz okuyor, sonra başka bir sayfaya geçiyor. "Dengeli bir insanın," diyor, "faal bir insanın, birisini uyutmak için şarkıyı sesli söylemesi gerekebilir."

Okumaya devam ederken kaşlarını çatıyor. "Şahsi sorunlarınızla gerçekten ilgilenmediğiniz sürece, kendinizi asla kontrol edemezsiniz," diyor.

Bunların hepsinin elindeki kitapta yazıp yazmadığını soruyorum.

"Çoğu Dr. Sara'nın sözleri," diyor.

Ölüm şarkısı insanları uyutmaktan fazlasını yapıyor, diyorum.

"Ne demek istiyorsunuz?" diyor.

Yani insanlar ölüyor, demek istiyorum. Helen Boyle'un elinde *Dünyadan Şiir ve Tekerlemeler* adında bir kitap görmediğinize emin misiniz, diye soruyorum.

Mona Sabbat'ın havadaki eli masaya düşüyor ve folyoya sarılı öğle yemeğini alıyor. Saatli radyoya bakarak yemeğinden bir ısırık alıyor. "Az önce, radyoda, öyle bir şey mi yaptınız?" diye soruyor.

Başımla onaylıyorum.

"Dr. Sara'yı yeniden doğmaya mı zorladınız?" diyor.

Helen Hoover Boyle'ı cebinden arayıp beni onunla görüştürür müsünüz, diyorum.

Çağrı cihazım çalmaya başlıyor.

Mona denen bu şahıs "Yani şimdi siz Helen'ın da aynı ölüm şarkısını kullandığını mı söylüyorsunuz?" diyor.

Çağrı cihazımdaki mesaj Nash'i aramamı söylüyor. Çağrı cihazım önemli olduğunu söylüyor.

Bu kanıtlayabileceğim bir şey değil ama Bayan Boyle nasıl ol-

duğunu biliyor, diyorum. Bunu kontrol edebilmek için onun yardımına ihtiyacım var. Böylelikle kendimi kontrol edebilirim.

Mona Sabbat bloknota yazmayı bırakıp o sayfayı koparıyor. Kâğıdı aramızda tutuyor ve "Bu gücü nasıl kontrol edeceğinizi öğrenme konusunda ciddiyseniz, Vika* müritlerinin bir ayinine katılmalısınız," diyor. Kâğıdı bana doğru sallayıp "Bin yılın tecrübesini tek bir odada bir araya getiriyoruz," diyor. Ve polis telsiz tarayıcısını açıyor.

Kâğıdı alıyorum. Bir adres, tarih ve saat yazılmış.

Polis telsizi "Bravo dokuz birimi, Loomis Place Apartmanı, 5-D numaralı dairedeki dokuz-on dört numaralı koda yanıt verin lütfen," diyor.

"Bu bilginin mistik derinliğini öğrenmek bir ömür sürüyor," diyor. Öğle yemeğini alıp folyoyu açıyor. "Ah unutmadan," diyor, "gelirken en sevdiğiniz etsiz sıcak yemeği de getirin."

Ve polis telsiz tarayıcısı "Tamam?" diyor.

* Vika: Anglo-Kelt sistemine ait bir pagan geleneğidir. Sürekli olarak gelişimi aramayı ve evrenin döngülerine göre yaşamayı amaç edinir. (y.h.n.)

XV

Helen Hoover Boyle dirseğinin çukurundan sarkan yeşil ve beyaz renkli çantasından cep telefonunu çıkarıyor. Bir kartvizit çıkardıktan sonra, bir kartvizite bir telefona bakarak numarayı tuşluyor. Loş ışıkta telefonun küçük yeşil tuşları ışıl ışıl. Parlak yeşil ışık pembe tırnaklarına vuruyor. Kartvizitin kenarı yaldızlı.

Telefonu pembe saçlarının derinliklerine yaslıyor. Telefona "Evet, muhteşem dükkânınızda bir yerlerdeyim ve ne yazık ki buradan çıkabilmek için yardımınıza ihtiyacım var," diyor.

Boyunun iki katı uzunluğundaki dolaba iliştirilmiş notu okuyabilmek için öne doğru eğiliyor. Telefona "Karşımda," diyor ve kartı okuyor: "Bronz kaplama arabesk fişekliği olan Adam stili neoklasik bir dolap," diyor.

Bana bakıp gözlerini deviriyor. Telefona "Fiyatı on yedi bin dolar olarak yazılmış," diyor.

Yeşil, topuklu ayakkabılarını çıkarıp beton zeminde beyaz renkli ince çoraplarıyla duruyor. İç çamaşırını çağrıştıran bir beyaz değil bu. Daha çok altındaki tenin beyazı. Çorap yüzünden ayak parmakları perdeliymiş gibi görünüyor.

Üzerindeki döpiyesin eteği kalçalarına tam oturuyor. Rengi yeşil ama limon yeşili değil de, misket limonu turtası renginde. Avokado yeşili değil de, sarı renkli Sevr porseleninden yapılma çorba kâsesinde soğuk olarak servis edilen, üzerinde de incecik bir dilim limon bulunan avokado dondurması renginde.

Döpiyesi, bilardo masasındaki yeşil keçe kumaşın, 3 numaralı kırmızı topun altındayken aldığı renk değil de, 1 numaralı sarı topun altındayken göründüğü yeşil renkte.

Helen Hoover Boyle'a dokuz-on dört numaralı kodun ne olduğunu soruyorum.

"Bir ceset," diyor.

Ben de öyle düşünmüştüm, diyorum.

Telefona "Çiçek deseni oymalı, toz ipek parçalarıyla süslenmiş, gül ağacından yapılma Hepplewhite şifoniyerinden sağa mı dönüyorduk, yoksa sola mı?" diye soruyor.

Eliyle telefonun alıcısını kapatıp bana yaklaşıyor ve "Mona'yı bilmezsiniz siz," diyor. "Şu cadı partisi, bir avuç hipinin yassı bir kayanın etrafında çırılçıplak dans etmesinden başka bir şeyse şaşarım."

Bu kadar yakından bakınca saçlarının sadece pembe olmadığını fark ediyorum. Uçlardaki buklelerin rengi açık pembe ama diplere doğru bu renk açık pembeden, şeftali, gülkurusu ve kırmızıya dönerek koyulaşıyor.

Telefona "Fildişi armalı, Hint ağacından yapılma Cromwell dönemine ait sallanan sandalyeyi geçersem, çok ileri gitmiş oluyorum yani. Anladım," diyor.

Bana "Tanrım, keşke Mona'ya hiç söylemeseydiniz. Mona bunu erkek arkadaşına anlatacak ve başımın etini yiyecekler," diyor.

Kahverengi, kırmızı ve siyah mobilya labirenti etrafımızı çevirmiş durumda. Orada burada yaldızlar ve aynalar var.

Bir eliyle, diğer elindeki tek taş pırlantaya dokunuyor. Pırlanta külçe gibi ağır ve keskin. Yüzüğü, taş aşağıya bakana dek çeviriyor ve avcunun içini bir dolabın ön yüzüne dayayıp solu gösteren bir ok işareti kazıyor.

Tarihte bir iz bırakıyor.

Telefona "Çok teşekkürler," diyor. Telefonu kapatıp çantasına atıyor.

Boynunda yeşil taşlı ve altın sarısı boncuklu bir kolye var. Onun altında da inci bir kolye. Bu mücevherlerin hiçbirini daha önce görmedim.

Ayakkabılarını giyip "Bundan böyle işimin sizi ve Mona'yı birbirinizden uzak tutmak olacağını kestirebiliyorum," diyor.

Pembe saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp "Beni takip edin," diyor.

Elinin iç kısmıyla bir masanın yüzeyine ok işareti çiziyor. Üzerindeki kartta masanın, rayları pirinç telkâri, meşe ağacından açılır kapanır ayaklı kanatları olan Sheraton modeli bir oyun masası olduğu yazıyor.

Artık sakat.

Önden giden Helen Hoover Boyle "Keşke bu meseleye hiç burnunuzu sokmasaydınız," diyor. "Aslında sizi hiç ilgilendiren bir konu değil."

Çünkü alt tarafı bir muhabir olduğumu söylemek istiyor. Çünkü dünyaya açıklamayı göze alamayacağı bir hikâyenin izini süren bir muhabirim. Çünkü en iyi ihtimalle ona göre ben bir röntgenciyim. En kötü ihtimalle, bir akbaba.

Aynalı kapıları olan devasa bir gardırobun önünde duruyor. Omzunun üzerinden aynada kendi aksimi görebiliyorum. Çantasını açıp içinden küçük, altın bir tüp çıkarıyor. "Tam olarak bunu kastediyorum," diyor.

Dolaba iliştirilmiş olan kartta Mısır üslubunun Fransa'da canlandırıldığı dönemde yapılmış ve panelleri kartonpiyerden palmiye yaprağı süslemeli, üzerine çok renkli bantlarla çiçek gibi desenler

atılmış bir gardırop olduğu yazıyor.

Aynadaki Helen altın tüpü çeviriyor, içinden pembe bir ruj çıkıyor.

Arkasında ben, peki ya ben sadece işimden ibaret değilsem ne olacak, diye soruyorum.

Belki de ben sırf ilginç bir olaydan istifade etmeye çalışan iki boyutlu bir avcı değilimdir.

Her nedense aklıma Nash geliveriyor.

Belki bir zamanlar bende de bir baskısı olduğu için kitabı ta en başta fark ettim, diyorum. Belki benim de bir karım ve kızım vardı. Ya bir gece onları uyutmak maksadıyla lanet olası şiiri kendi aileme okuduysam? Farazi olarak konuşmak gerekirse, ya onları öldürdüysem, diyorum. Bana güvenmesi için aradığı itimatname böyle bir şey mi?

Dudaklarını ileri geri oynatıp halihazırda orada olan pembe rujun üzerine biraz daha ruj sürüyor.

Bir adım daha yaklaşıp bu durumda onun kitabına göre yeterince yara almış olup olmadığımı soruyorum.

Omuzlarını doğrultup dudaklarını birbirine değdiriyor. Bir süre birbirine yapışık vaziyette kalan dudakları yavaşça birbirinden ayrılıyor.

Tanrı kimseye Helen Hoover Boyle'dan daha fazla acı çektirmesin.

Belki benim de en az onun kadar çok şeyimi kaybetmiş olduğumu söylüyorum.

Rujunu çevirerek kapatıyor. Rujunu çantasına atıyor ve bana dönüyor.

Hiç kıpırdamadan pırıltılar saçarak "Farazi olarak mı?" diyor.

Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirip, elbette diyorum.

Açık eliyle dolabın üzerine sağı gösteren bir ok çiziyor ve yürümeye başlıyor. Ağır ağır yürümeye başlıyor ve elini yanından geçtiği bütün cilalı dolapların, şifoniyerlerin üzerinde sürüyerek dokunduğu her şeyi çiziyor.

Bana yol gösterirken "O şiirin nereden çıktığını düşündünüz mü hiç?" diyor.

Peşinden giderken Afrika, diyorum.

"Tamam da, kitabın nereden geldiğini soruyorum," diyor. Silah dolapları, nevresim dolapları ve çemberli sandalyelerin yanından geçerken "Cadılar büyülerini topladıkları kitaplara Gölgeler Kitabı derler," diyor.

Dünyadan Şiir ve Tekerlemeler kitabı yirmi yıl önce basılmış, diyorum. Biraz araştırma yaptım. İlk baskıda beş yüz kopya yapılmış. Yayınevi KinderHaus Press battıktan sonra, birisi kitabın baskı kalıplarını ve yeniden yayın hakkını yazarın ajansı aracılığıyla satın almış. Yazar üç yıl önce, belirlenemeyen bir sebeple ölmüş. Bu durumda kitap kamu malı mı sayılır, bilemiyorum. Kitabın haklarının şu an kimde olduğunu bulamadım.

Helen Hoover Boyle pırlantasıyla çizmekte olduğu perdahlanmış, geniş aynanın yüzeyinin tam ortasında duruyor ve "Kitabın hakları bende," diyor. "Ve buradan nereye varacağınızı biliyorum. Kitabın haklarını üç yıl önce satın aldım. Kitap tacirleri ilk beş yüz baskının neredeyse üç yüzünü bulmayı başardılar ve ben her birini yaktım."

"Ama önemli olan bu değil," diyor.

Katılıyorum. Önemli olan geriye kalan birkaç kitabı da bulmak ve bu felaketin yayılmasını önlemek. Hasar kontrolü yapmak. Önemli olan şiiri unutabilmemizin bir yolunu öğrenmek. Belki de Mona Sabbat ve grubu bunun nasıl yapılacağını bize öğretebilir.

"Yapmayın," diyor Helen, "hâlâ o cadı partisine gitmeyi planladığınızı söylemeyin bana. Kitabın yazarıyla ilgili neler buldunuz?"

Adamın adı Basil Frankie ve öyle ilgi çekici bir yanı yok. Baskısı tükenen, kamuya mal olmuş hikâyeleri bulup antoloji yapmak için bir araya getiriyormuş. Ortaçağ soneleri, müstehcen nükteli şiirler, çocuklar için şiir ve tekerlemeler. Kimilerini bulduğu eski kitaplardan toplamış. Bazılarını internetten indirmiş. Pek de seçici değilmiş. Beleşe bulduğu her şeyi koymuş kitaplara.

"Peki şu meşhur şiirin kaynağı neymiş?" diye soruyor.

Bilmiyorum. Muhtemelen hâlâ bir evin bodrumundaki bir kutuda paketlenmiş olarak duran eski bir kitaptan alınmıştır.

"Frankie'nin evinde yok," diyor Helen Hoover Boyle. "Adamın

evini satın aldım. Mutfak çöpü hâlâ lavabonun altındaydı, iç çamaşırları katlanmış olarak çekmecelerde duruyordu. Her şey yerli yerindeydi. Ama kitap orada değildi."

Onu da öldürüp öldürmediğini sormak zorundayım.

"Farazi olarak konuşmak gerekirse," diyor, "oğlumu öldürdükten sonra, kocamı da öldürdüysem eğer, sevdiğim herkesi yok edecek bombayı yaratmış olan arakçı, tembel, sorumsuz, hırslı bir salağa karşı azıcık öfkelenmiş olamaz mıyım?"

Tıpkı Stuartlar'ı farazi olarak öldürdüğü gibi.

"Söylemeye çalıştığım şey şu, orijinal Gölgeler Kitabı hâlâ ortalıkta bir yerde," diyor.

Katılıyorum. Ve onu bulup yok etmemiz gerekiyor.

Ve Helen Hoover Boyle o pembe gülümsemesiyle gülümsüyor. "Şaka yapıyor olmalısınız!" diyor. "Ölüm kalım gücüne sahip olmak yetmedi galiba. Kitaptaki öbür şiirleri de merak ediyor olmalısınız."

Aniden hıçkırık tutar gibi, ağırlığımı sağlam ayağımın üzerine verip ona bakıyorum ve hayır, diyorum.

"Belki sonsuza dek yaşarsınız," diyor.

Hayır, diyorum.

"Belki de herkesin sizi sevmesini sağlayabilirsiniz," diyor.

Hayır.

"Belki samanı altına dönüştürürsünüz," diyor.

Hayır deyip, topuklarımın üzerinde dönüyorum.

"Belki de dünyaya barış getirirsiniz," diyor.

Hayır deyip, dolap ve kitaplıklardan meydana gelen duvarların arasından yürümeye başlıyorum. Biblo dolaplarının ve karyola başlarının oluşturduğu barikatların arasından başka bir mobilya kanyonuna dalıyorum.

Arkamdan "Belki de kumu ekmeğe çevirebilirsiniz," diye sesleniyor.

Topallayarak yürümeye devam ediyorum.

"Nereye gidiyorsunuz? Çıkış bu tarafta," diye sesleniyor.

Alınlığı kırılmış, İrlanda çamından yapılma bir vitrinden sağa

dönüyorum. Siyah Japon lakası ile cilalanmış Chippendale stili bir büro dolabından sola.

Her şeyin gerisinden gelen sesi "Belki de hastaları iyileştirirsiniz. Sakatları tedavi edersiniz," diyor.

Kornişinde beyzi mimari süslemeleri olan Belçika büfesinden sağa, ön yüzünde Bohem stili vitray çalışması bulunan Edward dönemi ayaklı antika mahfazasından sola dönüyorum.

Peşimden gelen ses "Belki de çevreyi temizleyip dünyayı cennet gibi bir yer yaparsınız," diyor.

Kenarları turta gibi şekillendirilmiş bir masanın üzerine kazınmış olan okun gösterdiği yönün aksine yürüyorum.

Ve ses, sınırsız temiz enerji yaratırsınız belki, diyor.

Belki trajedileri önlemek için zamanda yolculuk yaparsınız. Öğrenmek için. İnsanlarla tanışmak için.

Belki insanlara zengin olabilecekleri, mutluluk dolu hayatlar bahşedersiniz.

Belki hayatınızın sonuna kadar gürültülü bir apartman dairesinde topallayıp durmak yetmiyordur size.

Siyah işlemeli katlanır bir paravananın üzerindeki okun gösterdiği yönün aksine dönüyorum.

Çağrı cihazım çalıyor yine. Arayan Nash.

Ve ses, birini öldürebiliyorsanız, belki onu geri de getirebilirsiniz, diyor.

Belki de bu benim ikinci şansımdır.

Ses, belki de yaptığınız şeyler yüzünden değil de, yapmadığınız şeyler yüzünden cehenneme gidiyorsunuzdur, diyor. Bitirmediğiniz işler yüzünden.

Çağrı cihazım yine çalıyor ve mesajın önemli olduğu yazıyor.

Ve ben topallayarak yürümeye devam ediyorum.

XVI

Naslı barda ayakta durmuyor. Arkalarda bir yerde, küçük bir mumun ışığı dışında karanlık olan küçük bir masada tek başına oturuyor. Selam, diyorum, çağrı cihazıma on bin tane mesaj bırakmışsın. Bu kadar önemli olan şey ne, diye soruyorum.

Masada katlanmış bir gazete var, manşette şunlar yazıyor:

Gizemli Salgında Yedi Kişi Öldü

Alt başlık ise şöyle:

Değerli Bir Yerel Editör ve Kanaat Önderinin
İlk Kurban Olduğuna İnanılıyor

Kimi kastettiklerini anlayabilmek için okumam gerekiyor. Duncan'dan söz ediyorlar. İlk ismi Leslie'ymiş meğer. *Değerli* kısmını nereden bulduklarını tahmin etmek zor değil. *Önder* kısmını da.

Muhabir ve haber, kategori olarak ancak bu kadar dışlayabiliyor birbirini.

Naslı parmağıyla gazeteye vurup "Bunu gördün mü?" diyor.

Tüm öğleden sonra ofis dışında olduğumu söylüyorum. Ve kahretsin, beşik ölümleriyle ilgili yeni bölümün dosyasını göndermeyi de unuttum. Ön sayfayı okurken benden de alıntı yapıldığını görüyorum. Duncan benim için bir editörden çok daha fazlasıydı, demişim, bir yol göstericiden öte biriydi. Leslie Duncan benim için baba gibiydi. Kahrolası Oliphant ve terli elleri.

Titreme gelir gibi aniden ölüm şarkısı kafamda dönmeye başlıyor ve ürpermemle, nabzımın hızlanması bir oluyor. Oliphant bir yerlerde yere yığılıyor veya sandalyesinden düşüyor olmalı. Patlamaya hazır olan tüm öfke dolu hislerim tekrar coşuyor.

Daha çok insan öldükçe, her şey daha da aynı kalıyor.

Nash'in önünde üzerinde yağlı kâğıt ve sarı patates salatası lekeleri olan boş bir kâğıt tabak duruyor; Nash bir kâğıt peçeteyi ellerinin arasında döndürerek uzun ve kalın bir sicim haline getiriyor ve önündeki mumun üzerinden bana bakarak "Öğleden sonra senin apartmandaki herifi topladık," diyor. "Herifin kedileri ve hamamböcekleri yüzünden otopsi yapacak pek bir şey kalmamış."

Nash sabah yere yığılışını gördüğümüz cep telefonlu ve favorili adamın adli tıp doktorunu hayrete düşürdüğünü söylüyor. Buna ilaveten, daha sonra burasıyla gazete binası arasında üç kişi daha ölmüş.

"Sonra gazetede başka bir herif daha buldular," diyor. "Asansör beklerken ölmüş."

Adli tıp doktoru bu insanların hepsinin aynı sebepten ölmüş olabileceğini söyledi, diyor Naslı. Bunun bir salgın olduğunu söylüyorlar, diyor.

"Ama polis uyuşturucudan şüpheleniyor," diyor. "Süksinil klorür olabilir. Ya kendi kendilerine zerk etmişler, ya da başka biri onlara enjekte etmiş. Sinir-kas sistemini bloke eden bir ajan. İnsanı

öyle çok gevşetiyor ki, nefes almayı bırakıyor ve kanındaki oksijen miktarının azlığından ölüyorsun."

Film çekiminin yapıldığı yerde barikatın arkasından beni durdurmak için kolunu uzatarak bana doğru koşan ve elinde bir telsiz olan kadınla ilgili ayrıntılar şöyleydi: Uzun siyah saçları vardı ve dik göğüslerine yapışan siyah bir tişört giymişti. Daracık kot pantolonunun içinde poposu gayet muntazam ve küçük görünüyordu. Hastaneye giderken Nash'le birlikte sahil sefası yapmış olma ihtimalleri çok yüksek.

Yeni bir zafer.

Nash'in bana anlatmaya can attığı şeyi öğrenmek istemiyorum.

Nash "Ama bence polisler yanılıyor," diyor.

Kıvırdığı kâğıt peçeteyi mum alevinden geçiriyor ve alev peçeteye sıçrayıp siyah bir duman çıkarıyor. Alev normale dönerken Nash "Diğer insanlara yaptığın gibi benim de icabıma bakmaya kalkışman durumunda," diyor, "bütün olanları anlatan bir mektup yazıp bir arkadaşıma bıraktığımı ve ona tüm bildiklerimi anlattığımı bilmen gerekiyor."

Gülümseyerek, ne demek istediğini soruyorum. Ne biliyor ki?

Nash kıvırdığı peçetenin ucunu ateşe değdirerek "Komşunun öldüğünü düşündüğünü biliyorum. Bu barda sen bakarken adamın birinin öldüğünü ve işe dönerken yolunun üstünde karşılaştığın dört kişinin daha öldüğünü biliyorum," diyor.

Peçetenin ucu kararmaya başlarken Nash "Çok değil, kabul ediyorum, ama şu anda polisin elindekinden fazla," diyor.

Peçetenin ucu pof diye alev alıp hafifçe yanmaya başlıyor ve Nash "Belki polisi gerisi konusunda aydınlatabilirsin," diyor.

Alev büyüyor. İçeride bir sürü insan olduğu için biri her an fark edebilir. Nash barda oturmuş, yangın çıkarmaya çalışıyor; insanlar polisi arayacaklar.

Sen delirmişsin, diyorum.

Küçük meşale gittikçe büyüyor.

Barmen bize bakıyor, Nash'in elindeki fitil gittikçe küçülüyor.

Nash elinde kontrolden çıkmak üzere olan ateşi izliyor sadece.

Ateşi dudaklarımda, dumanı gözlerimde.

Barmen "Hey! Kesin şu saçmalığı!" diye bağırıyor.

Ve Nash yanan peçeteyi masanın üzerindeki kâğıt tabak ve yağlı kâğıtta gezdirmeye başlıyor.

Bileğini yakalıyorum, üniformasının manşeti hardal yüzünden sapsarı lekelenmiş; manşetin altında, teni gevşek ve yumuşak. Tamam, diyorum. Kes şunu, tamam mı?

Kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin, diyorum.

Fitil aramızda yanmaya devam ederken Nash "Hiç merak etme," diyor. "Söz veriyorum."

XVII

Helen dibinde bir yudum kırmızılık kalmış, neredeyse tamamen boş bir şarap kadehiyle yürüyor.

Mona "Nereden buldun onu?" diye soruyor.

"İçkimi mi?" diye soruyor Helen. Üzerinde uçlara doğru beyazlayan, kahverengi tonlarında kalın bir kürk palto var. Paltosunun açık yakasından içindeki süt mavisi döpiyesi görünüyor. Şarabın son yudumunu da içip "Bardan aldım. Şuradan, portakal kâsesiyle küçük pirinç heykelin yanından," diyor.

Mona ellerini siyah, kırmızı rasta örgülerinin arasına daldırıp kafasını sıkıyor. "Orası *sunak*," diyor. Boş kadehi işaret ederek, "Ve sen *Tanrıça*'ya sunduğum adağı içtin," diyor.

Helen kadehi Mona'nın eline tutuşturuyor ve "Öyleyse *Tanrı-*

ça'ya bir adak daha sun ama bu seferki duble olsun," diyor.

Mona'nın dairesindeyiz. Tüm mobilyalar mavi muşambadan tentelerle kaplanıp camdan, sürgülü bir kapının ardındaki küçük verandaya tıkıştırılmış. Geriye sadece boş oturma odası ile ikiye bölünmüş olan ve normalde yemek masasının durması gereken küçük oda kalmış. Duvarlarla pösteki görünümlü halının rengi bej. Şömine rafının üzerinde bir portakal kâsesi ve dans eden bir Hintlinin pirinç heykeli duruyor, etraflarına da sarı papatyalarla, pembe karanfiller bırakılmış. Kullanamayasınız diye elektrik düğmelerinin üzeri yapışkan kâğıt bantlarla kapatılmış. Bunun yerine Mona yere koyduğu yassı taşların üzerine mor ve beyaz renklerde mumlar yerleştirmiş. Mumların bazıları yanıyor, bazıları yanmıyor. Şöminede de ateş yerine mum yanıyor. Yassı taşların üzerindeki mumun yanında duran kahverengi tütsü çubuklarından beyaz duman şeritleri yükseliyor.

İçerideki tek gerçek ışık Mona buzdolabını veya mikrodalga fırını açtığında görülüyor.

Duvarlardan at kişnemeleri ve top sesleri geliyor. Ya cesur ve aptal bir güneyli dilber Kuzey Birlikleri'nin yan daireyi yakmasını engellemeye çalışıyor, ya da birilerinin televizyonunun sesi çok açık.

Tavandan bir itfaiye sireni ve duymazdan gelmemiz gereken çığlıklar geliyor. Sonra silah ve acı fren sesleri duyuluyor; normalmiş gibi davranmamız gereken sesler. Bunların herhangi bir anlamı yok. Sadece televizyon. Yukarı kattan gelen bir patlamayla ev sallanıyor. Kadının biri kendisine tecavüz etmemesi için bir adama yalvarıyor. Gerçek değil. Sadece bir film. Biz, yalancı çoban kültürüyüz.

Ah şu dram-kolikler. Ah şu huzur-fobikler.

Üzerinde sadece bir bornoz olan Mona siyah tırnaklarıyla Helen'ın pembe rujuyla lekelenmiş boş kadehini alarak çıplak ayak mutfağa yöneliyor.

Kapı çalıyor.

Mona tekrar oturma odasına dönüyor. Şömine rafına kırmızı şarapla dolu başka bir kadeh koyuyor ve "Beni cadılar meclisimin

önünde utandırma," deyip kapıyı açıyor.

Kapıda kalın, siyah plastik çerçeveli bir gözlük takmış kısa boylu bir kadın var. Ellerine tek parmaklı fırın eldivenlerinden geçirmiş ve kapaklı bir güveç kabını öne doğru uzatıyor.

Ben şarküteriden bir kutu fasulye salatası paketletip getirdim. Helen Chez Chef'den makarna getirdi.

Gözlüklü kadın terliklerini kapının önündeki paspasa siliyor. Helen'la bana bakıp "Misafirlerin mi var, Dut?" diye soruyor.

Mona elinin içiyle alnına vurup "Dut diyerek beni kastediyor. Yani bu benim Vika toplantılarındaki ismim. İsmim Dut," diyor. "Serçe, bu Bay Streator."

Serçe kafasıyla selam veriyor.

Mona "Bu da benim patronum..." diyor.

Helen "Çinçilya," diyor.

Mikrodalga fırının alarmı ötmeye başlıyor ve Mona Serçe'yi mutfağa götürüyor. Helen şömine rafına gidip kadehine şarap dolduruyor.

Kapı çalıyor. Mona mutfaktan seslenip kapıya bakmamızı söylüyor.

Bu defa kapıda sarı, uzun saçlı, kırmızı keçi sakallı, gri eşofman takımı giymiş bir oğlan var. Elinde kapağı kahverengi camdan bir nargile tutuyor. Ağızlığının çevresi kahverengi ve yapışkan bir şeyle kaplı, cam kapağın alt tarafı ise buğulanmış. İçeri girip nargileyi elime tutuşturuyor. Spor ayakkabılarını çıkarıp atıyor, eşofmanının üstünü kafasından sıyırıp çıkarırken saçları havada uçuşuyor. Eşofman üstünü elimdeki nargilenin üstüne koyup önce bir bacağını sonra da diğerini eşofmanının içinden çıkarıyor. Eşofman altını koluma asıyor ve ellerini beline koyup dal taşak vaziyette karşımda dikiliyor.

Helen ceketinin önünü iyice kapayıp kadehinde kalan son yudumu kafasına dikiyor.

Nargile ağır ve sıcak, üstelik ya tofu ya da gri renkli pis eşofman altının kokusuyla karışık esmer şeker kokuyor.

Mona "İstiridye!" diye bağırarak yanımızda bitiveriyor. Nargileyle giysileri elimden alıp "İstiridye, bu Bay Streator," diyor.

"Millet, bu da erkek arkadaşım İstiridye."

Oğlan kafasını iki yana sallayıp gözlerine giren saçları kenara atıyor ve bana bakıyor. "Dut sende bir ölüm şarkısı olduğunu düşünüyor," diyor. Çükü incelerek sünnet derisinin olduğu yerde damlayan pembe bir sarkıta dönüşüyor. Ucunda gümüş bir halka var.

Helen bana bir bakış fırlatıyor; gülümsüyor ama dişleri kenetli.

İstiridye denen bu oğlan Mona'nın bornozunun yakalarını kavrıyor ve "Tanrım, kat kat giyinmişsin," diyor. Mona'ya doğru eğilip nargilenin üzerinden onu öpüyor.

"Ayini çıplak yapıyoruz," diyor Mona yere bakarak. Yüzü kızarıyor ve elinde nargileyle sallanırken "İstiridye? Bu patronum Bayan Boyle," diyor.

İstiridye ile ilgili detaylar şöyle: Yıldırım çarpmış gibi görünen çam ağaçlarına benzeyen darmadağın saçlarının sarı telleri dört bir yana havaya kalkmış. Vücudu hani şu genç delikanlılarınkinden. Kol ve bacaklarındaki büyük kaslar boğum boğum görünüyor, eklemleri, dizleri, dirsekleri ve beli incecik.

Helen elini uzatıyor, İstiridye eli avcuna alırken "Perido bir yüzük..." diyor.

Çıplak ve taze vücuduyla orada durmuş, Helen'ın elini yüzüne kadar kaldırıyor. Bronz ve kaslı vücuduyla orada durmuş, gözlerini Helen'ın yüzüğünden, koluna, oradan da gözlerine çevirip "Bu denli tutkulu bir taş çoğu insanı etkisi altına alacaktır," diyor. Ve yüzüğü öpüyor.

"Ayini çıplak yapıyoruz," diyor Mona, "ama siz soyunmak zorunda değilsiniz. Yani *gerçekten* mecbur değilsiniz." Kafasıyla mutfağı gösterip "İstiridye gel de bana biraz yardım et," diyor.

Giderken İstiridye dönüp bana bakıyor ve "Giyinmek tamamen sahtekârlıktır," diyor. Yarım ağızla gülümsüyor, göz kırpıyor ve "Güzel kravatmış, babalık," diyor.

1, 2, 3 diye saymaya başlıyorum.

Mona mutfağa gittikten sonra Helen bana dönerek "Başka birine söylediğine inanamıyorum," diyor.

Nash'i kastediyor.

Başka şansım yoktu ki. Üstelik, şiirin herhangi bir baskısının

bulunması da mümkün değil. Nash'e kendiminkini yaktığımı, sonra da bulduğum her baskıyı yaktığımı söyledim. Helen Hoover Boyle veya Mona Sabbat'ı da bilmiyor. Bilgiyi kullanmasının imkânı yok.

Tamam, öyleyse halka açık kütüphanelerde kitabın hâlâ birkaç düzine baskısı var. Orijinal kaynağı ararken, bunların da izini sürüp 27. sayfayı bertaraf edebiliriz.

"Gölgeler Kitabı," diyor Helen.

Cadıların deyimiyle Büyü Kitabı. Sihir Kitabı. Dünya üzerindeki güçlerin tümü.

Kapı çalıyor, yeni gelen adam da içeri girdiği gibi şortunu çıkarıp tişörtünü sıyırıyor ve adının Kirpi olduğunu söylüyor. Kirpi'yle ilgili detaylar şöyle: Kollarının, göğsünün ve kıçının derisi sarkmış. Kasıklarındaki siyah kıvırcık tüylerle, tokalaşırken elime yapışan tüyler aynı görünüyor.

Helen kollarını ceketinin içine çekerek şömineye gidiyor, sunaktan bir portakal alıp soymaya başlıyor.

Omzunda gerçek bir papağan olan Porsuk isimli bir adam geliyor. Akasma isimli bir kadın geliyor. Bir Lobelya geliyor. Bir Mavi Kuş kapıyı çalıyor. Sonra bir Opossum. Sonra ya adı Mercimek olan biri geliyor, ya da birisi mercimek getiriyor ama hangisi olduğu belli değil. Helen bir adak daha içiyor. Mona İstiridye'yle birlikte mutfaktan çıkıyor ama bornozu üzerinde değil.

Kapının önünde kirli elbiselerden bir tepecik oluşuyor. Sadece Helen'la ben hâlâ giyiniğiz. Tepeciğin içinde bir telefon çalıyor. Serçe telefonunu bulup çıkarıyor. Sadece siyah çerçeveli gözlüğüyle kalmış olan Serçe, giysi tepeciğinin üzerine eğilince göğüsleri aşağı sarkıyor. Telefona "Dormer, Dingus ve Diggs Avukatlık Bürosu," diye cevap veriyor. "Lekeleri tarif edin lütfen."

Mona'yı sadece kafasından ve boynundaki zincirlerden tanımak biraz zaman alıyor. Başka bir yerine bakarken yakalanmak istemezsiniz ama kasıklarını tıraş etmiş. Önden bakınca apış arası iki mükemmel parantezin arasında duran tıraşlı bir V. Yandan bakınca göğüsleri dimdik, pembe göğüs uçları ise insanlara dokunmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. Arkadan bakınca da minik sır-

tının taş gibi bir kalçayla çıkıntı yaptığını görüyor ve 4, 5, 6 diye sayıyorum.

İstiridye'nin elinde beyaz bir şarküteri paketi var.

Üzerinde, başına sardığı patiska eşarptan başka bir şey bulunmayan Hanımeli adındaki kadın geçmiş yaşantılarından söz ediyor.

Ve Helen "Reenkarnasyon size de işleri ertelemenin değişik bir şekli gibi gelmiyor mu?" diye soruyor.

Ben, ne zaman yemek yiyeceğiz, diye soruyorum.

Mona "Tanrım, tıpkı babam gibi konuşuyorsun," diyor.

Helen'a buradakilerin hepsini öldürmemek için kendini nasıl tuttuğunu soruyorum.

Helen şömine rafından bir kadeh şarap daha alıyor ve "Bu odadaki herhangi birini öldürmek lütuf olurdu," diyor. Kadehteki şarabın yarısını içip kalanını bana uzatıyor.

Tütsü yasemin gibi kokuyor, odadaki her şey de tütsü gibi kokuyor.

İstiridye odanın ortasına adım atıp şarküteri paketini kafasının üzerine kaldırıyor. "Pekâlâ, bu kürtaj artığını kim getirdi buraya?" diye soruyor.

Benim fasulye salatamı.

Mona "İstiridye lütfen yapma," diyor.

Şarküteri paketini üzerindeki minik tel sapından, sadece iki parmağının arasına sıkıştırarak tutan İstiridye "'Etsiz' demek, içinde hiç et olmaması anlamına gelir. İtiraf edin bakalım. Kim getirdi bunu?" diyor. Havadaki kolunun altındaki tüylerin rengi açık turuncu. Belden aşağısındaki kıllar da öyle.

Sadece fasulye salatası, diyorum.

İstiridye "Başka?" derken paketi sallıyor.

Başka bir şey yok.

Oda öyle sessiz ki, yan komşudaki Gettysburg Savaşı'nın sesi duyuluyor. Yukarı katta bunalıma girmiş birinin dinlediği gitar eşlikli folk şarkısı duyuluyor. Bir aktör çığlık atıyor, bir aslan kükrüyor, gökyüzünden ıslıklar çalarak bombalar yağıyor.

"Bunun içinde Worcestershire sosu var," diyor İstiridye. "Yani ançuez. Yani et. Yani zulüm ve ölüm." Bir eliyle paketi tutarken, di-

ğer eliyle paketi gösteriyor ve "Bu ait olduğu yere, yani tuvalete gidiyor," diyor.

7, 8 diye sayıyorum.

Serçe elinde taşıdığı sepetten küçük ve yuvarlak taşlar çıkarıp herkese değıtıyor. Bana da bir tane veriyor. Taş gri ve soğuk. Serçe "Bunu sıkıca tut ve yaydığı enerjiyi hissetmeye çalış. Bu hepimize ayin için aynı titreşimi verecek," diyor.

Sifonun çekildiği duyuluyor.

Porsuk'un omzundaki papağan kafasını arkaya döndürüp gagasıyla yeşil tüylerini yoluyor. Sonra da kafasını geriye atıp yolduğu tüyleri ağzına atıyor ve kırbaç şaklaması gibi sesler çıkararak çiğneyip yutuyor. Tüylerin yolunduğu yerlerde derisi pütür pütür ve çiğ görünüyor. Porsuk denen bu adamın omzunda papağanın tutunması için katlanmış bir havlu duruyor ve arka kısmında sarı kuş boku lekeleri var. Kuş bir tüy daha koparıp yiyor.

Serçe Helen'a da bir taş veriyor ama Helen taşı süt mavisi çantasına atıyor.

Helen'ın elinden şarap kadehini alıp yudumluyorum. Bugünkü gazetede, asansör bekleyen ve benim ölmesini dilediğim adamın üç çocuğu olduğu, üçünün de altı yaşından küçük olduğu yazıyor. Öldürdüğüm polis huzurevine gitmemeleri için yaşlı annesiyle babasına para yardımı yapıyormuş. Karısıyla birlikte kimsesiz çocuklara koruyucu ailelik yapıyormuş. Çocuklara futbol koçluğu yapıyormuş. Telsizli kadın iki haftalık hamileymiş.

Şaraptan biraz daha içiyorum. Ağzıma pembe ruj tadı geliyor.

Bugünkü gazetede şöyle bir ilan var:

Dorsett Çin Porseleni Satın Alanların Dikkatine

İlanda şöyle diyor: "Yemek yedikten sonra mideniz bulanıyorsa veya ishal oluyorsanız, lütfen aşağıdaki numarayı arayın."

İstiridye bana "Dut senin Dr. Sara'yı öldürdüğünü düşünüyor ama ben senin bir bok bildiğini sanmıyorum," diyor.

Mona şömine rafının üzerine yeni bir adak koymak için uzanıyor ve Helen bardağı elinden kapıyor.

İstiridye bana "Sen anca McDonald's'tan hamburger alırken yaşamla ölüm üzerinde söz sahibi olabilirsin," diyor. Yüzünü yüzüme dayayıp "Kirli paranı ödediğin anda bir yerlerde bir balta iner," diyor.

9, 10 diye sayıyorum.

Serçe elinde açık duran kalın bir kılavuzu gösteriyor bana. Kitapta asa ve demir kap resimleri var. Farklı ebat ve renklerde zil ve kuvars kristal resimleri var. *Athame* denilen kara saplı bıçaklar var. Serçe bu kelimeyi "nazar etme"yle uyaklı olacak biçimde söylüyor. Arınma suyu serpmek üzere buket haline getirilmiş bitkilerin resimlerini gösteriyor. Negatif enerjiyi uzaklaştırmak için cilalanmış muskalar gösteriyor. Beyaz saplı ayin bıçağına *bolline* deniyor.

Göğüsleri açık duran kataloğun üzerine yayılmış ve neredeyse her bir sayfanın yarısını kaplıyor.

Yanımda yumrukları sıkılı halde duran ve boyun kasları seğiren İstiridye "Nazi kamplarından kurtulan Musevilerin çoğunun neden vegan olduğunu biliyor musun? Çünkü onlar hayvan gibi davranılmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyorlar," diyor.

Vücut ısısı öyle yüksek ki sıcaklığı hissediliyor. "Yumurta üreticiliğinde bütün erkek piliçlerin canlı canlı parçalayıp gübre olarak kullanıldıklarını biliyor muydun?" diye soruyor.

Serçe kataloğunu karıştırmaya devam ederken parmağıyla bir şeye işaret ederek "Biraz araştırma yaparsan, ortalama fiyat kategorisindeki ayin gereçleri için en iyi fiyatı bizim verdiğimizi görürsün," diyor.

Tanrıça'ya sunulan yeni adağı ben içiyorum.

Bir sonrakini Helen mideye indiriyor.

İstiridye odada volta atıyor. Tekrar yanıma gelip "Çoğu domuzun temizlenmek için atıldığı yüz kırk derecelik kaynar suda boğulup ölene dek acı çektiğini biliyor muydun?" diyor.

Bir sonraki adağı ben alıyorum. Şarabın tadı yasemin tütsüsü gibi. Şarabın tadı hayvan kanı gibi.

Helen boş kadehi mutfağa götürüyor ve kırmızı şarap testisini çıkarmak için buzdolabının kapağını açtığında gerçek ışık evin içinde şimşek gibi çakıyor.

İstiridye arkamdan çenesini omzuma bastırıp "Çoğu inek hemen ölmez," diyor. "İneğin boynunu kapana sıkıştırıp bağırta bağırta mezbahanın içinde sürüklerler ve hayvan canlıyken ön ve arka bacaklarını keserler."

İstiridye'nin arkasında duran ve adı Deniz Yıldızı olan çıplak kız cep telefonunu açıyor ve "Dooley, Donner ve Dunne Avukatlık Bürosu," diyor. "Mantarınızın rengini söyler misiniz bana?"

Porsuk banyo kapısından papağanıyla birlikte çıkabilmek için kafasını eğiyor. Kıçının arasına tuvalet kâğıdı parçası yapışmış. Çıplakken teni pütür pütür ve çiğ görünüyor. Yolunmuş gibi. O tuvalette otururken, kuş da omzunda mı oturuyor, bilmek istemiyorum.

Ve odanın diğer ucunda Mona var.

Dut.

Hanımeli'yle birlikte gülüşüyorlar. Yüzü, tepesinde topladığı kırmızı, siyah rasta örgülerinin altında küçücük görünüyor. Parmaklarında kırmızı camdan ağır, taşlı yüzükler var. Boynundaki gümüş zincirlerin oluşturduğu kilimin ucunda yer alan muska, kolye ucu ve nazarlıklar göğüslerine değiyor. Sahte mücevher. Giyinip süslenen küçük bir kız. Yalınayak.

Eğer hâlâ bir kızım olsaydı onun yaşında olacaktı.

Helen tökezleyerek odaya giriyor. İki parmağıyla dilini çimdikliyor ve ıslak iki parmağıyla odayı dolaşıp tüm tütsüleri söndürüyor. Şömine rafına yaslanıp şarap kadehini pembe ağzına dayıyor. Kadehin üzerinden odadakileri izliyor. Çevremde dönüp duran İstiridye'ye bakıyor.

Helen'ın oğlu Patrick yaşasaydı İstiridye'nin yaşında olacaktı.

Eğer bir karım olsaydı, Helen'la aynı yaşta olacaktı.

Eğer Helen'ın bir oğlu olsaydı, bu İstiridye olurdu.

Farazi olarak söylüyorum tabii ki.

Eğer bir hayatım olsaydı, böyle bir hayat olabilirdi. Karım benden uzak ve sarhoş. Kızım nargile içilen bir mezhebi keşfetmeye çalışırdı. Bizden yani annesiyle babasından utanırdı. Erkek arkadaşı ise babasıyla kavga çıkarmaya çalışan bu göt hipi olurdu.

Ve belki de insan zamanda yolculuk edebiliyordur.

Belki ölüleri diriltebilirsiniz. Tüm ölüleri, gelmiş geçmiş.

Belki de bu benim ikinci şansımdır. Hayatım aynen böyle olabilir.

Üzerinde çinçilya kürkü olan Helen kendini yiyen papağanı izliyor. İstiridye'yi izliyor.

Ve Mona "Herkes beni dinlesin," diye bağırıyor. "Duaya başlama zamanı geldi. Kutsal alanı yaratabilirsek, başlayabiliriz."

Yan komşudaki İç Savaş gazileri evlerine, Savaş Sonrası Kalkınmaya ve iç buran bir müziğe doğru topallayarak ilerliyorlar.

İstiridye çevremde dönüp durdukça elimdeki taş da ısınıyor. Ve ben 11, 12 diye saymaya devam ediyorum.

Mona Sabbat'ın bizimle gelmesi gerekiyor. Elini kana bulamamış biri. Mona, Helen, ben ve İstiridye, dördümüz yollara dökülecegiz. İşe yaramaz bir aile daha. Aile gezisi. Kutsal Olmayan Kâse Arayışı.

Yolda biçilecek yüzlerce kâğıt kaplan. Talan edilecek yüzlerce kütüphane. Etkisiz hale getirilecek kitaplar. Ölümden kurtarılacak bir koca dünya.

Lobelya, Nar Şurubu'na "Şu ölen insanlarla ilgili gazete haberini okudun mu? Lejyoner hastalığına benzediğini söylüyorlar ama bana sorarsan kara büyü gibi görünüyor," diyor.

Kollarını açınca koltukaltlarındaki kahverengi kıllar görünen Mona insanları odanın ortasında toplamaya çalışıyor.

Serçe kataloğundan bir şey gösterip "Başlamak için en azından bunlara sahip olman gerek," diyor.

İstiridye gözlerine giren saçlarını sallayıp çenesini öne doğru çıkararak bana bakıyor. Karşıma geçip işaretparmağını böğrüme bastırıyor, parmağını mavi kravatımın ortasına güçlü bir şekilde bastırıp "Dinle babalık," diyor. Beni dürtüklerken "Senin bildiğin tek ölüm şarkısı olsa olsa 'Benimki orta pişmiş olsun'dur," diyor.

Ve saymayı bırakıyorum.

Bir kasın aniden seğirmesi gibi İstiridye'yi hızlıca itiyorum, bir de tokat indiriyorum, oğlan çıplak olduğu için ellerimden yüksek bir şaplak sesi çıkıyor, herkes susup bizi izlerken, ölüm şarkısı kafamda yankılanmaya başlıyor.

Ve yine öldürdüm. Mona'nın erkek arkadaşını. Helen'ın oğlunu. İstiridye bir süre hiç kıpırdamadan durup bana bakıyor, saçları gözlerine girmiş.

Ve Porsuk'un omzundaki papağan yere düşüyor.

İstiridye elini kaldırıyor, parmaklarını açmış. "Sakin ol babalık," diyor. Ardından Serçe ve diğerleriyle birlikte papağana bakmaya gidiyor. Porsuk'un ayaklarının dibinde ölmüş olan papağana. Ölmüş, yolunmuş ve yarı çıplak. Porsuk ayağındaki sandaletle kuşu dürtüp "Yollu?" diyor.

Helen'a bakıyorum.

Yani karıma. Bu yeni ve tüyler ürpertici biçimde karım olan insana. Ölüm bizi ayırana dek.

Ve belki, eğer birini öldürebiliyorsanız, onu geri de getirebilirsiniz.

Elinde pembe ruj lekeli şarap kadehiyle Helen da bana bakıyor zaten. Kafasını sallayıp "Ben yapmadım," diyor. Baş ve küçük parmağını önde birleştirip diğer üç parmağını da havaya kaldırıyor ve "Cadılar adına. Yemin ederim," diyor.

XVIII

Şimdi burada bunu yazarken Oregon eyaletindeki Biggs Junction yakınlarındayım. 84 numaralı eyaletler arası yolda park etmiş, Çavuş'la birlikte arabamızın yanındaki kaldırımda duran eski bir kürk mantonun başındayız. Ketçap lekeli, üzerinde sinekler uçuşan kürk manto bizim yemimiz.

Bu hafta bulvar gazetelerinde başka bir mucizeden daha söz ediliyor.

Yöre halkının Ezilmiş Hayvan Mesihi diye adlandırdıkları bir olay. Bulvar gazetelerinde ona "I-84 Mesihi" diyorlar. Ne zaman otoban kenarında ölmüş bir hayvan görse durup ellerini hayvanın üzerine koyan ve Amin diyen bir herif. Paramparça olmuş kediler veya ezilmiş köpekler, hatta bir traktör tarafından ikiye bölünmüş

geyikler bile nefes alıyor ve havayı kokluyorlar. Kırık ayaklarının üzerine kalkıp kuşların gagaladığı gözlerini kırpıştırıyorlar.

Halk bunu videoya kaydetmiş. İnternette çektikleri fotoğraflar var.

Ezilmiş Hayvan Mesihi, kedi veya kirpi veya tilkinin kafasını kollarında sallayıp kulağına bir şeyler fısıldarken bu hayvanlar bir dakika öylece duruyorlar.

Paramparça olup saksağanlarla kargalara yem haline geldikten iki dakika sonra geyik, köpek veya rakun sapasağlam, iyileşmiş ve kusursuz bir halde koşarak kaçıyor.

Çavuş'la benim durduğumuz yerin biraz ötesinde yaşlı bir adam kamyonetini yolun kenarına çekiyor. Arabadan inip kasadan ekose bir battaniye alıyor Sıcak sabah havasında akıp giden trafiğin yanında çömelip battaniyeyi yolun kenarına bırakıyor.

Yaşlı adam ölü bir köpeğin üstünü açmak için ekose battaniyenin kenarını kaldırıyor. Benim kürk mantodan pek farklı görünmeyen kahverengi bir kürk öbeği.

Çavuş tabancasının kılıfını açıyor; tabanca kurşun dolu. Tabancayı çıkardıktan sonra kılıfı örtüyor.

Yaşlı adam iki yöne hızla geçen arabalarla kamyonların arasında eğilip ellerini sıcak asfalta dayıyor ve yanağını kahverengi kürk öbeğine sürtüyor.

Ayağa kalkıp otobanın iki yönüne de bakıyor. Kamyonetine binip bir sigara yakıyor. Bekliyor.

Çavuş'la ben de bekliyoruz.

Yine bir hafta gecikmeyle buradayız işte. Hep bir adım geride. Olayın peşinde.

Ezilmiş Hayvan Mesihi ilk kez buradan birkaç kilometre ötede ölü bir köpeği yoldan kaldıran eyalet işçileri tarafından görülmüş. Hayvanı poşete koymak üzerelerken arkalarında kiralık bir araba durmuş. Arabada bir adamla kadın varmış, arabayı adam sürüyormuş. Kadın arabada kalmış, adam atlayıp işçilerin yanına varmış. Beklemeleri için onlara bağırmış. Yardım edebileceğini söylemiş.

Köpekten geriye sadece kürkünün içindeki kurtlar ve kemikler kalmış.

Adam genç ve sarışınmış, uzun sarı saçları yanlarından geçen arabaların rüzgârında havayı dövüyormuş. Kızıl renkli bir keçi sakalı ve iki yanağında da gözlerinin altından başlayan yara izleri varmış. Yara izlerinin rengi koyu kırmızıymış ve genç adam içinde ölü köpeğin durduğu çöp torbasına uzanıp işçilere köpeğin ölü olmadığını söylemiş.

Ve yol işçileri gülmüşler. Küreklerini kamyonetlerinin kasasına atmışlar.

Ve çöp torbasının içinden bir şey inlemiş.

Havlamış.

Şimdi benim burada bunu yazdığım sırada yolun karşısındaki yaşlı adam beklerken sigara içiyor. Trafik hızla akıp gidiyor. 84 numaralı karayolunun diğer tarafında steyşınlarından inen bir aile çakılların üzerinde bir örtünün katlarını açıyorlar ve içinden turuncu renkli ölü bir kedi çıkıyor. Onların az ilerisinde bahçe sandalyelerinde oturan bir kadınla çocuğun yanında kâğıt *havlu üzerinde ölü bir hamster var.*

Onların az ilerisinde yaşlı bir çift, genç bir kadının başına şemsiye tutuyor. Tekerlekli sandalyede oturan genç kadın sıska ve eğri büğrü görünüyor.

Yaşlı adam, anne ve çocuk, aile ve yaşlı çift; hepsinin gözleri geçen her arabayı tarıyor.

Ezilmiş Hayvan Mesihi her seferinde farklı bir arabayla ortaya çıkıyor. İki veya dört kapılı bir pikap, bazen bir motosiklet. Bir keresinde de bir karavan.

İnsanların çektiği tüm fotoğraf ve videolarda uçuşan sarı saçlar, kızıl keçi sakalı ve yara izleri var. Hep aynı adam. Uzaktaki araba, kamyonet veya her neyse onun içinde bir kadın silueti bekliyor.

Ben bunları yazarken Çavuş tabancasının namlusunu kürk mantomuza doğrultuyor. Ketçap ve sinekler. Yemimiz. Ve buradaki diğer herkes gibi biz de bir mucize bekliyoruz. Bir Mesih bekliyoruz.

XIX

Arabanın dışında, her yer sarıydı. Ufka kadar sapsarı. Limon sarısı değil de, daha çok tenis topu sarısı. Parlak yeşil tenis kortunda top nasıl görünüyorsa öyleydi. Otobanın iki yanında da dünya aynı bu renkti.

Sarı.

Yoldan geçen arabaların sıcak rüzgârıyla hareket eden köpüklü büyük sarı dalgalar, otobanın çakıllı banketinden sarı tepelere doğru yayılıyor. Sarı. Arabamıza sarı ışıklar fırlatıyor. Helen, Mona, İstiridye ve bana; hepimize. Tenimize ve gözlerimize. Tüm dünyanın detayları. Sarı.

"*Brassica tournefortii*," diyor İstiridye. "Fas hardalları çiçek açmış."

Helen'ın kullandığı büyük emlakçı arabasının deri kokusuyla seyahat ediyoruz. Helen ile ben önde oturuyoruz. İstiridye'yle Mona arkada. Helen'la aramızda, koltuğun üzerinde Helen'ın ajandası duruyor; kırmızı deriden kenar şeridi arabanın kahverengi deri koltuğuna yapışmış. Amerika Birleşik Devletleri'nin bir haritası var. Şiir kitabının bulunduğu kütüphanelerin hangi şehirlerde olduğuna dair bir bilgisayar çıktısı var. Helen'ın sarı ışıkta yeşil görünen küçük mavi çantası var.

Mona "Amerikan yerlisi olabilmek için neler vermezdim," diyerek alnını cama dayıyor. "İki yüz yıl önce doğal güzelliklerle uyum içinde yaşayan, özgür bir Kara Ayak veya Sioux olmak için yani."

Mona'nın ne hissettiğini anlayabilmek için ben de alnımı cama dayıyorum. Klimaya rağmen cam cayır cayır yanıyor.

Tüyler ürpertici bir tesadüf ama; haritada da tüm California eyaleti aynı parlak sarı renkle boyanmış.

İstiridye sümkürüyor, kafasının geriye kaykılmasına sebep olan tek ve hızlı bir soluk. Kafasını Mona'ya doğru sallayıp "Hiçbir Kızılderili *bununla* yaşamak zorunda değildi," diyor.

Kovboyların horozibiği yoktu, diyor. Horozibiği ve devedikeni tohumları ancak XIX. yüzyılın sonunda Avrasya'dan gelen koyun yünüyle taşındı buraya. Fas hardalı yelkenli gemilerin balast olarak kullandığı çamurla geldi. Şuradaki gri ağaçlar Rus zeytin ağaçları, yani *Elaeagnus augustifolia*. Otobanın banketindeki tavşan kulağına benzeyen karışık beyaz otlar *Verbascum thapsus*, yani sığırkuyruğu. Az önce yanından geçtiğimiz bükümlü koyu renk ağaçlar *Robinia pseudoacacia*, yani keçiboynuzu. Parlak sarı çiçek veren koyu yeşil fundalık *Cytisus scoparius*, yani katırtırnağı.

Bunların hepsi tüm dünyaya yayılmış biyolojik bir salgın hastalığın bir parçasıdır, diyor.

Pencereden dışarı, otobanın yanında uzanan Nevada'ya bakan İstiridye "Şu eski Hollywood yapımı kovboy filmlerindeki horozibiği, pisipisiotu, bok püsür de neyin nesi?" diyor. Kafasını sallayıp "Bunların hiçbiri yerel değil, ama elimizde yalnızca bunlar kaldı," diyor. "Doğada neredeyse hemen hiçbir şey doğal değil artık."

Ön koltuğa tekme atıp "Hişt babalık. Nevada'daki büyük günlük gazete hangisiydi?" diye soruyor.

Reno'daki mi, Vegas'taki mi? diyorum.

Pencereden dışarı bakarken içeri yansıyan ışıkla gözleri sapsarı görünen İstiridye "İkisi de. Bir de Carson City var. Hepsi," diyor.

Söylüyorum.

Batı sahillerindeki ormanları katırtırnağı, yabanmersini, İngiliz sarmaşığı ve Himalaya böğürtleni sardı, diyor. Yerli ağaçlar, 1860 yılında Leopold Trouvelot tarafından ipek üretimi için getirilen çingene güvesi yüzünden ölüyor. Çöllerle çayırlar, hardal, pisipisiotu ve Avrupa kum çimi yüzünden yok oluyor.

İstiridye gömleğinin düğmelerini açıyor. Göğsünün üzerinde boncuklu bir şey var. Cüzdan büyüklüğündeki bu şey boncuklu bir ipin ucuna asılmış. "Hopi ilaç kesesi," diyor. "Çok ruhani, değil mi?"

Daracık, vidala sürüş eldivenleriyle direksiyonu tutan Helen dikiz aynasından İstiridye'ye bakarak "Çok güzel karın kasların var," diyor.

İstiridye omuzlarını silkerek gömleğini çıkarıyor. Boncuklu kese göğüs uçlarının arasında duruyor; her iki yanında da kasla şişirilmiş göğüsler. Teni bronz ve göbeğine kadar hiç tüy yok. Kesenin üstü tamamen mavi boncuklarla kaplı, sadece ortasında kırmızı boncuklardan bir haç işareti var. Sarı ışıkta teni portakal rengi görünüyor. Sarı saçları alev almış gibi duruyor.

Mona "Ben yaptım," diyor. "Geçen şubattan beri onunla uğraşıyordum."

Rasta örgülü, kristal kolyeli Mona. Ona Hopi kabilesinden olup olmadığını soruyorum.

İstiridye parmaklarıyla kesenin içini karıştırıyor.

Helen "Mona sen *yerli* falan değilsin. Gerçek soyadın Steinner," diyor.

"Hopi olmana gerek yok ki," diyor Mona. "Bir kitaptaki motife bakarak yaptım."

"Öyleyse gerçek bir Hopi kesesi falan değil o," diyor Helen.

Mona "Hayır, Hopi. Aynen kitaptaki gibi görünüyor," diyor. "Sana göstereyim."

İstiridye minik boncuklu kesesinden bir cep telefonu çıkarıyor.

"İlkel el sanatlarının en eğlenceli yanı, televizyon izlerken bile yapılabilecek kadar kolay olmaları," diyor Mona. "Üstelik her türlü kadim enerjiyi falan da hissetmene neden oluyor."

İstiridye cep telefonunun kapağını açıp anteni çıkarıyor. Bir telefon numarası tuşluyor. Tırnaklarının içi pislik dolu.

Helen dikiz aynasından onu izliyor.

Mona dizlerinin üzerinden yere eğilip arka koltuğun altından kanaviçe bir sırt çantası alıyor. Çantadan birbirine dolanmış bir iplik ve tüy yumağı çıkarıyor. Çıkardığı şey, Paskalya usulü parlak pembe ve mavi renklere boyanmış tavuk tüyleri gibi görünüyor. İplere pirinç sikkeler ve siyah camdan boncuklar asılı. "Navaho rüya kapanı yapıyorum," diyor. Elindeki şeyi sallıyor ve iplerin bazıları gevşeyip düğümden kurtuluyor. Birkaç boncuk kucağındaki sırt çantasının üzerine düşüyor. Havada pembe tüyler uçuşuyor ve Mona "*I Ching*" sikkelerinden kullanırsam daha güçlendirebileceğimi düşündüm. Enerjisini yükseltebileceğimi yani," diyor.

Kucağındaki sırt çantasının altında bir yerlerde V şeklinde tıraşlı apış arası var. Boncuklar oraya yuvarlanıyor.

İstiridye telefona "*Carson City Telegraph-Star* gazetesinin seri ilanlar bölümünün numarasını istiyorum," diyor. Suratının yanında pembe bir tüy uçuyor, tüyü üfleyerek uzaklaştırıyor.

Mona, siyah ojeli tırnaklarıyla bazı düğümleri didikleyerek "Kitapta göründüğünden daha zor," diyor.

İstiridye tek eliyle telefonu kulağında tutuyor. Diğer eliyle boynundaki boncuklu keseyi ovuşturuyor.

Mona kanaviçe sırt çantasından bir kitap çıkarıp ön koltuğa, bana uzatıyor.

İstiridye halen dikiz aynasından kendisini izlemekte olan Helen'la göz göze geliyor. Ona göz kırpıp göğüs ucunu çimdikliyor.

* Klasik Çin metinlerinin en eskisidir. Bir diğer adı da "Değişimler Kitabı" olan *I Ching*, rastlantı gibi görünen olayların içinde gizlenen düzeni belirlemek için tasarlanmış bir semboller sistemi üzerine kuruludur. Çin kültürünün içine işlemiş antik bir kozmoloji ve felsefe anlayışını tarif eder. (y.h.n.)

Her nedense, aklıma Kral Oedipus geliveriyor.

Kemerinin altında bir yerlerde küçük çelik bir halka takılmış sünnet derisinin sivri uçlu, pembe sarkıtı var. Nasıl olur da Helen onu istiyor olabilir?

İstiridye kafasıyla dışarıyı işaret edip "Eski zaman kovboyları, baharda çabucak yeşerdiği ve sığırları otlatmak için erkenden yem haline geldiği için pisipisiotu ekerlermiş," diyor.

İlk pisipisiotu arazisi 1889'da Kanada'nın British Columbia eyaletinin güneyinde ekilmiş. Ama yangın pisipisiotunu yayar. O her sene kuruyup barut haline gelir ve eskiden her on yılda bir yanan arazi, artık her sene yanar olur. Ve pisipisiotu hızla yeniden biter. Pisipisiotu ateşe bayılır. Ama yerli bitkiler, kokulu çayırlar ve alev çiçeği ateşi sevmez. Her yıl yangın çıktığı için de artık daha fazla pisipisiotu, daha az yerli bitki var. Bu diğer bitkilerle beslenen geyik ve antiloplar da artık yok. Tavşanlar da. Tavşanları yiyen şahin ve baykuşlar da. Fareler aç kalınca, fareleri yiyen yılanlar da aç kalıyor.

Bugün Kanada'dan Nevada'ya kadar iç bölgeleri kaplayan çöllerde, Nebraska eyaletinin iki katı büyüklüğünde bir alana pisipisiotu hâkimdir ve bu alana her yıl binlerce dönüm eklenmekte.

İşin komik yanı sığırların bile pisipisiotundan nefret ediyor olması, diyor İstiridye. İnekler de öyle. Az bulunur yerli yabani otları yiyorlar. Geriye ne kadar kaldıysa tabii.

Mona'nın kitabının adı *Yerli Kabilelerin Hobi ve El Sanatları.* Kitabı açtığımda içinden daha fazla pembe ve mavi tüy çıkıyor.

"Yeni yaşamımda hayalim dümdüz bir ağaç bulup," diyor Mona, "totem falan yapmak." Rasta örgülerinin arasına pembe bir tüy takılmış.

"Doğal bitki örtüsü açısından düşününce," diyor İstiridye, "Johnny Appleseed lanet olası bir biyolojik teröristmiş."

Çiçek hastalığını yayan kişi pekâlâ Johnny Appleseed olabilirmiş, diyor.

İstiridye cep telefonunda yeni bir numara tuşluyor. Ön koltuğun arkasına vurup "Annecik, babalık? Nevada'nın Reno şehrindeki en lüks restoran hangisi?" diye soruyor.

Helen omuz silkip bana bakıyor. "Tahoe'deki Çöl Semaları Yemek Kulübü çok güzeldir," diyor.

İstiridye telefona "Üç sütunluk bir ilan vermek istiyorum," diyor. Pencereden dışarı bakıp "Üç sütuna on beş santim derinliğinde olsun ve ilk satırda şöyle yazsın: 'Çöl Semaları Yemek Kulübü Daimi Müşterilerinin Dikkatine'," diye ekliyor.

"İkinci satırda şöyle devam etsin: 'Kampilobakteri gıda zehirlenmesi sonucu ölümün eşiğine mi geldiniz? Öyleyse açılacak toplu davaya katılmak lütfen aşağıdaki numarayı arayın'," diyor İstiridye.

Sonra da bir telefon numarası veriyor. İlaç kesesinden bir kredi kartı çıkarıp üzerindeki numarayı ve son kullanma tarihini söylüyor. Dizgisi yapıldıktan sonra ilanın son halinin kontrolü için muhasebe yetkilisinin kendisini aramasını söylüyor. İlanın gelecek hafta her gün restoranlar bölümünde yayınlanmasını istiyor. Telefonu kapatıp anteni içine sokuyor.

"Sarıhumma ve çiçek hastalığının senin şu Amerikan yerlilerini öldürdüğü gibi," diyor, "1930'da gösterişli bir değirmen için Hollanda'dan getirtilen kütüklerle Amerika'ya karaağaç hastalığı taşıdık. 1904'te kestane mantarı getirdik. Başka bir patojenik mantar doğudaki kayın ağaçlarını öldürüyor. 1996'da New York'a gelen uzun boynuzlu bir Asya böceğinin Kuzey Amerika akçaağacının soyunu tüketeceği sanılıyor."

Çayır farelerinin sayısını kontrol altına almak için, diyor İstiridye, kovboylar çayır faresi sürülerine hıyarcıklı veba bulaştırdılar. 1930 yılına gelindiğinde farelerin yüzde 98'i ölmüştü. Veba başka otuz dört yerli türe daha bulaştı ve her yıl birkaç şanssız insanı da öldürdü.

Her nedense, ölüm şarkısı aklıma geliyor.

Kitabı Mona'ya geri verirken "Ben eski geleneklere bayılıyorum. Bu yolculuğun, kendi içsel arayışım olmasını umuyorum. Bir Kızılderili ismiyle ortaya çıkıp, dönüşümümü tamamlamak istiyorum," diyor Mona.

İstiridye Hopi kesesinden bir sigara çıkarıp "Sakıncası var mı?" diyor.

Ben evet diyorum.

Helen "Tabii ki yok," diyor; ve bu Helen'ın arabası.

1, 2, 3 diye saymaya başlıyorum.

Aslında doğa dediğimiz şey, diyor İstiridye, her geçen gün daha fazlamızın dünyayı öldürmesi. Tüm karahindiba çiçekleri saatli birer atom bombası. Biyolojik kirlilik. Fazlasıyla sarı bir talan.

İster Paris'e git ister Pekin'e, diyor İstiridye, her yerde McDonald's hamburgeri var ve bu da isim hakkı alınmış yaşam formlarının ekolojideki karşılığı. Her yer aynı. Japon sarmaşığı. Zebra midyeleri. Su sümbülleri. Sığırcık kuşları. Burger King'ler.

Yerliler ve özgün olan her şey yok ediliyor.

"Elimizde kalan tek biyolojik çeşitlilik," diyor. "Coca Cola'ya karşı Pepsi olacak."

"Bütün dünyanın peyzajını her seferinde aptalca bir yanlışla düzenliyoruz," diyor.

Pencereden dışarı bakmaya devam ederken boncuklu ilaç kesesinden plastik bir çakmak çıkarıyor. Çakmağı sallayıp diğer elinin ayasına vuruyor.

Kitaptan çıkardığım pembe tüyü koklayıp Mona'nın saçlarının da böyle koktuğunu hayal ediyorum. Tüyü iki parmağımın arasında döndürürken İstiridye'ye gazeteyi arayarak ne yapmaya çalıştığını soruyorum.

İstiridye sigarasını yakıyor. Plastik çakmakla cep telefonunu ilaç kesesine geri koyuyor.

"O böyle para kazanıyor," diyor Mona. Rüya kapanının kordonlarıyla düğümlerini birbirinden ayırıyor. Kollarının arasında, turuncu bluzunun içindeki göğüslerinin minik pembe uçları ileri fırlamış.

4, 5, 6 diye sayıyorum.

Sigarasını ağzına sıkıştırıp, duman yüzünden gözlerini kırpıştırarak gömleğinin düğmelerini ilikleyen İstiridye "Johnny Appleseed'i hatırlıyor musun?" diyor.

Helen klimayı açıyor.

Gömleğinin yakasını ilikleyen İstiridye, "Korkma babalık. Sadece tohumlarımı ekiyorum," diyor.

Sarı gözleriyle dışarıdaki koskoca sarılığa bakıyor ve "Benim neslim kendi bulaşıcı hastalıklarını yayarak varolan kültürü yok etmeye çalışıyor. Hepsi bu," diyor.

XX

Kadın ön kapıyı açınca verandasında Helen'la, Helen'ın makyaj çantasını taşıyan beni görüyor. Ben Helen'ın yarım adım gerisinde duruyorum. Helen işaretparmağının uzun pembe tırnağını uzatıp "Bana on beş dakikanızı ayırırsanız, ben de sizi baştan yaratabilirim," diyor.

Helen'ın döpiyesi kırmızı ama çilek kırmızısı değil. Daha çok ayaklı kristal komposto kabında kremşantiyle servis edilen çilekli dondurmanın kırmızısı. Pembe bir bulut gibi duran saçlarının arasından görünen küpeleri güneş ışığında pembe, kırmızı parıltılar saçıyor.

Kadın ellerini mutfak havlusuna kuruluyor. Ayağında kahverengi erkek mokasenleri var ve çorap giymemiş. Minik sarı tavuk de-

senli bir mutfak önlüğü tüm önünü kapamış, altına da makinede yıkanabilir kumaştan bir elbise giymiş. Elinin tersiyle alnındaki saçları itiyor. Sarı tavukların gagalarında kepçe ve kaşık gibi mutfak gereçleri var. Kadın paslı tel kapının arkasından bize bakarak "Evet?" diyor.

Helen, arkasında dikilen bana bakıyor. Omzunun üzerinden kaldırımın kenarına park ettiğimiz arabanın içinde saklanan Mona'yla İstiridye'ye bakıyor. İstiridye telefona "Kaşıntı sürekli mi yoksa gelip gidiyor mu?" diye fısıldıyor.

Helen Hoover Boyle elinin parmak uçlarını göğsünde birleştirince, pembe taşlarla inciler alttaki ipek bluzunu saklıyor. "Siz Bayan Pelson musunuz? Mucize Kozmetik'ten geliyoruz," diyor.

Helen konuşurken sanki kelimeleri etrafa serpiştiriyormuşçasına, yumruk yaptığı elini kadına doğru açıyor.

"Adım Brenda Williams," diyor Helen, pembe tırnaklarıyla kelimeleri omzundan geriye doğru serpiştirirken. "Bu da kocam Robert Williams ve sizin için çok özel bir hediyemiz var."

Tel kapının gerisindeki kadın elimdeki makyaj çantasına bakıyor.

Helen "İçeri girebilir miyiz?" diye soruyor.

Bundan daha kolay olması gerekiyordu.

Ülkeyi dolaşıp kütüphanelere uğrayacak, raftan bir kitap alıp kütüphanenin tuvaletinde otururken o sayfayı koparacaktık. Sonra da üzerine sifonu çekecektik. Bu kadar çabuk olacaktı.

İlk birkaç kütüphanede sorun çıkmıyor. Bir sonraki kütüphanede kitap, rafta değil. Mona'yla kayıt masasına gidip kütüphane fısıltısıyla kitabı soruyoruz. Helen İstiridye'yle birlikte arabada bekliyor.

Kütüphane görevlisi adam uzun saçlarını at kuyruğu yapmış. İki kulağında da korsan küpelerinden var, düz renkli bir süveter giymiş. Bilgisayar ekranında bir aşağı bir yukarı gezindikten sonra kitabın ödünç alınmış olduğunu söylüyor.

"Gerçekten önemli bir durum," diyor Mona. "Kitap daha önce bendeydi ve arasında bir şey unutmuşum."

Üzgünüm, diyor adam.

"Kitabın kimde olduğunu söyler misiniz?" diyor Mona.

Adam tekrar üzgünüm diyor. Mümkün değil.

1, 2, 3 diye sayıyorum.

Herkes Tanrı'yı oynamak ister ama bu artık benim için sabahtan akşama çalıştığım bir iş haline geldi.

4, 5 diye saymaya devam ediyorum.

Bir saniye sonra Helen Hoover Boyle kayıt masasında bitiveriyor. Kütüphane görevlisi başını bilgisayardan kaldırıp bakana dek gülümsüyor Helen ve her bir parmağı parlayan yüzüklerle dolu elini uzatıyor.

Gülümseyerek "Delikanlı? Kızım bir kitabın arasında aile fotoğrafımızı unutmuş," diyor. Parmaklarını oynatıp "Kuralları uygulayabilirsin veya akıllıca davranıp seçimini yapabilirsin," diyor.

Kütüphane görevlisi Helen'ın parmaklarına, prizmalar oluşturan renklere ve yüzünde dans eden kırılmış ışık yıldızlarına bakıyor. Dudaklarını yalıyor. Sonra kafasını sallayıp buna değmeyeceğini söylüyor. Kitabı ödünç alan kişi şikâyetçi olur, kendisi de işten atılır.

"İşini kaybetmene neden olmayacağız; söz veriyoruz," diyor Helen.

Arabada Mona'yla beklerken, kütüphanedeki herkesi öldürüp bilgisayara kendim bakmamak için bildiğim tek yolu deniyor ve 27, 28, 29 diye sayıyorum.

Helen kütüphaneden bir kâğıtla çıkageliyor. Açık olan sürücü penceresine eğiliyor ve "Bir iyi, bir de kötü haberim var," diyor.

Arkada uzanmakta olan Mona'yla İstiridye doğrulup oturuyorlar. Önde, yolcu koltuğunda oturan bense saymaya devam ediyorum.

Mona "Ellerinde üç baskı varmış ama hepsi de ödünç alınmış," diyor.

Direksiyona geçen Helen, "Kapıdan satış yapmanın milyon yolunu biliyorum," diyor.

Gözlerine giren saçlarını sallayan İstiridye, "İyi iş çıkarmışsın annecik," diyor.

İlk evde zorluk çıkmadı. İkincisinde de.

İkinci ev ziyaretinden sonra arabaya binen Helen makyaj çantasını kucağına koyup açıyor ve yaldızlı tüplerle parlak kutuları, yani rujlarıyla makyaj malzemelerini çıkarıyor. Pembe bir ruju açıp göz attıktan sonra "Bunların hiçbirini bir daha kullanmayacağım. Yanılmıyorsam son gittiğimiz kadında mantar vardı," diyor.

Mona arka koltuktan öne doğru eğilip Helen'ın omzundan bakarken "Bu işte gerçekten iyisin," diyor.

Göz farlarının yuvarlak kapaklarını çevirerek açıp içlerindeki ten rengi, pembe veya şeftali tozu koklayan Helen "Çok pratik yaptım," diyor.

Dikiz aynasında kendine bakıp birkaç pembe saç telini düzeltiyor. Başparmağı ve işaretparmağıyla tutarak saatine bakıyor ve "Bunu size söylememem gerekirdi ama benim ilk gerçek işim buydu," diyor.

Sonra etrafa plastik oyuncakların saçıldığı, kurumuş bir çimenliğin üzerinde duran paslı bir karavanın ötesine park ediyoruz. Helen çantasını kapatıyor. Yanında oturmakta olan bana bakıyor ve "Tekrar denemek için hazır mısın?" diye soruyor.

Karavanda, önlüğü küçük tavuklarla kaplı kadınla konuşurken Helen, "Herhangi bir ücret ödemeniz gerekmiyor," diyerek kadını koltuğa oturtuyor.

Kadının karşısına geçip oturuyor ve o kadar yakın oturuyorlar ki dizleri birbirine değiyor. Helen yumuşak bir fırçayla kadına doğru uzanıyor ve "Yanaklarını içine çek şekerim," diyor.

Tek eliyle kadının bir avuç saçını tutup dimdik havaya kaldırıyor. Kadının saçları sarı, diplerinden bir iki parmak kahverengi çıkmış. Helen diğer eline bir tarak alıp saçı hızlı hızlı aşağıya doğru tarıyor. Uzun saçları yukarıda tutup kısa, kahverengi olanları kafa derisine doğru bastırıyor. Bir avuç saç daha alıp didikleyerek kabartıyor, uzun olanlar dışındaki tüm saçları kafa derisine yapıştırana kadar ters yönde taramaya devam ediyor. Sarı, uzun saçları tiftilmiş olan kısaların üzerine yatırıyor. Sonunda kadının kafası sarı saçlardan kocaman bir hava kabarcığı halini alıyor.

Demek *böyle* yapıyorsun, diyorum.

Kadının saçının Helen'ınkinden tek farkı sarı olması.

Kanepenin önündeki sehpada içinde azıcık kirli su kalmış; çiçekçiden alındığı belli olan yeşil camdan bir vazo içinde kuruyup boynunu bükmüş gül ve zambaklardan büyük bir aranjman var. Mutfaktaki minicik yemek masasında da kokuşmuş pis suyun içinde duran, ölü saplardan ibaret, daha büyük başka aranjmanlar var. Oturma odasının karşı taraftaki duvarı önünde, yere dizili diğer vazoların içindeyse yeşil köpüğe tutturulmuş boynu bükük, solmuş güller veya küf tutup kararmış karanfiller var. Tüm buketlere küçük birer kart iliştirilmiş, hepsinde *Acınızı paylaşıyoruz* yazıyor.

Helen "Şimdi ellerinle yüzünü ört bakalım," diyerek saç spreyi kutusunu sallamaya başlıyor. Kadını saç spreyine boğuyor.

Korkudan sıçrayan kadın ellerini iyice yüzüne bastırıp hafifçe öne doğru eğiliyor.

Helen kafasıyla karavanın diğer tarafındaki odaları işaret ediyor.

Ve gidiyorum.

Rimel fırçasını tüpe sokup çıkaran Helen, "Kocamın banyoyu kullanmasının sakıncası yok değil mi?" diye soruyor. "Şimdi tavana bak şekerim," diyor.

Banyoda kirli çamaşırlar renklerine göre ayrılıp kümelenmiş. Beyazlar. Koyu renkliler. Birisinin yağ lekesi olmuş kot pantolonu ve gömleği. Havlular, çarşaflar ve sutyenler var. Kırmızı ekose bir masa örtüsü var. Ses efekti için sifonu çekiyorum.

Bebek bezi veya çocuk giysisi yok.

Oturma odasında, tavuk kadın hâlâ tavana bakıyor; yalnız, uzun ve şiddetli soluklarla sarsılmakta şimdi. Önlüğün altında göğsü titriyor. Helen katladığı kâğıt mendilin köşesiyle taşan makyajı siliyor. Mendil ıslanıyor, siyah rimel bulaşıyor. Helen "Bir gün her şey düzelecek Rhonda. Sen şimdi öyle olacağını göremiyorsun ama olacak," diyor. Başka bir kâğıt mendili katlayıp kadının suratına bastırırken "Yapman gereken tek şey katı olmak. Kendini katı ve sivri bir şey olarak düşün," diyor.

"Hâlâ genç bir kadınsın Rhonda. Okula geri dönmeli ve bu acıyı paraya çevirmelisin," diyor.

Kafası hâlâ geride olan tavuk kadın Rhonda, tavana bakarak ağ-

lamaya devam ediyor.

Banyonun gerisinde iki yatak odası var. Bir tanesinde su yatağı var. Diğerinde ise bir beşik ve tavandan sarkan plastik papatyalar. Beyaz boyalı bir konsol var. Beşik boş. Küçük plastik şilte rulo yapılıp beşiğin ucuna yerleştirilmiş. Beşiğin yanındaki taburenin üzerinde kitaplar var. En üstte *Şiir ve Tekerlemeler* duruyor.

Kitabı şifoniyerin üzerine bırakınca 27. sayfa açılıyor.

Bir çengelli iğnenin ucuyla, sayfayı cilde yakın olan kenarından boydan boya çiziyorum. Sayfa kolayca yırtılıyor. Sayfayı katlayıp cebime atıyorum ve kitabı diğer kitapların üzerine koyuyorum.

Oturma odasında bütün makyaj malzemeleri yerlere saçılmış.

Helen makyaj çantasının yanlış bir bölümünü çekip çıkartmış. İçinde göz kamaştırıcı kırmızı ve yeşil, sarı ve mavi ışıklar saçan antika görünümlü kolye ve bilezikler, ağır broşlar ve birbirine tutturulmuş klipsli küpeler var. Mücevherler. Helen'ın ellerinin arasından pembe tırnaklarından daha büyük sarı ve kırmızı taşları bulunan uzun bir kolye sarkıyor.

"Kusursuz kesilmiş pırlantalarda," diyor, "taşın kaşığının altındaki fasetalardan ışık sızıntısı olmaz." Kolyeyi kadının eline verirken "Kuyumcu taşı yüksek ısıda fırınlamazsa yakutun içindeki alüminyum oksit taşın hafif pembemsi görünmesine sebep olur," diyor.

Tablonun bütününü unutmanın sırrı her şeye yakından bakmaktır.

Birbirlerine öyle yakın oturuyorlar ki, dizleri bitişmiş. Kafaları neredeyse birbirine değiyor. Tavuk kadın artık ağlamıyor.

Tavuk kadın bir gözüne kuyumcu lopu takmış.

Solmuş çiçekler bir kenara itilmiş, sehpanın üzerine pembe ışıklar saçan, pürüzsüz altın mücevherler, beyaz soğuk inciler ve lacivert taşları saçılmış. Diğer mücevher öbekleri portakal rengi ve sarı renklerde parlıyor. Diğerleri gümüş ve beyaz renklerde.

Helen avcuna parıltılar saçan yeşil bir yumurta alıyor. Öyle parlak ki yansıyan ışıkta ikisi de yeşil görünüyor ve Helen "Sentetik zümrütteki peçe gibi muntazam şekilleri görebiliyor musun?" diyor.

Gözüyle lopu sımsıkı kavramış olan kadın başıyla onaylıyor.

Ve Helen "Bunu sakın unutma. Benim gibi yanmanı istemiyorum," diyor. Makyaj çantasına uzanıp içinden bir avuç parlak sarı çıkarıyor ve "Bu safir broş eskiden film yıldızı Natasha Wren'e aitti," diyor. İki eliyle parlak pembe bir kalp çıkarıyor. Daha küçük pırlantalardan oluşan uzun bir zincir peşi sıra geliyor. Helen "Bu yedi yüz karatlık topaz kolye ucu bir zamanlar Romanya Kraliçesi Marie'nindi," diyor.

Bu mücevher yığınının içinde bir zamanlar onlara sahip olmuş herkesin ruhu var, diyecekti Helen Hoover Boyle. Hepsi de ispat edebilecekleri kadar zengin ve başarılıydı. Bu dekoratif ıvır zıvır tüm yeteneklerinden, zekâlarından ve güzelliklerinden daha uzun yaşamış. Bu mücevherlerin sözde temsil edeceği tüm başarıları yok olup gitti.

Aynı saç stili ve aynı makyajla birbirlerine bu kadar yakın oturmuşlarken, kardeş olabilirlermiş sanki. Anne, kız olabilirlermiş. Öncesi ve sonrası. Geçmiş ve gelecek.

Dahası da var ama çıkıp arabaya gittiğimde oluyor.

Arkada oturan Mona, "Buldun mu?" diye soruyor.

Evet, diyorum. Ama bu kadına bir faydası olmayacak.

Kadına verdiğimiz tek şey kabarık bir saç ve muhtemelen mantar.

İstiridye "Hadi şarkıyı göster. Bütün bu yolculuğun sebebi neymiş görelim," diyor.

İmkânı yok, diyorum. Katlı sayfayı ağzıma atıp uzun uzun çiğniyorum. Ayağım ağrıdığı için ayakkabımı çıkarıyorum. Çiğnemeye devam ediyorum. Mona uyuyakalıyor. Ben çiğnemeye devam ediyorum. İstiridye hendeğin birindeki birtakım yabani otlara bakıyor.

Kâğıdı yutup uykuya dalıyorum.

Daha sonra, bir sonraki şehre, bir sonraki kütüphaneye, belki de bir sonraki makyaj provasına ilerlerken uyanıyorum. Helen neredeyse üç yüz kilometredir araba kullanıyor.

Hava kararmak üzere. Yola bakan Helen "Masraf listesi tutuyorum," diyor.

Mona uyanıp saçlarının arasından kafa derisini kaşıyor. Serçeparmağının yanındaki parmağını, o parmağın ucunu gözünün kenarına bastırıp hızlıca geri çekiyor. Parmağına çapak yapışmış. Çapağı kot pantolonuna siliyor. "Nerede yemek yiyeceğiz?" diye soruyor.

Ona kemerini bağlamasını söylüyorum.

Helen farları yakıyor. Parmaklarını aralayıp elini direksiyona koyuyor ve yüzüklerine bakarak "Gölgeler Kitabı'nı bulup tüm dünyanın en güçlü liderleri olduğumuzda, ölümsüz olup dünyadaki her şeye sahip olduktan ve herkes bizi sevdikten sonra bile," diyor "bana iki yüz dolar değerinde makyaj malzemesi borcunuz olacak."

Helen'da bir gariplik var. Saçı tuhaf görünüyor. Sorun küpelerinde; pembe safirle kırmızı yakuttan ağır salkımlar gibi görünen küpelerinde. Küpeler kulağında değil.

XXI

Bu sadece bir gece sürmedi. Ama insana sanki öyleymiş gibi geliyor. Her gece Texas ve Arizona'dan geçip Nevada'ya, California üzerinden Oregon, Washington, Idaho ve Montana'ya. Her gece arabayla seyahat ediyor olmak hep aynıdır. Nerede olursanız olun.

Karanlıkta her yer aynı gelir.

"Oğlum Patrick ölmedi," diyor Helen Hoover Boyle.

Eyalet sağlık müdürlüğü kayıtlarına göre ölü, ama bir şey demiyorum.

Helen arabayı kullanıyor. Mona'yla İstiridye arka koltukta uyukluyorlar. Ya uyukluyor, ya da bizi dinliyorlar. Ben önde, yolcu tarafında oturuyorum. Kapıya yaslanıp Helen'dan mümkün olduğunca uzakta duruyorum. Kolumu kafamın altına yastık yapıp ona

bakmadan dinliyorum.

Helen da bana bakmadan konuşuyor zaten. İkimiz de doğrudan arabanın farlarıyla aydınlanan yola bakıyoruz.

"Patrick New Continuum Tıp Merkezi'nde," diyor Helen. "Ve bir gün tamamen iyileşeceğine yürekten inanıyorum."

Helen'ın kırmızı deri kaplı ajandası ön koltukta, ikimizin arasında duruyor.

Kuzey Dakota ve Minnesota'dan geçerken, ona ölüm şarkısını nasıl keşfettiğini soruyorum.

Karanlıkta, pembe tırnağıyla bir düğmeye basıp arabanın süratini sabitliyor. Başka bir düğmeye basıp uzun farları yakıyor.

"Bir zamanlar Cilt Tonu Kozmetik'te müşteri temsilcisiydim," diyor. "Yaşadığımız karavan pek güzel değildi," diyor. "Yani kocamla oturduğumuz karavan."

Eyalet sağlık müdürlüğü kayıtlarında adının John Boyle olduğu yazıyor.

"İlk çocuğun doğduğunda nasıl olur bilirsin," diyor. "İnsanlar öyle çok kitap ve oyuncak getirirler ki. Kitabı kimin getirdiğini bile bilmiyorum. Kitap yığınının arasında öylesine bir kitaptı işte."

Eyalet kayıtlarına göre bu olay yirmi yıl önce olmuş olmalıydı.

"Sana neler olduğunu anlatmama gerek yok aslında," diyor. "Ama John hep bunun benim hatam olduğunu düşündü."

Polis kayıtlarına göre altı aylık olan Patrick Raymond Boyle'un ölümünden sonraki birkaç hafta boyunca Boylelar'ın Buena Noche Karavan Parkı'nın 175 numaralı parselindeki evlerinden altı kez acil yardım çağrısı yapılmış.

Wisconsin ve Nebraska'dan geçerken Helen "Kapı kapı dolaşıp Cilt Tonu için doğrudan satış yapıyordum," diyor. "Hemen işe dönmem mümkün olmadı. Tanrım, Patrick'in... yani Patrick'i bulduğumuz sabahın üzerinden bir buçuk yıl geçmişti herhalde."

Yaşadıkları karavan parkında dolaştığını söylüyor. Tavuk desenli mutfak önlüğü giyen kadına benzeyen genç bir kadınla tanışmış. Bu kadının evinde de mezardan getirilmiş aynı solmuş çiçekler varmış. Ve aynı boş beşik.

Helen gülümseyerek "Fondöten ve kapatıcı satarak çok para ka-

zanabiliyordum," diyor. "Özellikle de paraya sıkıştığımız ay sonlarında."

Yirmi yıl önce tanıştığı o kadın Helen'la aynı yaştaymış. Konuşurlarken kadın Helen'a bebek odasını ve bebeğin resimlerini göstermiş. Kadının adı Cynthia Moore'muş. Bir gözü de mormuş.

"Bizdeki kitabın aynısından onlarda da olduğunu gördüm," diyor Helen. "*Dünyadan Şiir ve Tekerlemeler*."

Bu diğer insanlar kitabın çocuklarının öldüğü gece açık olan sayfasını açık tutuyorlarmış. Kitap, beşikteki nevresimler, her şeyi aynen olduğu gibi korumaya çalışıyorlarmış.

"Bizimkiyle aynı sayfaydı elbette," diyor Helen.

Evde, John Boyle her gece bol miktarda bira içiyormuş. Helen'a güvenmediği için başka çocuk yapmak istemediğini söylüyormuş. Helen'ın yaptığı hatanın ne olduğunu bilmemesi başka bir çocuk için de risk teşkil ediyormuş.

Elimi arabanın ısınmış deri koltuğuna koyduğumda sanki başka birine dokunuyormuşum gibi hissediyorum.

Colorado, Kansas ve Missouri'den geçerken Helen "Karavan parkındaki bu kadın bir gün evlerinin önünde bebekle ilgili ne var ne yoksa sattı. Her şeyi bahçeye çıkarıp üzerlerine yirmi beş sent yazdı. Kitap da bu eşyaların arasındaydı, ben de satın aldım," diyor. "İçerideki adama Cindy'nin niye her şeyi sattığını sordum ama adam sadece omuz silkti."

Eyalet sağlık müdürlüğü kayıtlarına göre Cynthia Moore çocuğunun ölümünden üç ay sonra kireç çözücü içerek yemek borusu kanaması ve solunum yetmezliğinden ölmüş.

"John mikroplardan endişelendiği için Patrick'in bütün eşyalarını yakmıştı," diyor. "Şiir kitabını on sente aldım. Hatırlıyorum da çok güzel bir gündü."

Polis kayıtlarında Buena Noche Karavan Parkı'nın 175 numaralı parselinden karavandan üç kez daha acil yardım çağrısı yapıldığı yazıyordu. Cynthia Moore intihar ettikten bir hafta sonra John Boyle ölü bulunmuş; görünür bir sebep yokmuş. Eyalet kayıtlarına göre kanındaki yüksek alkol seviyesi uyku apnesine sebep olmuş olabilirdi. Bir diğer olası sebep ise duruştan kaynaklanan soluk yet-

mezliğiydi. Çok alkollü olduğu için soluk almasını engelleyecek bir pozisyonda bilincini kaybetmiş olabilirdi. Sebep ne olursa olsun vücudunda herhangi bir iz yoktu. Ölüm belgesinde de kesin ölüm sebebi yazmıyordu.

Illinois, Indiana ve Ohio'dan geçerken Helen "John'u kasten öldürmedim," diyor. "Sadece merak etmiştim."

Ben ve Duncan gibi.

"Sadece bir teoriyi test ediyordum," diyor. "John, Patrick'in hayaletinin bizimle olduğunu söyleyip duruyordu. Ben de ona Patrick'in hâlâ hayatta ve hastanede olduğunu söylüyordum."

Yirmi yıl geçti ama bebek Patrick hâlâ hastanede, diyor.

Kulağa deli saçması geldiği için herhangi bir şey söylemiyorum. Yirmi yıl komada veya yaşam destek ünitesine bağlı kaldıktan sonra bir bebeğin nasıl görüneceğini hayal edemiyorum.

İstiridye'yi yaşamının büyük kısmı boyunca dışarıdan takılan yemek tüpü ve sonda ile hayal edin.

Sevdiğiniz insanlara onları öldürmekten daha kötü şeyler yapabilirsiniz.

Mona arka koltukta doğrulup geriniyor. "Antik Yunan'da insanlar en kuvvetli büyüleri batık gemilerden çıkardıkları çivilerle yazarlardı," diyor. "Denizde ölen denizcilere doğru düzgün bir cenaze merasimi yapılmazdı. Yunanlılar gömülmeyen ölülerin ruhlarının en huzursuz ve yıkıcı ruhlar olduğunu biliyorlardı," diyor.

Helen "Kapa çeneni," diyor.

Batı Virginia, Pennsylvania ve New York'tan geçerken Helen "Hortlak gördüğünü iddia eden insanlardan nefret ederim," diyor. "Hayalet diye bir şey yoktur. Öldüğün zaman ölüp gidersin. Ölümden sonra yaşam diye bir şey yoktur. Hortlak gördüğünü iddia eden insanlar sadece dikkat çekmeye çalışıyorlar. Reenkarnasyona inanan insanlar kendi hayatlarını ertelemekten başka bir şey yapmıyorlar."

Gülümsüyor. "Neyse ki ben şanslıydım," diyor. "Hem bu insanları cezalandırmanın, hem de bunu yaparken tonla para kazanmanın bir yolunu buldum."

Cep telefonu çalıyor.

"Patrick konusunda bana inanmıyorsan, sana bu ay hastaneden gelen faturayı gösterebilirim," diyor.

Telefonu tekrar çalıyor.

Bunu söylediği sırada Vermont'tan geçiyoruz. Bir kısmını karanlıkta Louisiana'dan geçerken, geri kalanını ise Arkansas ve Mississippi'den geçerken söylüyor. Bazı geceler doğudaki bu küçük eyaletlerden iki veya üç tanesini geçtiğimiz oluyordu.

Telefonunu açıp "Ben Helen," diyor. Bana bakıp gözlerini devirerek "Yatak odanızın duvarında görünmeyen bir bebek mi var? Bütün gece ağlıyor mu? Gerçekten mi?" diyor.

Bu hikâyenin diğer kısımlarını eve dönüp biraz araştırma yapana dek bilmiyordum.

Telefonu göğsüne bastıran Helen "Sana anlattığım her şey kesinlikle aramızda kalacak," diyor. "Gölgeler Kitabı'nı bulana dek olanları değiştiremeyiz. O kitaptan bir büyüyü kullanarak Patrick'in tamamen iyileşmesini sağlayacağım."

XXII

Orta Batı'da ilerlerken radyoda bir AM kanalını dinliyoruz. Bir erkek sesi Dr. Sara Lowenstein'ın modern yaşamın çorak topraklarında umut ve ahlâkın temsilcisi olduğunu söylüyor. Dr. Sara değişmeyen erdemli davranışlardan başka bir şeyi kabul etmeyi reddeden, onurlu ve sıkı bir ahlâkçıymış. Yüksek standartların kalesi, dünyanın kötülüklerini ortaya çıkarmak için parlayan bir ışıkmış. Adam, Dr. Sara'nın her zaman kalbimizde olacağını çünkü onun ruhunun çok güçlü olduğunu ve....

Ses kesiliyor.

Mona ön koltuğa bir tekme savuruyor, tekme böbreklerimin arkasına isabet ediyor. "Bunu bir daha sakın yapma," diyor. "Şahsi sorunlarının acısını masum insanlardan çıkarmaktan vazgeç."

Beni suçlamaktan vazgeçmesini söylüyorum. Belki de sadece güneşin üzerindeki lekeler yüzünden ölmüştür.

Ah şu çene-kolikler. Ah şu dinleme-fobikler.

Ölüm şarkısı kafamdan öyle hızlı geçti ki, ben bile farkına varmadım. Uyukluyordum. Bu denli kontrolden çıktı. Uykumda bile adam öldürebilirim.

Birkaç kilometrelik bir sessizlikten, yani televizyoncuların ölü yayın dedikleri şeyden sonra başka bir adamın sesi Dr. Sara Lowenstein'ın milyonlarca radyo dinleyicisinin kendi hayatını kıyasladığı ahlâki bir kıstas haline geldiğini söylüyor. O, Tanrı'nın yanan meşalesiymiş ve kötülükleri uzaklaştırmak için...

Ve bu adamın da sesi kesiliyor.

Mona bu kez gerçekten çok sert bir biçimde koltuğumun arkasına vuruyor ve "Hiç komik değil. Bu radyo konuşmacıları gerçek insanlar!" diyor.

Ben bir şey yapmadım ki, diyorum.

Helen ve İstiridye kıkırdıyorlar.

Mona kollarını göğsünde kavuşturup kendini koltuğa geri bırakıyor. "Hiç saygınız kalmamış. Hiç. Oyun oynadığınız bu şey milyon yıllık bir güç," diyor.

Ellerini İstiridye'nin göğsüne koyup öyle hızlı itiyor ki, İstiridye kapıya yapışıyor. "Sen de onlardansın," diyor. "Bir radyo spikeri de en az bir inek veya domuz kadar önemlidir."

Radyoda dans müziği çalmaya başlıyor. Helen'ın cep telefonu çalıyor, telefonun kapağını açıp telefonu saçına bastırıyor. Kafasıyla radyoyu işaret edip ses çıkarmadan, yalnızca ağzını oynatarak *Sesini kıs.* diyor.

Telefona "Evet," diyor. "Hı hı evet, kim olduğunu biliyorum. Şu anda nerede olduğunu söyleyin bana. Tam olarak yerini belirtirseniz daha iyi olur."

Radyonun sesini kısıyorum.

Helen bir süre dinledikten sonra "Hayır," diyor. "Yetmiş beş karat, kalite kesim, mavi-beyaz bir pırlanta istiyorum. Cenevre'deki Bay Drescher'i arayın. Tam olarak hangisini istediğimi o biliyor."

Mona yerden sırt çantasını alıyor, içinden bir kutu renkli keçeli

kalem ve koyu yeşil brokar kaplı kalın bir defter çıkarıyor. Defteri açıp kucağına yerleştiriyor ve mavi keçeli kalemle bir şeyler yazmaya başlıyor. Mavi kalemin kapağını kapatıp sarı olanla devam ediyor.

Helen "Ne kadar kapora alındığının bir önemi yok. İş bir saate bitmiş olacak," diyor. Telefonu kapatıp koltuğa bırakıyor.

Ön koltukta ikimizin arasında duran ajandasını açıp içine bir isimle, bugünün tarihini yazıyor.

Mona'nın kucağındaki defter, Ayna Defteri. Tüm gerçek cadılar Ayna Defteri tutar, diyor. Büyü ve ayinlerle ilgili öğrendiğiniz şeylerin yazılı olduğu bir çeşit günlük ve yemek kitabı.

"Mesela," diyerek Ayna Defteri'nden okumaya başlıyor. "Demokritos meşe ağacıyla yakılmış bir ateşe bukalemun kafası atmanın şimşekli fırtınaya sebep olacağını söylemiş."

Öne eğilip tam kulağıma "Demokritos'u biliyorsun değil mi? *Demokrasi*nin mucidi," diyor.

1, 2, 3 diye saymaya başlıyorum.

Birinin çenesini kapamak için, diyor Mona, yani konuşmasını engellemek için, bir balık alır, ağzını dikersin.

Kulak ağrısını dindirmek için, diyor Mona, erkek domuzun dişi domuzun vajinasından akan menisini kullanmak gerekir.

Musevilerin büyü koleksiyonu *Sepher ha-Razim*'e göre, kara bir eniği gün ışığı görmeden öldürmen gerekiyor. Sonra büyünü bir tablete yazıp tableti köpeğin kafasının içine yerleştirmelisin. Köpeğin ağzını balmumuyla kapatıp kafasını birinin evinin arkasına saklarsan o kişi bir daha asla uyuyamaz.

"Theophrastos'a göre," diyor Mona, "şakayıkları sadece gece toplayacaksın çünkü bunu yaptığın sırada bir ağaçkakan seni görürse kör olursun. Ağaçkakan şakayıkların kökünü kestiğini görürse, anüsün sarkar."

Helen "Keşke bir balığım olsaydı," diyor.

Mona'ya göre insanları öldürmemen gerekiyor çünkü bu seni insanlıktan uzaklaştırır. İşlediğin cinayetlerin haklı olabilmesi için kurbanını önce kendine düşman etmen gerekiyormuş. Herhangi bir suçu haklı çıkarmak için kurbanı kendine düşman etmen gerekiyormuş.

Yeteri kadar zaman geçtikten sonra dünyadaki herkes düşmanın olacaktır.

İşlediğin her suçta, diyor Mona, dünyaya biraz daha yabancılaşırsın. Gün geçtikçe bütün dünyanın sana karşı olduğunu düşünmeye başlarsın.

"Dr. Sara Lowenstein ilk başladığında radyo programını arayan herkese saldırıp azarlamıyordu," diyor Mona. "Programının süresi çok kısaydı, dinleyici kitlesi çok azdı ve o insanların dertleriyle gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu."

Belki de yıllar boyu istenmeyen hamilelikler, boşanmalar ve aile içi şiddetle ilgili benzer telefonlara yanıt vermekten böyle oldu. Belki de dinleyici kitlesi genişlediği ve programı dinleme oranının en yüksek olduğu saatlere alındığı için böyle oldu. Belki de daha fazla para kazandığı için böyle oldu. Belki de güç insanı bozuyor, ama her zaman kaltağın teki değildi o.

Tek çıkış yolu, diyor Mona, Helen'la senin teslim olup işlediğiniz suçlara karşılık dünyanın sizi öldürmesine izin vermektir. Ya da kendinizi öldürebilirsiniz.

Bu da mı Vika saçmalıklarından, diye soruyorum.

Mona "Hayır. Aslında Karl Marx'tan," diyor.

"Birini öldürdükten sonra insanlıkla yeniden bir bağ kurabilmenin yolları sadece bunlar," diyor defterine bir şeyler karalamaya devam ederken. "Dünyanın sadece senden intikam almak için beklediği bir noktaya dönmek istemiyorsan tek yol bu. Yapayalnız kalmak istemiyorsan."

"Bir balık," diyor Helen, "bir de iğne iplik."

Yalnız değilim.

Helen yanımda.

Seri katillerin çoğunun çift olarak çalışması belki de bundandır. Kurban veya düşmanlarla dolu bir dünyada yalnız hissetmemek iyi oluyor. Avusturyalı Ölüm Meleği Waltraud Wagner'in onunla birlikte cinayet işlemeleri için arkadaşlarını ikna etmesine şaşmamalı.

Oldukça doğal görünüyor.

Senle ben, dünyaya karşı...

Gary Lewingdon'ın yanında kardeşi Thaddeus vardı. Kenneth

Bianchi'nin yanında Angelo Buono vardı. Larry Bittaker'ın yanında Roy Norris vardı. Doug Clark'ın yanında Carol Bundy vardı. David Gore'un yanında Fred Waterfield vardı. Gwen Graham'ın yanında Cathy Wood vardı. Doug Gretzler'in yanında Bill Steelman vardı. Joe Kallinger'in yanında oğlu Mike vardı. Pat Kearney'nin yanında Dave Hill vardı. Andy Kokoraleis'in yanında kardeşi Tom vardı. Leo Lake'in yanında Charles Ng vardı. Henry Lucas'ın yanında Ottis Toole vardı. Albert Anselmi'nin yanında John Scalise vardı. Allen Michael'ın yanında Cleamon Johnson vardı. Clyde Barrow'un yanında Bonnie Parker vardı. Doug Bemore'un yanında Keith Cosby vardı. Ian Brady'nin yanında Myra Hindley vardı. Tom Braun'un yanında Leo Maine vardı. Ben Brooks'un yanında Fred Treesh vardı. John Brown'un yanında Sam Coetzee vardı. Bill Burke'ün yanında Bill Hare vardı. Erskine Burrows'un yanında Larry Tacklyn vardı. Jose Bux'un yanında Mariano Macu vardı. Bruce Childs'ın yanında Henry McKenny vardı. Alton Coleman'ın yanında Debbie Brown vardı. Ann French'in yanında oğlu Bill vardı. Frank Gusenberg'in yanında kardeşi Peter vardı. Delfina Gonzales'in yanında kız kardeşi Maria vardı. Dr. Teet Haerm'ın yanında Dr. Tom Allgen vardı. Amelia Sachs'ın yanında Annie Walters vardı.

Kayıtlı seri katillerin yüzde on üçü ekip olarak çalışıyordu.

"Skor Çetelesi Katili" lakaplı Randy Kraft, San Quentin'de idam sırasında beklerken "Günbatımı Katili" lakaplı Doug Clark, "Kerpeten" Larry Bittaker ve Otoban Katili Bill Bonin'le briç oynuyordu. Dördünün toplamda tahminen 126 kurbanı vardı.

Helen Hoover Boyle'ın da yanında ben varım.

Bonin bir keresinde gazetecilere "Öldürmekten kendimi alamıyordum," demişti. "Her seferinde daha da kolaylaşıyordu."

Bu konuda ona katılmam gerek. Gerçekten de kötü bir alışkanlık halini alıyor.

Radyoda Dr. Sara Lowenstein'ın eşi benzeri olmayan bir güç ve tesir meleği, Tanrı'nın şanlı eli, çevresindeki günah ve zalimlikle dolu dünya için bir vicdan... olduğu söyleniyor.

Daha çok insan öldükçe, her şey daha da aynı kalıyor.

"Haydi durma, ispatla kendini," diyor İstiridye ve kafasıyla radyoyu işaret ediyor. "Bu orospu çocuğunu da öldür."

37, 38, 39 diye saymaya devam ediyorum.

Evden ayrıldığımızdan beri şiir kitabının yedi kopyasını etkisiz hale getirdik. İlk baskı 500 kopyaydı. Bu durumda 306 kopya yok edilmiş oldu, geriye 194 kopya kaldı.

Gazetede, yaya geçidinden geçerken bana çarpan siyah deri trençkotlu adamın ayda bir kan bağışında bulunduğu yazıyor. Barış Müfrezesi'yle üç yıl boyunca denizaşırı bir ülkede cüzamlılar için kuyu kazmış. Botswana'da zehirli mantar yiyen bir kıza karaciğerinin bir parçasını vermiş. Ne olduğunu şimdi unuttuğum, sakat bırakan bir hastalığı önlemek için düzenlenen bağış kampanyasında telefon başında çalışmış.

Yine de ölmeyi hak etti. *Bana göt herif dedi.*

Beni itti!

Gazetede, üst kattaki komşumun tabutuna sarılarak ağlayan annesiyle babasının resmi var.

Yine de *müzik setinin sesi hayvan gibi açıktı.*

Gazetede, Denni D'Testro adlı bir mankenin bu sabah şehir merkezindeki apartman dairesinde ölü bulunduğu yazıyor.

Her nedense cesedi almak için Nash'i göndermemiş olmalarını umuyorum.

İstiridye radyoyu işaret ederek "Öldür onu babalık, öldürmezsen adisin," diyor.

Sahiden de bu dünya göt heriflerle dolu.

Helen cep telefonunu açıp Oklahoma ve Florida'daki kütüphaneleri arıyor. Şiir kitabının bir kopyasını Orlando'da buluyor.

Mona bize antik Yunanlıların *defixiones* diye adlandırdıkları büyü tabletlerini nasıl yaptıklarını okuyor.

Yunanlılar bronz, balmumu veya kilden yaptıkları ve *kolossi* dedikleri bebeklere çivi batırır veya kafalarını ya da ellerini koparak bebeklere zarar verirlermiş. Kurbanlarından yoldukları saçları veya papirüs üzerine yazıp kıvırdıkları büyüleri bebeğin içine koyarlarmış.

Louvre Müzesi'nde M S ikinci yüzyıldan kalma bir Mısır hey-

keli var. Elleriyle ayakları bağlanmış bu çıplak kadın heykelinin gözlerine, kulaklarına, ağzına, göğüslerine, ellerine, ayaklarına, vajinasına ve anüsüne çiviler batırılmış. Portakal rengi keçeli kalemle defterine yazmaya devam eden Mona "O bebeği yapanlar senle Helen'ı tanısalardı muhtemelen çok severlerdi," diyor.

Büyü tabletleri ince kurşun veya bakır levhalarmış, bazen de kilden yapılıyorlarmış. Büyüleri bu tabletlerin üzerine batık gemilerden çıkardığın çivilerle yazıp, tableti rulo yaptıktan sonra ortasından çiviyi geçiriyorsun. Büyünün ilk satırını soldan sağa, ikincisini sağdan sola, üçüncüsünü soldan sağa yazıyorsun. Mümkünse büyü tabletini kurbanın bir tutam saçı veya giysisinden alınan bir parçanın etrafına sarıyorsun. Büyüyü, göl, kuyu veya deniz gibi bir yere atıyorsun ki yeraltındaki şeytanlara ulaşsın, onlar da orada yazan emri yerine getirebilsin.

Hâlâ telefonda olan Helen kısa bir süreliğine telefonu göğsüne yaslıyor ve "İnternetten sipariş vermeye benziyor," diyor.

346, 347, 348 diye saymaya devam ediyorum.

Mona, girekoromen edebiyat geleneğinde gece cadılarıyla gündüz cadıları olduğunu söylüyor. Gündüz cadıları iyi ve şefkat dolu. Gece cadıları ise gizemli ve tüm medeniyeti yok etmeye meyilli.

Mona "Siz ikiniz kesinlikle gece cadılarısınız," diyor.

Büyü, diyor Mona, bize demokrasi ve mimariyi öğreten insanların günlük yaşamının bir parçasıydı. İşadamları birbirine büyü yaptırıyordu. Komşular komşulara büyü yapıyordu. Olimpiyat oyunlarının ilk oynandığı yerde yapılan kazı çalışmalarında arkeologlar atletlerin diğer atletlere yaptığı büyülerle dolu eski kuyular buldular.

Mona "Bunları uydurmuyorum," diyor.

Antik Yunan'da karşı cinsi kendine âşık etme büyülerine *agogai* deniyordu.

Bir ilişkiyi bozmak için yapılan büyülere *diakopoi* deniyordu.

Helen sesini yükselterek cep telefonuna "Mutfak duvarlarınızdan kan mı akıyor? Elbette öyle bir şeyle yaşamak zorunda değilsiniz," diyor.

İstiridye ise telefona "*Miami Telegraph Observer* gazetesinin

seri ilanlar bölümünün numarasını alabilir miyim?" diyor.

Radyoda çalmaya başlayan kornonun sesi tüm konuşmaları bastırıyor. Pes bir erkek sesi duyuluyor, arkadan da otomatik yazı makine sisteminin tıkırtısı.

Ses "Güney Amerika'nın en büyük uyuşturucu kartelinin şefi olduğu sanılan Gustave Brennan Miami'deki evinin çatı katında ölü bulundu," diyor. "Otuz dokuz yaşında olan Brennan'ın bu yıl yapılan yaklaşık üç milyar dolarlık kokain satışının arkasındaki kilit isim olduğu sanılıyor. Polis ölüm sebebi anlaşılamadığı için cesede otopsi yapmayı planlıyor..." diyor.

Helen radyoya bakarak "Duydunuz mu? Saçmalık," diyor. "Dinleyin," deyip radyonun sesini açıyor.

Radyodaki ses "Brennan yirmi dört saat FBI tarafından gözetim altında tutulan, ayrıca silahlı korumalarla çevrili bir kalede yaşıyordu," diyor.

Helen bana "Hâlâ şu otomatik yazı makinelerini kullanıyorlar mı?" diye soruyor.

Mavi-beyaz elmasla ilgili telefon görüşmesinden sonra Helen'ın ajandasına yazdığı isim Gustave Brennan'dı.

XXIII

Asırlar önce uzun seyahatlere çıkan denizciler karşılarına çıkan ıssız adalara birer çift domuz bırakırlardı, veya bir çift keçi. Böylece ileride yapacakları ziyaretlerde bu adalar birer et cenneti haline gelmiş olacaktı. Bu adalar bakirdi. Bu adalar değişik kuş türlerine ev sahipliği yapıyordu ve bu kuşları yok edecek yırtıcı hayvanlar yoktu. Dünyanın başka hiçbir yerinde yaşamayan kuş türleriydi bunlar. Oradaki bitkiler, düşmanları olmadığı için dikensiz ve zehirsiz bir şekilde evrim geçirmişlerdi. Yırtıcı hayvan ve düşmanların bulunmadığı bu adalar birer cennetti.

Denizciler bu adaları daha sonra ziyaret ettiklerinde karşılarına sadece keçi veya domuz sürüleri çıkıyordu.

Bu hikâyeyi İstiridye anlatıyor.

Denizciler buna "et tohumu ekmek" diyorlardı.

İstiridye "Bu size bir şeyler çağrıştırıyor mu? Mesela Adem'le Havva hikâyesini?" diye soruyor.

Camdan dışarı bakarak "Tanrı'nın ne zaman bir sürü barbekü sosuyla çıkıp geleceğini hiç merak etmiyor musunuz?" diye soruyor.

Dışarıda adı daima Büyük Göl olan o büyük göllerden biri var, su ufuk çizgisine dek uzanıyor. "Burada zebra midyesiyle, yılanbalığından başka bir şey yoktur," diyor. Havada keskin bir bayat balık kokusu var.

Mona içi arpa ve lavanta dolu bir yastığı iki eliyle yüzüne bastırmış. Elindeki kına desenleri parmaklarının ucuna kadar uzanıyor. Kızıl yılanlarla sarmaşıklar birbirine dolanmış.

İstiridye'nin cep telefonu çalıyor ve o da telefonunun antenini çıkarıyor. Telefonu kafasına dayayıp "Deemer, Davis ve Hope Avukatlık Bürosu," diyor.

Burnunu karıştırıp parmağına bakıyor. "Orada yemek yedikten ne kadar süre sonra ishal oldunuz?" diye soruyor. Baktığımı görünce parmağındakini bana fırlatıyor.

Helen kendi cep telefonuna "Sizden önce orada oturanlar çok mutluydu. Orası çok güzel bir evdir," diyor.

Erie Register-Sentinel adlı yerel gazetenin eğlence sayfasında bir ilan var:

Country House Golf Kulübü
Daimi Müşterilerinin Dikkatine

İlan şöyle devam ediyor: "Yüzme havuzu veya soyunma odasından ilaca yanıt vermeyen stafilokok basili mi kaptınız? Eğer öyleyse, açılacak toplu davaya katılmak için lütfen aşağıdaki numarayı arayın."

Telefon numarasının İstiridye'ye ait olduğunu biliyorsunuz.

İstiridye, 1870'lerde Spencer Baird adında bir adamın Tanrı rolü oynamaya karar verdiğini söylüyor. Adam Amerikalılar için en ucuz proteinin Avrupa sazanı olduğuna karar veriyor. Yirmi yıl bo-

yunca ülkenin dört bir yanına yavru sazan naklediyor. Yüz farklı tren yolu şirketini yavru sazanlarını taşımaya ve trenlerinin yolunun üstündeki her su birikintisine bırakmaya razı ediyor. Hatta bir seferde dokuz ton yavru sazanı taşıyabilen özel tren vagonları yaptırıp bunları Kuzey Amerika'daki tüm su birikintilerine gönderiyor.

Helen'ın cep telefonu çalıyor. Telefonu açıyor. Ajandası koltukta yanında duruyor ve Helen "Peki Ekselansları bu defa neredeymiş?" diye soruyor. Ajandasının bugün tarihli sayfasına bir isim yazıyor. Telefona "Bay Drescher'a bana kuvars ve zümrüt küpeleri almasını söyleyin," diyor.

Cleveland Herald-Monitor gazetesinin Yaşam ekinde bir ilan var:

Elbise Tasarımı Giyim Mağazaları Zinciri
Daimi Müşterilerinin Dikkatine

İlan şöyle devam ediyor: "Eğer giysi denerken tenasül uzuvlarınıza iltihap bulaştıysa, açılacak toplu davaya katılmak için lütfen aşağıdaki numarayı arayın."

Ve yine aynı numara. İstiridye'nin telefon numarası.

1890'da başka bir adam daha Tanrı rolü oynamaya karar verdi, diyor İstiridye. Eugene Schieffelin Avrupa'dan altmış tane *Sturnus vulgaris*, yani sığırcık kuşu getirerek New York'taki Central Park'a salıveriyor. Elli yıl sonra kuşlar San Francisco'ya kadar yayılıyorlar. Bugün Amerika'da 200 milyondan fazla sığırcık kuşu var. Bütün bunların sebebi de Schieffelin'in Shakespeare'in değindiği tüm kuş türlerinin Yeni Dünya'da da bulunmasını istemesi.

İstiridye cep telefonuna "Hayır efendim, isminiz kesinlikle gizli tutulacaktır," diyor.

Helen cep telefonunu kapatıp eldivenli eliyle ağzını ve burnunu kapatıyor ve "Bu iğrenç koku da neyin nesi?" diyor.

İstiridye cep telefonunu gömleğine dayayıp "Ringa balıklarının nesli tükeniyor," diyor.

Niagara Şelalesi'nin çevresindeki gemicilik faaliyetlerini arttırabilmek için 1921 yılında Welland Kanalı'nı tekrar inşa ettiklerin-

den beri tüm Büyük Göl'leri yılanbalıkları istila etti, diyor. Bu asalaklar alabalık ve somon gibi büyük balıkların kanını emip onları öldürüyorlar. Kendilerini yiyecek büyük balıklar öldüğü için küçük balıkların nüfusunda patlama yaşanıyor. Sonra da yiyecek plankton kalmadığı için milyonlarca küçük balık açlıktan ölüyor.

"Aptallık derecesinde açgözlü olan ringa balıkları size başka canlıları hatırlatıyor mu?" diye soruyor İstiridye.

"Bir canlı türü kendi nüfusunu kontrol etmeyi öğrenemezse, hastalık, açlık ya da savaş gibi bir şey bunun çaresine bakar," diyor.

Mona'nın yastık yüzünden boğuk çıkan sesi "Boşuna anlatma. Nasıl olsa anlamazlar," diyor.

Helen koltukta yanında duran çantasını açıyor. Tek eliyle açıp içinden cilalı bir silindir çıkarıyor. Klima sonuna kadar açık ve o, mendile ağız spreyi sıkıp burnuna tutuyor. Klima menfezlerine de ağız spreyi sıkarak "Bunun ölüm şiiriyle bir ilgisi var mı?" diye soruyor.

Başımı çevirmeden "Ölüm şiirini nüfusu kontrol altına almak için mi kullanırdın?" diye soruyorum.

İstiridye gülüyor ve "Sayılır," diyor.

Mona yastığı kucağına koyup "Bu Büyü Kitabı'yla ilgili," diyor.

Cep telefonundan başka bir numarayı arayan İstiridye "Kitabı bulursak, hepimizin paylaşması gerekir," diyor.

Kitabı yok edeceğiz, diyorum.

Helen "Okuduktan sonra," diyor.

İstiridye cep telefonuna "Elbette beklerim," diyor. Bize "Çok klasik bir durum. Bu küçücük arabanın içinde Batı kültürünün iktidar yapısının tüm örnekleri mevcut," diyor.

İstiridye'ye göre "babalar" bütün güce sahip oldukları için hiçbir şeyin değişmesini istemezler.

Beni kastediyor.

1, 2, 3 diye saymaya başlıyorum.

İstiridye tüm "anneler" biraz güç sahibidir ama daha fazlasını isterler, diyor.

Helen'ı kastediyor.

4, 5, 6 diye saymaya devam ediyorum.

Ve genç insanların ya çok az gücü var, ya hiç yok, o yüzden azıcığına bile muhtaçlar, diyor.

İstiridye ve Mona.

7, 8 diye saymaya devam ediyorum ve İstiridye susmak bilmiyor.

Ah şu sükûnet-fobikler. Ah şu çene-kolikler.

Ağzının bir yanıyla gülümseyen İstiridye "Her nesil sonuncu nesil olmak ister," diyor. Telefona "Evet, bir ilan vermek istiyorum," diyor. "Tabii bekliyorum," diyor.

Mona yastığı tekrar yüzüne dayıyor. Kızıl yılanlarla sarmaşıklar parmaklarına dolanmış.

Pisipisiotu, diyor İstiridye. Hardal. Japon sarmaşığı.

Sazan. Sığırcık kuşları. Et tohumu ekmek.

Pencereden dışarı bakan İstiridye "Adem'le Havva'nın eğitilemedikleri için Tanrı'nın bir kenara attığı kuklaları olduğunu düşündünüz mü hiç?" diyor.

Pencereyi açıyor ve içeri ölü balıkların kokuşmuş, sıcak rüzgârının getirdiği pis kokusu doluyor. İstiridye rüzgâra karşı "Belki de insanlar Tanrı'nın tuvalete atıp üzerine sifonu çektiği evcil timsahlardır sadece," diye bağırıyor.

XXIV

Bir sonraki kütüphaneye varınca arabada kalmak istediğimi söylüyorum, böylece kitabı bulmak için kütüphaneye Helen'la Mona gidiyor. Onlar gider gitmez Helen'ın ajandasını karıştırmaya başlıyorum. Hemen hemen her sayfada bir isim yazıyor, kimileri bildiğim isimler. Bir muz cumhuriyetinin diktatörü veya bir organize suç çetesinin üyesi. Her ismin üzerinde kırmızı bir çizik var. Son bir düzine ismi bir kâğıt parçasına yazıyorum. İsimlerin arasında Helen'ın toplantı notları var. Yazısı süslü; inci gibi.

Arka koltuktan beni izleyen İstiridye kollarını kafasının arkasında birleştirerek koltuğa gömülmüş vaziyette. Bacak bacak üstüne atıp çıplak ayaklarını ön koltuğa uzattığı için ayakları burnumun dibinde duruyor. Bir ayağının başparmağında gümüş bir yüzük var.

Ayağının altındaki gri nasırlar çatlamış, içlerine pislik dolmuş. İstiridye "Annecik gizli boklarını karıştırmandan pek hoşlanmayacak," diyor.

Helen'la Mona otopark boyunca yürüyerek arabaya dönmeden önce bugünden başlayarak sondan başa doğru üç yıl boyunca yazılmış olan isimleri, suikastları okuyorum.

İstiridye'nin telefonu çalıyor, açıyor. "Donner, Diller ve Dunes Avukatlık Bürosu..."

Defterin büyük bir kısmını okumaya fırsat bulamıyorum. Yıllar dolusu sayfa. Defterin sonuna doğru Helen'ın dolduracağı yıllar dolusu boş sayfa var.

Helen arabaya döndüğünde cep telefonuyla konuşuyor. "Hayır, bir zamanlar İmparator Zog'a ait olan merdiven kesim akuamarini istiyorum."

Mona arka koltuğa otururken "Bizi özlediniz mi?" diye soruyor. "Bir ölüm şarkısı daha tuvaleti boyladı."

Bacaklarını çekip toparlanan İstiridye cep telefonuna "Kaşıdığınız yerler kanıyor mu?" diye soruyor.

Helen ajandasını uzatmam için parmaklarını şaklatıyor. Telefona "Evet iki yüz karat akuamarin. Cenevre'deki Drescher'i arayın," diyor. Ajandasını açıp bugün tarihli sayfaya bir isim yazıyor.

Mona "Düşünüyorum da," diyor. "Sizce Büyü Kitabı'nın aslında uçma büyüsü var mıdır? Ne güzel olurdu. Ya da görünmezlik büyüsü?" Çantasından Ayna Defteri'ni çıkarıp boyamaya başlıyor. "Hayvanlarla konuşabilmeyi de isterdim. Ya da telekinesis yapabilmeyi. Bilirsiniz işte, zihin gücümle eşyaları yerinden oynatmak falan."

Helen arabayı çalıştırıp dikiz aynasına bakıyor ve yüksek sesle "Balığımı dikmeye başlıyorum," diyor.

Cep telefonuyla kalemini çantasına koyuyor. Mona'nın cadı partisinde kendisine verilen küçük, gri taş hâlâ çantasında duruyor. İstiridye'nin çıplak olduğu partide. Buruşuk pembe renkli sünnet derisinde gümüş bir halka vardı.

Aynı gece Mona'nın, yani Dut'un sırtındaki iki kasın bölünüp

sıkı ve kar beyazı poposunun iki yanağına uzanışı aklıma geliyor ve 1, 2, 3 diye saymaya başlıyorum.

Bir sonraki küçük kasabadaki kütüphaneye varınca Helen'la Mona'dan ben içeriye girip şiir kitabını avlarken İstiridye'yle birlikte arabada kalmalarını istiyorum.

Öğle vakti bir küçük kasaba kütüphanesindeyim. Kayıt masasında bir kütüphane görevlisi var. Büyük bir masaya son haftanın gazeteleri ciltlenerek bırakılmış. Bugünkü gazetede Gustave Brennan var. Dünkünde ise Ortadoğulu manyak bir dini lider. İki gün önceki gazetede bir idam mahkûmunun son duruşmasında çekilmiş bir resmi var.

Helen'ın ajandasında yer alan isimlerin hepsi adlarının yazıldığı tarihte ölmüş.

Aralarda daha kötü bir şey hakkında yazılmış makaleler de var. Bugün Denni D'Testro. Üç gün önce Samantha Evian. Bir hafta önce Dot Leine. Hepsi de genç, hepsi de manken ve hepsi de anlaşılamayan bir nedenden ölü olarak bulunmuşlar. Daha öncesinde de hiçbir iz olmaksızın erkek arkadaşı tarafından yatağında ölü bulunmuş olan Mimi Gonzalez var. Hiçbir ipucu bırakmadan ölen Mimi'ye yapılan otopsi sonuçları bugünkü gazetede açıklanmış: Ölüm sonrası cinsel ilişki.

Nash.

Helen içeri gelip "Acıktım. Neden bu kadar geciktin?" diyor.

İsim listem yanımdaki masada duruyor. Onun yanında üzerinde Gustave Brennan'ın resmi bulunan bir gazete makalesi var. Tam önümdeyse adını Helen'ın ajandasında gördüğüm, bir çocuğa tecavüz suçundan mahkûm olmuş birinin cenaze töreniyle ilgili başka bir makale var.

Helen bir bakışta önümde duranları fark ettikten sonra "Artık her şeyi biliyorsun," diyor.

Masanın kenarına oturuyor, kalça kemikleri eteğinin önünün gerilmesine sebep oluyor. "Gücünü nasıl kontrol edeceğini öğrenmek istiyordun. İşte benim çözümüm bu," diyor.

İşin sırrı profesyonel olabilmekte, diyor. Bir şeyi sadece para için yapmaya başlarsan, bedavaya yapmak istemezsin. "Fahişelerin

genelevden çıkınca seks yapmak için delirdiklerini sanmıyorsun değil mi?" diyor.

"Müteahhitlerin neden hep inşaatı bitmemiş evlerde oturduğunu sanıyorsun?" diye soruyor.

"Doktorların sağlığının neden böyle bozuk olduğunu sanıyorsun?" diyor.

Eliyle kütüphane kapısından görünen park yerini işaret ediyor ve "Daha önce yüzlerce kez Mona'yı öldürmediysem, bunun sebebi her gün zaten birini öldürüyor olmamdır. Üstelik bunun için bana dünyanın parası ödeniyor," diyor.

Peki ya Mona'nın bu konudaki düşüncesine ne diyorsun, diye soruyorum. İnsanları, öldürmek istemeyeceğin kadar çok severek elindeki gücü kontrol altına alamaz mısın?

"Bunun sevgi veya nefretle bir ilgisi yok," diyor Helen. Bu kontrolle ilgili. İnsanlar oturup çocuklarına şiir okuduğunda bunu onları öldürmek için yapmazlar. Sadece çocuklarının uyumasını isterler. Sadece olaya hâkim olmak isterler. Birini ne kadar seversen sev, yine de kendi istediğin olsun istersin.

Mazoşist zorbalık ederek sadistin harekete geçmesini sağlar. En pasif kişi aslında bir saldırgandır. Her geçen gün sadece senin yaşıyor olman bile bitkilerle hayvanların eziyet görmesi ve ölmesi demek – hatta bazen insanların. "Mezbahalar, üretim çiftlikleri, sağlıksız şartlarda işçi çalıştıran işyerleri," diyor. "Hoşuna gitsin gitmesin; paranla satın aldığın şeyler işte bunlar."

İstiridye'yi gereğinden fazla dinlediğini söylüyorum ona.

"İşin sırrı insanları kasten öldürmektir," diyor Helen ve Gustave Brennan'ın gazetedeki resmini eline alıyor. Resme yakından bakıyor ve "Yabancıları kasten öldür ki, sevdiklerini yanlışlıkla öldürmeyesin," diyor.

Yapıcı yıkım.

"Ben bağımsız bir yükleniciyim," diyor.

Büyük pırlantalar için çalışan beynelmilel bir kiralık katil o.

Helen "Devletler bunu her gün yapıyor," diyor.

Ama devletler bunu yıllarca ölçüp biçtikten sonra usulüne uygun olarak yapıyor, diyorum. Bir suçlunun salıverilmeyecek kadar

tehlikeli olduğuna karar vermeden önce enine boyuna düşünülüyor. Ya da ibret olsun diye yapılıyor. Veya intikam almak için. Evet, süreç mükemmel değil. Ama en azından keyfî değil.

Helen kısa bir süreliğine elini kaldırıp gözlerinin üzerine koyuyor. Sonra elini çekip bana bakıyor ve "Bu küçük görevleri bana kimin verdiğini sanıyorsun?" diyor.

A B D Dışişleri Bakanlığı mı?

"Bazen," diyor. "Çoğu zaman da diğer ülkeler. Ama hangi ülke olursa olsun, işi bedavaya yapmam."

Mücevherlerin kaynağı bu mu?

"Kur farklarıyla uğraşmaktan *nefret ediyorum*. Sen etmiyor musun?" diyor. "Üstelik yediğin her yemek için bir hayvan ölüyor."

Yine İstiridye. Yeni işimin onunla Helen'ı birbirlerinden uzak tutmak olacağını kestirebiliyorum.

Ama bu farklı, diyorum. İnsanlar, hayvanlardan üstündür. Hayvanlar insanlığı beslemek, ona hizmet etmek için bu dünyaya yerleştirildi. İnsanoğlu kıymetli, zeki ve tektir ve Tanrı, hayvanları bize bahşetti. Onlar bizim malımız.

"Tabii böyle söylersin," diyor Helen. "Nasıl olsa sen kazanan taraftasın."

Aradığım cevap yapıcı yıkım değildi, diyorum.

Helen "Üzgünüm. Elimde sadece bu var," diyor.

"Hadi gidelim ve şu kitabı bulup halledelim. Sonra da öğle yemeği için güzel bir sülün öldürürüz," diyor.

Çıkarken kütüphane sorumlusuna şiir kitabını soruyorum. Ama kitap ödünç alınmış. Kütüphane sorumlusuyla ilgili detaylar şöyle: Saçında küllü sarı çizgiler var ve saçları yüzünün üstünde bir tente biçiminde jölelenmiş. Küllü sarı bir güneşlik gibi. Bilgisayar ekranının karşısında bir iskemleye oturmuş, sigara dumanı kokuyor. Balıkçı yaka bir süveter giymiş, göğsündeki plastik isim künyesinde "Symon" yazıyor.

Birçok insanın hayatının o kitabı bulmama bağlı olduğunu söylüyorum.

Ama adam "Çok yazık," diyor.

Hayır, diyorum, aslında sadece *senin* hayatın buna bağlı.

Klavyenin bir tuşuna basıyor ve polis çağıracağını söylüyor.

"Durun," diyor Helen ve elini masanın üzerine koyuyor. Parmakları merdiven kesim zümrüt, safir ve kare kesim siyah pırlantalarla parlıyor. "Seç birini Symon," diyor.

Herifin üst dudağı o kadar kalkık ki, üst dişleri görünüyor. Yavaşça birkaç kez gözlerini kırpıştırıp "Pejmürde ve sahte dönme mücevherlerini kendine sakla tatlım," diyor.

Helen'ın yüzündeki gülümseme aynen duruyor.

Adamın gözbebekleri kayıyor, yüz ve ellerindeki kaslar gevşiyor. Çenesi göğsüne düşüyor, klavyeye doğru sendeleyip dönerek yere yığılıyor.

Yapıcı yıkım.

Helen paha biçilmez elini uzatarak bilgisayar ekranını döndürüyor ve "Lanet olsun," diyor.

Ölü olmasına rağmen yerde yatan adam uyuyormuş gibi görünüyor.

Ekrana bakan Helen "Ekranı kapatmış. Kullanıcı şifresi lazım," diyor.

Sorun değil. Büyük Birader hepimize aynı boku yediriyor. Tahminim, bu adamın herkesin kendini zeki sandığı kadar zeki olduğu yönünde. Helen'a "şifre" kelimesini tuşlamasını söylüyorum.

XXV

Mona çorabımı çıkarıyor. Çorabın iç kısmındaki lastikli ipler yaramın kabuğunu kaldırıyor. Pıhtılaşmış kanım yere dökülüyor. Ayağım tüm kırışıklar gerilip düzleşene kadar şişmiş. Sarı kırmızı benekli bir balon gibi görünüyor ayağım. Mona katlanmış bir havlunun üstüne yerleştirilmiş ayağımı temizlemek için üzerine alkol döküyor.

Acı öylesine ani ki alkolün kaynar derecede sıcak mı, yoksa buz gibi soğuk mu olduğu ayırt edemiyorum. Moteldeki yatağın üzerinde oturuyorum, pantolonumun paçası kıvrık, Mona ayağımın ucunda halıya diz çökmüş ve ben iki elimle birden yatak örtüsünü kavrayıp dişlerimi sıkıyorum. Sırtım kabarıyor, bütün kaslarım birkaç uzun saniye boyunca kasılı kalıyor. Yatak örtüsü soğuk ve terimden sırılsıklam.

Neredeyse tüm ayağımın altı yumuşak, sarı renkli kabarcıklarla kaplı. Ölü derinin altındaki her bir kabarcığın içinde koyu renkli ve katı birer şekil görünüyor.

Mona "Neyin üstünde yürüyordun?" diye soruyor.

Elindeki cımbızı İstiridye'nin plastik çakmağında ısıtıyor.

İstiridye'nin gazeteye verdiği ilanlar ne iş, diye soruyorum. Bir hukuk bürosunda mı çalışıyor? Mantar salgını ve gıda zehirlenmesi olayları gerçek mi?

Çözülen kanla karışınca pembe bir renk alan alkol ayağımdan akarak motel havlusuna damlıyor. Mona cımbızı nemli havlunun üzerine bırakıp bu sefer de bir iğneyi İstiridye'nin çakmağına tutuyor. Bir lastik alıp saçlarını kalın bir atkuyruğu şeklinde topluyor.

"İstiridye tüm bunları 'anti-reklam' olarak adlandırıyor," diyor. "Bazı işyerleri, cidden zengin olanlar, ilanı iptal etmesi için ona para ödüyorlar. Ne kadar para ödediklerinin ilanın ne denli doğru olduğunu gösterdiğini söylüyor."

Ayağım bir daha ayakkabıma sığmayacak. Bugün arabadayken Mona'dan ayağıma bakmasını rica ettim. Helen'la İstiridye yeni makyaj malzemeleri almaya gitmişlerdi. Sokağın sonundaki büyük bir sahafta şiir kitabının üç kopyasını yok edeceklerdi. Kitap Ambarı.

İstiridye'nin yaptığına şantaj denir, diyorum. Buna iftira atmak denir.

Vakit neredeyse gece yarısı oldu. Helen'la İstiridye'nin gerçekte nerede olduklarını bilmek istemiyorum.

"O avukat olduğunu söylemiyor ki," diyor Mona. "Ortada bir dava olduğunu da söylemiyor. Sadece bir ilan veriyor. Diğerleri de boşlukları dolduruyorlar. İstiridye onların akıllarına sadece şüphe tohumları ektiğini söylüyor."

"İstiridye reklamlar insanları mutlu edecek şeyler vaat ettiği için yaptığının adil olduğunu söylüyor," diyor Mona.

Dizlerinin üzerinde durduğu için köprücük kemiğinin üzerindeki siyah renkli üç yıldız dövmesi görünüyor. Bluzunun içinde, zincirlerle kolye uçlarının oluşturduğu zeminin gerisindeki bölge de görünüyor ve Mona sutyen takmamış. 1, 2, 3 diye saymaya başlıyorum.

Mona "Cadılar meclisinin diğer üyeleri de yapıyor bunu ama fikir İstiridye'den çıktı," diyor. "İstiridye planının insanların hayatındaki emniyet ve konfor aldatmacasının altını oymak olduğunu söylüyor."

İğneyle sarı kabarcıklardan birini deliyor ve kabarcığın içinden bir şey düşüyor. Kötü kokan çamurumsu bir sıvı ve kana bulanmış olan kahverengi, küçük bir plastik parça düşüyor havlunun üzerine. Mona plastik parçayı iğneyle çeviriyor ve sarı sıvı havluyu ıslatıyor. Parçayı cımbızla havaya kaldırıyor ve "Bu da neyin nesi?" diyor.

Kilisenin çan kulesi.

Bilmiyorum, diyorum.

Mona'nın ağzı açılıyor, dili dışarı fırlıyor. Teninin altından gırtlağının aşağı yukarı hareket ettiğini görüyorum. Elini burnunun önünde sallayıp gözlerini kırpıştırıyor. Sarı sıvı öylesine kötü kokuyor. İğneyi havluya siliyor. Bir eliyle parmaklarımı tutup, diğeriyle bir diğer su kabarcığını deliyor. Sarı sıvının püskürmesiyle birlikle bir fabrika bacasının ucu havluya düşüyor.

Mona onu cımbızla tutup havluya siliyor. Yüzünü buruşturup çıkardığı şeye yakından bakıyor. "Neler olduğunu anlatmak ister misin?" diyor.

Başka bir kabarcığı deliyor ve kanlı salgıya bulanmış bir cami kubbesi fırlıyor. Mona cımbızla ayağımdan minik bir yemek tabağı çıkarıyor. Tabağın kenarında, kırmızı güllerden el boyaması bordür var.

Motel odamızın önündeki sokakta bir itfaiye sireni çığlık atıyor.

Başka bir su kabarcığının içinden George üslubunda inşa edilmiş bir banka binasının alınlığı çıkıyor.

Bir sonraki kabarcıktan da bir ilkokulun kubbeli çatısı.

Terliyorum. Derin derin nefes alıp veriyorum. Yumuşak ve nemli yatak örtüsünü kavrayıp dişlerimi sıkıyorum. Tavana bakıp birilerinin modelleri öldürdüğünü söylüyorum.

Kanlı bir payandayı çekip çıkarmakta olan Mona "Üstlerine basarak mı?" diye soruyor.

Mankenleri demek istemiştim, diyorum.

İğne ayağımın topuğunu eşeleyip duruyor ve bir televizyon anteni yakalıyor. Cımbız ise bir oluk ağzı. Sonra da çatı, padavra, minik arduvazlar ve oluklar çıkıyor.

Mona leş gibi kokan havluyu bir kenarından tutup katlıyor ve temiz yüzün üste gelmesini sağlıyor. Biraz daha alkol döküyor.

Motelin yanından geçen bir başka itfaiye aracı daha çığlık atıyor. Kırmızı ve mavi ışıkları perdelere vuruyor.

Ayağım öyle fena yanıyor ki nefes bile alamıyorum.

Şey yapmamız lazım, diyorum. Şey yapmam... şey yapmamız...

Mümkün olduğunca çabuk eve dönmemiz lazım, diyorum. Eğer haklıysam ölüm şiirini kullanan adamı durdurmam lazım.

Mona cımbız yardımıyla mavi plastikten bir kepenk çıkarıp havlunun üzerine bırakıyor. Çocuk odasının sarı perdelerinin bir kısmını çıkarıyor. Bir parça çit çıkarıp kan akışı kesilene dek alkol döküyor. Eliyle burnunu kapatıyor.

Bir itfaiye aracı daha çığlıklar atarak geçiyor ve Mona "Televizyonu açıp neler olup bittiğine bakmamın sakıncası yok değil mi?" diyor.

Başımı tavana çeviriyorum, çenem kasılıyor Helen'a diyorum... Helen'a...

Onunla baş başa kaldığımız için, Helen'a güvenemeyiz diyorum. Büyü Kitabı'nı bulmak istemesinin tek nedeni dünyaya hâkim olabilmek. Çok fazla güç sahibi olmanın çözümü, daha fazla güce sahip olmaya çalışmak değildir, diyorum. Orijinal Gölgeler Kitabı'nın Helen'ın eline geçmesine izin veremeyiz.

Mona başparmağımın altındaki kanlı bir çukurdan İyonya üslubunda bir yivli sütun çıkarıyor ve bunu öyle ağır hareketlerle yapıyor ki, hareket ettiğini bile göremiyorum. Saatin akrebi kadar yavaş. Sütun müzeye mi, kiliseye mi yoksa bir üniversiteye mi aitti, hatırlayamıyorum. Tüm bu kırılmış evler ve yıkılmış kurumlar.

Mona cerrahtan çok arkeolog gibi görünüyor.

Ve "Çok garip," diyor.

Sütunu havlunun üzerindeki diğer parçaların yanına bırakıyor. Cımbızla birlikte ayağımın tabanına eğilirken kaşlarını çatıyor ve

"Aynısını Helen senin için söylemişti. Senin tek isteğinin büyü kitabını yok etmek olduğunu söyledi," diyor.

Yok edilmesi gerekiyor. Öyle bir güçle kimse başa çıkamaz.

Televizyonda üç katlı, eski bir tuğla bina var ve bütün pencerelerinden alevler çıkıyor. İtfaiyeciler binaya hortumlarla su tutuyorlar. Görüntüye elinde mikrofon tutan genç bir adam giriyor. Adamın arkasında Helen'la İstiridye duruyorlar. Kafa kafaya vermiş vaziyette yangını izliyorlar. İstiridye'nin elinde bir alışveriş torbası var. Diğer elini Helen tutuyor.

Mona alkol şişesini havaya kaldırıp içinde ne kadar kaldığına bakıyor. "Aslında ben insanları iyileştirmek için tek bir dokunuşu yeterli olan bir şifacı olmak isterdim," diyor. Şişenin üzerindeki etiketi okuyor ve "Helen dünyayı cennet gibi bir yer yapabileceğimizi söylüyor," diyor.

Dirseklerimin yardımıyla yarı belime kadar doğruluyorum yatakta ve Helen'ın pırlanta taçlar için insanları öldürdüğünü söylüyorum. Helen işte böyle bir kurtarıcı, diyorum.

Mona havluyu kullanarak cımbızla iğneyi temizliyor ve havludaki sarı ve kırmızı lekeler çoğalıyor. Alkol şişesini koklayıp "Helen senin sırf gazeteye bir hikâye yazabilmek için kitabı kullanacağını düşünüyor. Ölüm şiiri de dahil olmak üzere tüm büyüler yok edildikten sonra senin kendini kahraman ilan edeceğini söylüyor," diyor.

Nükleer silahlar zaten yeterince kötü, diyorum. Kimyasal silahlar. Bazı kimselerin büyü yapıyor olmaları dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeyecek.

O noktaya gelirsek, yardımına ihtiyacım olacak diyorum Mona'ya.

Helen'ı öldürmemiz gerekebilir, diyorum.

Mona motel havlusundaki kanlı harabelerin üzerinden kafasını sallıyor. "Bunca cinayeti durdurmanın yolunun daha fazla insan öldürmek olduğunu mu söylüyorsun yani?" diyor.

Sadece Helen, diyorum. Bir de belki Nash; eğer ölü mankenlerle ilgili teorim doğruysa. Onları öldürdükten sonra normale dönebiliriz.

Televizyonda, mikrofonlu genç adam üçlü alarm yangınının şehrin büyük kısmını felç ettiğini söylüyor. İtfaiyenin tüm araçlarıyla görev başında olduğunu belirtiyor. Şehrin en önemli kurumlarından biri, diyor.

Mona "İstiridye senin normallik anlayışını beğenmiyor," diyor.

Yanan kurum Kitap Ambarı. Adamın gerisinde duran İstiridye ve Helen artık orada değil.

Mona "Dedektiflik hikâyelerinde neden hep dedektifin kazanmasını istediğimizi düşündün mü hiç?" diye soruyor. Belki sadece intikam için veya ölümlerin durması için değildir, diyor. Belki de katilin gerçekten kurtulmasını istiyoruzdur. Dedektif, katilin kurtarıcısıdır. İsa'nın seni yakalamak ve ruhunu kurtarmak için seni takip ettiğini düşün. Sadece sabırlı ve pasif bir Tanrı değil, aynı zamanda çok çalışan, saldırgan bir tazı. Suçlunun duruşma sırasında itiraf etmesini isteriz. Mahkeme salonunda emsalleriyle birlikte gösterilmesini isteriz. Dedektif bir çobandır ve suçlunun sürüye katılmasını, aramıza dönmesini isteriz. Onu severiz. Onu özleriz. Ona sarılmak isteriz.

Mona "Belki de pek çok kadının hapisteki katillerle evleniyor olmasının sebebi budur. İyileşmelerine yardımcı olmak istiyorlardır," diyor.

Ona beni özleyen kimse olmadığını söylüyorum.

Mona kafasını sallayıp "Biliyor musun, Helen ve sen annemle babama çok benziyorsunuz," diyor.

Mona. Dut. Kızım.

Tekrar yatağa uzanırken "Nasıl yani?" diye soruyorum.

Ayağımdan bir kapı iskeleti çıkarmakta olan Mona "Daha bu sabah Helen seni öldürmesi gerekebileceğini söyledi," diyor.

Çağrı cihazım çalmaya başlıyor. Bilmediğim bir numara. Çok önemli olduğu yazıyor.

Ve Mona ayağımın altındaki kanlı bir delikten vitraylı bir pencere çıkarıyor. Tavandaki ışığın renkli cam parçalarından geçmesi için çıkardığı şeyi havaya kaldırıyor ve minik pencereye bakarken "Ben daha çok İstiridye için endişeleniyorum. Her zaman doğruyu söylemiyor," diyor.

Ve tam o anda motel odasının kapısı gürültülü bir şekilde açılıyor. Dışarıdan siren sesleri geliyor. Televizyondan siren sesleri geliyor. Pencerelerdeki perdelerde kırmızı ve mavi ışıklar çakıyor. Ve Helen'la İstiridye kahkahalar atarak odaya dalıyorlar. İstiridye elinde bir makyaj çantası sallıyor. Helen'ın da elinde topuklu ayakkabıları var. İkisi de viski ve sigara kokuyorlar.

XXVI

Kulaklarınızdan kaptığınız bir veba düşünün.

İstiridye ve onun hipi tavırları, ekolojik palavraları, biyolojik istilayla ilgili ne idüğü belirsiz boş lafları. Bilgi virüsü. Bir zamanlar bana güzel gelen koyu yeşil bir orman artık İngiliz sarmaşığının tüm diğer bitkileri boğarak öldürdüğü bir trajedinin sahnesi. Tüyler ürpertici bir ıslık çalan ve pırıl pırıl parlayan kara sığırcık kuşu sürüleri, yüz farklı yerel kuşun yuvasını dağıtıyor.

Bir fikrin, bir şehri istila eden askerler gibi aklınızı istila ettiğini düşünün.

Arabanın pencerelerinden Amerika görünüyor.

Ah sığırcık kuşlarıyla dolu güzel semalar,

Kanarya otlarının kehribar dalgaları üzerinde.
Ah altın kamışlı mor dağlar,
Hıyarcıklı vebaya yakalanmış ovaların üzerinde.

Amerika.

Fikir kuşatması. Hayata sımsıkı tutunma savaşı.

İstiridye'yi dinledikten sonra bir bardak süt, çikolatalı kurabiyelerle içilen güzel bir içecek olmaktan çıkıyor. Sürekli hamile kalmaya zorlanmış, hormon yüklemesi yapılmış bir inek oluyor. Sefalet içinde birkaç ay yaşadıktan sonra dana eti kutularına sıkıştırılan çaresiz buzağılar oluyor. Domuz pirzolası, bir ayağı kapandayken kesildiği için kan revan içinde kalan ve asıldığı yerde kaburga, et ve yağları ayrılırken çığlıklar atarak can veren bir domuz demek. Katı bir yumurta bile, on santim genişliğindeki bir kafeste yaşamaktan ayakları sakatlanmış, iki yanında kapana kısılmış diğer tavuklara saldırmaması için gagası kesilmiş bir tavuk demek. Kafes öyle dar ki kanatlarını açamıyor. Kafes öyle delirtici ki! Kafese sürtünmekten tüyleri yolunmuş, gagası kesilmiş vaziyette durmadan yumurtlayan bir tavuk; ta ki kemiklerinde bir gram kalsiyum kalmayıp mezbahayı boylayana dek.

Bahsettiğimiz tavuk, şehriyeli tavuk çorbasındaki tavuk; yumurtlayan tavuk, yara bere içinde kalıp sakatlandığı için kimsenin kasaptan almayacağını bildiklerinden, kesilip pişirilerek satılan tavuk. Bahsettiğimiz tavuk, mısır ununa bulanarak kızartılan sosisteki tavuk. Tavuk köftesindeki tavuk.

İstiridye sadece bunlardan bahsediyor. Bu, onun yaydığı bir bilgi virüsü. O konuşmaya başlayınca radyoyu açıp folk müziği çalan bir kanala ayarlıyorum. Veya basket maçına. Gürültülü ve sürekli olduğu sürece radyoda ne çaldığının önemi yok, yeter ki kahvaltıda yediğim sandvice, sadece bir sandviçmiş gibi davranabileyim. Hayvan sadece hayvandır. Yumurta sadece yumurtadır. Peynir acı çeken minik bir süt danası değildir. Bunları yemek bir insan olarak benim hakkım.

Kendi iyiliğim için derin düşüncelere dalmayayım diye Büyük Biradet şarkılar söyleyip dans ediyor işte.

Yerel gazetenin bugünkü baskısında başka bir ölü mankenin haberi var. Bir ilanda şöyle yazıyor:

Kayan Yıldız Köpek Çiftliği Daimi Müşterilerinin Dikkatine

"Yavru köpeğiniz evdeki herhangi bir çocuğa kuduz mikrobu bulaştırdıysa, açılacak toplu davaya katılmaya hak kazanabilirsiniz."

Eskiden bana sadece güzel ve doğal görünen topraklardan geçerken, eskiden bana yumurtalı sandviçten başka bir şeyi hatırlatmayan sandvicimi yiyorum ve Kitap Ambarı'nda alışveriş yaparken niye üç kitabı alıp çıkmadıklarını soruyorum. İstiridye'yle Helen'a soruyorum. Ya da neden o sayfaları yırtıp kitapları bırakmadıklarını. İnsanlar kitap yakmaya *başlamasınlar* diye bu seyahate çıktık biz, diyorum.

"Sakin ol," diyor Helen arabayı kullanırken. "Dükkânda kitabın üç kopyası da vardı. Ama sorun şu ki kitapların nerede olduğunu bilmiyorlardı."

İstiridye "Hiçbiri yerinde değildi," diyor. Kucağında Mona'nın uyuyan kafası var ve kızın saçlarının kırmızı örgüleriyle siyahlarını birbirlerinden ayırıyor. "Ancak bu şekilde uyuyabiliyor," diyor. "Bunu yapmaya devam edersem sonsuza dek uyur."

Her nedense aklıma karım geliyor. Karımla kızım.

İtfaiyelerin sirenleri ve yangın söndürme araçları yüzünden bütün gece ayaktaydık.

"O Kitap Ambarı fare yuvası gibiydi," diyor Helen.

İstiridye medeniyetin kırık parçalarını Mona'nın saçlarına takıyor. Ayağımdan çıkan binaları, kırık sütunları, merdivenleri ve sokak lambalarını. Navaha rüya kapanını parçalayıp çıkardığı *I Ching* sikkeleri, boncuk ve kordonları da Mona'nın saçına takıyor. Paskalya tonlarındaki mavi ve pembe tüyleri.

"Bütün akşamı aramakla geçirdik," diyor Helen. "Çocuk kitapları bölümündeki bütün kitaplara baktık. Bilim kitaplarına baktık. Dini kitaplara baktık. Felsefe kitaplarına baktık. Şiir. Halk hikâyeleri. Etnik edebiyata baktık. Bütün romanlara baktık."

İstiridye "Kitaplar bilgisayardaki envanterde kayıtlıydı ama dükkânın içinde kayboluvermişlerdi," diyor.

O yüzden de bütün dükkânı yakmışlar. Üç kitap için. O üç kitabın yok edildiğinden emin olmak için on binlerce kitabı yakmışlar.

"Tek gerçekçi seçeneğimiz buymuş gibi görünüyordu," diyor Helen. "O kitapların neler yapabileceğini biliyorsun."

Her nedense aklıma Tevrat'taki Sodom ve Gomorrah geliyor. Şehirdeki tek bir iyi insan için Tanrı'nın şehri nasıl da esirgediği geliyor.

İşte bu da tam tersi. Birkaçını yok etmek için binlercesi katledildi.

Yeni bir Karanlık Çağ düşünün. Kitapların yakıldığını düşünün. Ve kasetlerin, filmlerin, dosyaların, radyo ve televizyonların aynı şenlik ateşine atıldığını.

Böyle bir dünyayı önlüyor muyuz yoksa yaratıyor muyuz, bilemiyorum.

Televizyonda çıkan yangından sonra iki güvenlik görevlisinin ölü olarak bulunduğu söylendi.

Helen "Aslında," diyor, "onlar yangın çıkmadan çok önce ölmüşlerdi. Benzin dökmek için biraz zamana ihtiyacımız vardı."

Hayat kurtarmak için insan mı öldürüyoruz?

Kitapları kurtarmak için kitap mı yakıyoruz?

Bu yolculuk neye dönüşüyor böyle, diye soruyorum.

Mona'nın bir parça saçını *I Ching* sikkesine dolayan İstiridye "Baştan beri ne idiyse, hâlâ o," diyor. "Büyük bir iktidar yarışı."

"Dünyanın olduğu gibi kalmasına uğraşıyorsun babalık," diyor İstiridye. "Ama iktidarda bir tek sen olasın istiyorsun."

Helen da aynı dünyayı istiyor, diyor, ama iktidarda kendisi olsun istiyor. Her nesil sonuncu nesil olmak istiyor. Her nesil bir sonraki anlayamadığı müzik akımından nefret ediyor. Kültürümüzün dizginlerini salıvermekten nefret ediyoruz. Asansörlerde kendi müziğimizin çaldığını duymaktan. Devrim marşımız bir televizyon reklamının fon müziği olmuş. Kıyafetlerimizle saçlarımızın aniden nostaljik kaçıvermesinden nefret ediyoruz.

"Ben," diyor İstiridye, "mazimi tüm kitap ve insanlardan temizleyip, yeniden başlıyorum. Kimsenin iktidarda olmasını istemiyorum."

Onunla Mona yeni Adem'le Havva mı yani?

"Hayır," diyor ve Mona'nın uyuyan yüzüne düşen saçları kaldırıyor. "Bizim de gitmemiz gerekir."

Sevdiğin kadını öldürecek kadar mı nefret ediyorsun insanlardan, diye soruyorum. Neden sadece kendini öldürmediğini soruyorum.

"Hayır," diyor İstiridye. "Her şeyi aynı şekilde seviyorum. Bitkileri, hayvanları, insanları. Sadece, kendimizi yok etmeden verimli olup üreyebileceğimizle ilgili o yalana inanmıyorum."

Kendi türüne ihanet ettiğini söylüyorum.

"Ben lanet olası bir vatanseverim," diyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Şu ölüm şiiri aslında bir lütuf. Şiirin yazılış sebebinin ne olduğunu sanıyorsunuz siz? Bu şiir milyonlarca insanın hastalık, kıtlık, kuraklık, güneşin radyoaktif ışınları ve savaş gibi sebeplerden yavaş yavaş ve acı çekerek ölmesini engelleyecek."

Yani kendini ve Mona'yı öldürmek mi istiyor, diye soruyorum. Peki ya ailesi ne olacak? Onları da öldürecek mi? Kısacık bir hayat sürmüş ya da hiç sürememiş tüm o küçük çocuklar ne olacak? Doğaya saygılı, çevreyi kirletmeyen tüm o çalışkan insanlar ne olacak? Veganlar? Onlar da mı masum değil?

"Bunun suç ya da masumiyetle bir ilgisi yok," diyor. "Dinozorlar ahlâki açıdan iyi veya kötü değildi ama hepsi öldü."

Bu şekilde düşünmek onu bir Adolf Hitler'den farksız kılar. Ya da bir Joseph Stalin'den. Bir seri katilden de. Toplu katliam yapan birinden de.

Mona'nın saçına vitraylı bir cam parçası iliştirirken "Ben dinozorları öldüren şey olmak istiyorum," diyor.

Dinozorları öldüren şeyin Tanrı'nın işi olduğunu söylüyorum.

Toplu katliam yapmak isteyen biriyle bir dakika daha aynı arabada kalamam, diyorum.

Ama İstiridye "Dr. Sara için ne diyeceksin? Annecik? Yardım et bana. Babalık daha başka kaç kişiyi öldürdü şimdiye kadar?" diyor.

Helen "Balığımın ağzını dikiyorum," diyor.

İstiridye'nin çakmağını çaktığını duyunca dönüp, sigara içmek

zorunda mısın, diye soruyorum. Yemek yemeye çalışıyorum, diyorum.

Ama İstiridye sigarasını değil, Mona'nın primitif el sanatlarıyla ilgili *Yerli Kabilelerin Hobi ve El Sanatları* kitabının sayfalarını tutuyor çakmağın küçük ateşine. Hafif aralık olan pencereden kitabı dışarı itiyor ve bırakmadan önce alevlerin rüzgârda patlamasına izin veriyor.

Pisipisiotu ateşe bayılır.

"Kitaplar kötülük dolu olabiliyor. Dut kendi ruhaniyet anlayışını keşfetmeli," diyor.

Helen'ın telefonu çalıyor. İstiridye'nin telefonu çalıyor.

Mona iç geçirip geriniyor. Mona'nın gözleri kapalı, İstiridye kızın saçlarıyla oynamaya devam ediyor, telefonu çalmaya devam ediyor, Mona kafasını İstiridye'nin kucağına iyice bastırıp "Belki de Büyü Kitabı'nda nüfus artışını önlemek için bir büyü vardır," diyor.

Helen ajandasının bugün tarihli sayfasını açıp bir isim yazıyor. Telefona "Şeytan çıkarma işiyle uğraşmayın. Evi hemen satışa çıkarabiliriz," diyor.

Mona "Biliyor musunuz, aslında bizim evrensel bir 'hadım etme' büyüsüne ihtiyacımız var," diyor.

İçinizde cehenneme gitmekten korkan yok mu, diye soruyorum.

İstiridye boynundaki ilaç kesesinden cep telefonunu çıkarıyor.

Telefonu durmadan çalıyor.

Helen telefonunu göğsüne dayayıp "Hükümetin nüfus artışını önlemek için bulaşıcı birtakım yollar denemediğini sanmayın sakın," diyor.

İstiridye "İsa Mesih dünyayı kurtarmak için çarmıhta otuz altı saat acı çekti," diyor. Telefonu çalmaya devam ederken "Aynı sebepten cehennemde sonsuza kadar yanmaya razıyım," diyor.

Telefonu durmadan çalıyor.

Helen telefona "Gerçekten yatak odanız sülfür mü kokuyor?" diye soruyor.

"Kimin daha iyi bir kurtarıcı olduğuna sen karar ver," diyor İstiridye ve telefonunu açıyor. "Dunbar, Dunaway ve Doogan Avukatlık Bürosu..."

XXVII

1871'deki Chicago yangınının kimse fark etmeden altı ay sürdüğünü bir düşünün. 1889'daki Johnstown sel felaketinin veya 1906'daki San Francisco depreminin kimsenin dikkatini çekmeden altı ay, bir yıl, iki yıl sürdüğünü düşünün.

Ağaçtan evler yaparak, fay hattının üstüne ev yaparak, sel alan yerlere ev yaparak her dönem kendi "doğal" felaketlerini getiriyor.

Büyük bir şehir merkezindeki tüm ofis ve evlerin santim santim koyu yeşil bir suyla dolduğunu düşünün.

Şu anda Seattle'da yazıyorum bunları. Bir gün, bir hafta, bir ay geriden. Olayın ne kadar gerisinde olduğumuzu kim bilebilir. Çavuş'la birlikte hâlâ cadı avındayız.

Botanistler bu yeni İngiliz sarmaşığına hedera helixseattle *di-*

yorlar. Bir hafta içinde Profesyonel Olimpik Plaza'nın çevresindeki bitkiler biraz fazla büyümüş gibi göründü. Sarmaşıklar hercai menekşelere karışıyordu. Bazı asmalar tuğla yüzeyin kenarına kök salmış yukarı tırmanıyordu. Kimse farkına varmadı. Çok yağmur yağıyordu.

Park Yaşlılar Yaşam Merkezi sakinleri bir sabah lobi kapılarının sarmaşıkla kapandığını görene dek kimse farkına varmadı. Aynı gün Fremont Sineması'nın doksan santim kalınlığındaki tuğla ve betondan yapılmış güney cephesi kapalı gişe oynayan bir filmi izlemeye gelen kalabalığın üzerine yıkıldı. Aynı gün metronun alışveriş merkezinin bir kısmı çöktü.

Hiç kimse hedera helixseattle'*ın ilk ne zaman kök saldığını söyleyemiyordu ama siz tahmin edebilirsiniz.*

Seattle Times *gazetesinin eski sayılarını karıştırırken 5 Mayıs tarihli Eğlence sayfasındaki ilanı görüyorum. Üç sütun genişliğindeki ilanda şöyle yazıyor:*

Kâhin Suşi Sarayı Daimi Müşterilerinin Dikkatine

"Bağırsak parazitleri yüzünden rektumunuzda şiddetli kaşıntı varsa açılacak toplu davaya katılmaya hak kazanabilirsiniz." Sonra da bir telefon numarası veriyor.

Yanımda Çavuş var ve numarayı çeviriyorum.

Bir erkek sesi "Denton, Daimler ve Dick Avukatlık Bürosu," diyor.

"İstiridye?" diyorum.

"Nerelerdesin seni küçük orospu çocuğu?" diyorum.

Ve hat kesiliyor.

Bunları Bayındırlık İşleri Departmanı'nın kurduğu barikatların hemen dışındaki bir restoranda yazarken, garson kız Çavuş'la bana "Artık sarmaşığı yok edemezler," diyor ve bize biraz daha kahve veriyor. Pencerenin dışında, tombul, gri asmaların damar yaptığı yeşil duvarlara bakıyor. "Şehrin bu kısmını ayakta tutan tek şey bu sarmaşık," diyor.

Asma ve yaprak ağının altında tuğlalar birbirinden ayrılıp bel

vermiş. Yarıklar betonu çatlatmış. Pencereler camları patlatana dek sıkışmış. Çerçeveleri eğildiği için kapılar açılmıyor. Kuşlar dimdik duran yeşil tepelere girip çıkıyor, sarmaşık tohumlarını yiyerek her yere pisliyorlar. Bir blok ötede sokaklar yeşil kanyonlara dönüşmüş, asfalt ve kaldırımlar yeşile gömülmüş.

Gazeteler buna "Yeşil Tehdit" diyor. Katil arılara eşdeğer bir sarmaşık. Sarmaşık Cehennemi.

Sessiz ve durdurulamaz. Medeniyetin ağır çekimde sona erişi.

Garson kız, şehir halkı asmaları budayıp alev savarlarla yaktıkça, üzerlerine zehir sıktıkça, hatta keçilere yedirdikçe, köklerin yayıldığını söylüyor. Kökler tünelleri çökertmiş. Yeraltı kablolarıyla borularına hasar vermiş.

Çavuş suşi ilanındaki numarayı tekrar tekrar arıyor ama numara kapalı.

Garson kız sokağın karşısından dükkâna doğru gelen sarmaşık dallarına bakıyor. Bir hafta içinde işinden olacak.

"Ulusal Güvenlik olayı kontrol altına alacağına söz verdi," diyor.

"Sarmaşığın şimdi de Portland'a sıçradığını duydum. Ve San Francisco'ya," diyor. İç geçiriyor ve "Bu sefer gerçekten kaybedeceğiz," diye ekliyor.

XXVIII

Adam ön kapıyı açınca karşısında verandada duran Helen'la, Helen'ın makyaj çantasını taşıyan beni görüyor. Helen işaret-parmağının uzun pembe tırnağını uzatıp "Aman Tanrım," derken ben onun yarım adım gerisinde duruyorum.

Ajandasını kolunun altına sıkıştırmış. "Kocam," diyor ve bir adım geri çekiliyor. "Kocam İsa Mesih'in verdiği söz için size tanıklık etmek istiyor," diyor.

Helen'ın döpiyesi sarı ama düğünçiçeği sarısı değil. Daha çok Carl Fabergé tarafından altın ve kakma ağaçkavunuyla yapılmış bir düğünçiçeğinin sarısı.

Adamın elinde bir bira şişesi var. Ayağında gri çoraplar var, ayakkabı giymemiş. Üzerindeki bornozun içinden beyaz tişörtü ve

minik yarış arabası desenli paçalı donu görünüyor. Bir eliyle bira şişesini ağzına dayıyor. Kafasını geri atınca şişenin içinde köpükler oluşuyor. Minik yarış arabalarının ileri doğru hamle yapmış olan oval tekerleri var. Adam geğiriyor. Sonra da "Siz gerçek misiniz?" diye soruyor.

Frankenstein'ınkini andıran buruşuk alnına düşen siyah saçları var. Gözleri av köpeklerininki gibi sarkık ve üzgün görünüyor.

Tokalaşmak için elimi uzatıp "Bay Sierra?" diyorum, "Tanrı'nın sevgisini paylaşmak için buradayız."

Yarış arabalı herif kaşlarını çatıp "Adımı nereden biliyorsunuz?" diyor. Gözlerini kısarak bana bakıyor ve "Sizi benimle konuşmanız için Bonnie mi gönderdi?" diyor.

Helen adamın yanından eğilip oturma odasına bakıyor. Çantasını açıp içinden bir çift beyaz eldiven çıkarıyor ve parmaklarını içine sokuyor. Eldivenlerin düğmesini ilikleyip "İçeri girebilir miyiz?" diye soruyor.

Bundan daha kolay olması gerekiyordu.

B planı; gittiğimiz evde bir adam olursa, B planını uyguluyoruz.

Yarış arabalı herif bira şişesini ağzına dayayıp şişeyi neredeyse emiyor. Kafasını geri atınca biranın geri kalanı köpükleniyor. Kenara çekilip "İyi. Oturun," diyor. Elindeki boş şişeye bakarak "Size bira getireyim mi?" diye soruyor.

İçeri giriyoruz. Adam mutfağa gidiyor. Bira şişesinin kapağının tıslayarak açıldığını duyuyoruz.

Koca oturma odasında sadece bir televizyon koltuğu var. Bir de süt kasasının üzerine yerleştirilmiş küçük bir televizyon. Sürgülü cam kapıların gerisinde veranda görünüyor. Verandanın uzak köşesine içleri ağzına kadar yağmur suyu ve çürüyerek boynunu bükmüş siyah çiçeklerle dolu yeşil, çiçekçi vazoları dizilmiş. Küflü siyah çubukların ucunda çürümüş kahverengi güller var. Bir aranjmanın etrafına siyah satenden kalın bir kurdele bağlanmış.

Oturma odasındaki kilimin üstünde kanepe ayaklarının hayalet izi var. Büfe, masa ve sandalyelerden kalma izler var. Büyük kare bir iz var ve halının o bölümünün tamamı aynı şekilde yassılaşmış. Her şey çok tanıdık görünüyor.

Yarış arabalı herif koltuğu işaret ederek "Otur," diyor. Birasından bir yudum alıp "Otur da Tanrı'nın aslında nasıl biri olduğu hakkında konuşalım," diyor.

Halıdaki büyük kare iz, çocuk için konmuş parmaklıklı oyun bahçesinden kalma.

Karım banyonuzu kullanabilir mi, diye soruyorum.

Adam kafasını bir yana yatırıp Helen'a bakıyor. Boştaki eliyle ensesini kaşıyıp "Elbette. Banyo koridorun sonunda," diyor ve elindeki bira şişesini sallıyor.

Helen halıya dökülen biraya bakıp "Teşekkürler," diyor. Kolunun altındaki ajandayı bana uzatıyor ve "İhtiyacın olursa, İncil burada," diyor.

Politik hedefler ve emlak satışlarına ilişkin hesaplarla dolu defteri. Aman ne harika.

Ajanda Helen'ın koltukaltında durmaktan ısınmış.

Helen koridorda kayboluyor. Banyonun fanı çalışıyor. Bir yerde bir kapı kapanıyor.

Yarış arabalı herif "Otur," diyor.

Oturuyorum.

Bana öylesine yakın duruyor ki ajandayı açmaya korkuyorum. Gerçek İncil olmadığını görecek diye korkuyorum. Adam bira ve ter kokuyor. Minik yarış arabaları göz hizamda duruyor. Arabalar hızlı gidiyormuş gibi görünsün diye oval tekerlekler ileri doğru atılmış. Herif birasından bir yudum daha alıyor ve "Bana Tanrı hakkında her şeyi anlat," diyor.

Koltuk da adam gibi kokuyor. Altın sarısı kadife kaplı ama kolçakları kirden kahverengiye dönmüş. Koltuk sıcak. Ve ben Tanrı'nın değişmeyen erdemli davranışlardan başka bir şeyi kabul etmeyi reddeden, onurlu ve sıkı bir ahlâkçı olduğunu söylüyorum. Tanrı yüksek standartların kalesi, dünyanın kötülüklerini ortaya çıkarmak için parlayan bir ışıktır. Tanrı her zaman kalplerimizde ve ruhlarımızda olacak çünkü onun ruhu öyle güçlü ki...

"Saçmalık," diye sözümü kesiyor herif. Dönüp veranda kapısına ilerleyerek camdan dışarı bakıyor. Camda yüzünün yansıması var, sadece gözlerinin; tıraşsız sakalı gölgelerin içinde kaybolmuş.

Sesimi olabildiğince radyo konuşmacılarına benzeterek Tanrı'nın milyonlarca insanın kendi hayatlarını kıyaslamaları gereken ahlâki bir kıstas olduğunu söylüyorum. O, kötülükleri uzaklaştırmak için gönderilmiş alevli bir kılıçtır...

Herif camdaki yansımasına "Saçmalık!" diye bağırıyor. Yüzünün yansımasına bira püskürüyor.

Helen koridorun başındaki kapıda durmuş yumruğunu ısırıyor. Bana bakıp omuz silkiyor. Tekrar koridorda kayboluyor.

Altın sarısı kadife koltuktan Tanrı eşi benzeri olmayan bir güç ve tesir meleği, çevresindeki günah ve zalimlikle dolu dünya için bir vicdan... diyorum.

Adam neredeyse fısıldayarak "Saçmalık," diyor. Nefesinin buharı camdaki yansımasını yok ediyor. Dönüp bana bakıyor, birasıyla beni işaret ediyor ve "İncil'inden olayları düzeltmekle ilgili bir yer oku bana," diyor.

Helen'ın kırmızı deri kaplı ajandasını azıcık aralayıp içine bir göz atıyorum.

"Polise kimseyi öldürmediğimi nasıl ispat edeceğimi söyle bana," diyor.

Ajandanın 2 Haziran tarihli yaprağına Renny O'Toole'un adı yazılmış. Her kimse ölmüş olmalı. 10 Eylül'de Samara Umpirsi var. 17 Ağustos'ta Helen, Gardner Tepesi Yolu'nda bir ev satmış. Bir de Tongle Cumhuriyeti'nin zorba hükümdarını öldürmüş.

"Oku!" diye bağırıyor yarış arabalı herif. Elindeki bira şişesinden fışkıran köpükler parmaklarından akıp yerdeki halıya dökülüyor. "Her şeyi bir gecede kaybedebileceğimin ve insanların bunun benim suçum olduğunu söyleyeceğinin yazdığı yeri oku bana," diyor.

Deftere bakıyorum ama sadece ölü insanların isimleri var.

"Oku," diyor herif ve birasından bir yudum daha alıyor. "Bir kadının, kocasını çocuğunu öldürmekle suçlayabileceğinin ve herkesin de ona inanacağının yazdığı yeri oku," diyor.

Defterin başlarındaki yazılar solmuş, zor okunuyor. Sayfalar sertleşmiş, üzerinde lekeler var. Ondan önceyse birileri daha eski sayfaları koparmış.

"Tanrı'ya dua ettim," diyor herif. Birasını bana doğru sallıyor ve "Ondan bana bir aile vermesini istedim. Kiliseye gittim," diyor.

Belki de ilk başlarda Tanrı kendisine dua edenlere saldırıp azarlamıyordu diyorum. Belki de yıllar boyu istenmeyen hamilelikler, boşanmalar ve aile içi şiddetle ilgili benzer duaları dinlemekten böyle oldu. Belki de Tanrı'nın kitlesi genişledi ve daha fazla insan bir şeyler talep eder hale geldi. Belki de daha fazla insan kendisine şükrettiği için böyle oldu. Belki de güç herkesi bozuyor ama her zaman piçin teki değildi O.

Yarış arabalı herif "Dinle," diyor. "İki gün içinde mahkemeye çıkacağım ve cinayetten suçlu olup olmadığıma karar verilecek. Tanrı'nın beni nasıl kurtaracağını söyle bana," diyor.

Adamakıllı bira kokan nefesiyle "Haydi söyle," diyor.

Mona ona doğruyu söylememi isterdi. Herifi kurtarmak için. Kendimi ve Helen'ı kurtarmak için. İnsanlıkla tekrar birleşebilmek için. Belki de böylece herif karısıyla barışırdı ama bu sefer de şiirin sırrı ortaya çıkardı. Milyonlarca insan ölürdü. Geri kalanlar da sadece güvenli olduğunu sandıkları şeyleri duyarak sessizlik içinde yaşayıp giderlerdi. Kulaklarını tıkayıp kitapları, filmleri ve müzikleri yakarlardı.

Bir yerde sifon çekiliyor. Banyonun fanı susuyor. Bir kapı açılıyor.

Herif birayı ağzına dayayınca şişenin içinde kabarcıklar oluşuyor.

Helen koridor kapısında beliriyor.

Ayağım ağrıyor ve herife kendine bir hobi edinmeyi hiç düşündün mü, diye soruyorum.

Hapishanede de devam ettirebileceği bir şey mesela.

Yapıcı yıkım. Helen'ın bu kurban etme işini onaylayacağına eminim. Milyonlar ölmesin diye masum bir adamın mahkûm edilmesini.

Bir düzine kanser hastasını kurtarmak için ölen her bir laboratuvar hayvanı gibi.

Yarış arabalı herif "Artık gitseniz iyi olacak," diyor.

Arabaya yürürken Helen'a ajandasını uzatıp işte İncil'in, diyo-

rum. Çağrı cihazım çalıyor. Numarayı tanımıyorum.

Beyaz eldivenleri tozdan kararmış olan Helen ölüm şiirinin olduğu sayfayı koparıp çocuk odasının penceresinden dışarı attığını söylüyor. Yağmur yağıyor. Kâğıt çürüyüp gider, diyor.

Bunun yeterli olmadığını söylüyorum. Çocuğun teki bulabilir. Sırf yırtılmış olması bile birilerinde sayfayı tekrar birleştirme isteği uyandırabilir. Bir çocuğun ölümünü araştıran bir dedektifte mesela.

Helen "Banyo kâbus gibiydi," diyor.

Blokun çevresinde turlayıp arabayı park ediyoruz. Mona defterine bir şeyler karalıyor. İstiridye cep telefonuyla konuşuyor. Ben sırtımı kamburlaştırıp eve doğru giderken Helen da beni bekliyor. Arka tarafa dolanıyorum. Çimenlik ıslak olduğu için ayaklarım çamura batıyor. Helen'ın çocuk odası olduğunu söylediği pencerenin altında duruyorum. Pencere hâlâ açık, perdenin ucu dışarı çıkmış. Perde pembe.

Çamurun içinde dört bir yana saçılmış olan kâğıt parçalarını toplamaya başlıyorum.

Perdelerin ardındaki boş odanın kapısının açıldığı duyuluyor. Koridordan bir siluetin içeri girdiğini gördüğüm anda pencerenin altında, çamurun üstüne çömeliyorum. Bir erkek eli pencere pervazını tutuyor, ben de iyice duvara yapışıyorum. Tepemde bir yerde bir adam ağlamaya başlıyor ama onu göremiyorum.

Yağmur hızlanıyor.

Adam iki elini de pervaza koyarak pencereye dayanıyor. Daha yüksek sesle hıçkırıyor. İçindeki biranın kokusu duyulabiliyor.

Bense kaçamıyorum. Ayağa kalkamıyorum. Ellerimle ağzımı burnumu kapatıp iyice çömelerek temele doğru yapıştırıyorum kendimi, saklanıyorum. Ve aniden titreme gelir gibi, parmaklarımın arasından nefes alıp verirken ben de ağlamaya başlıyorum. Hıçkırık öyle derinden geliyor ki kusacak gibi oluyorum. Karnıma kramplar giriyor. Dişlerimi avcuma geçirip sümüklerimi elime püskürtüyorum.

Adam sertçe sümüklü burnunu çekiyor. Yağmur daha da hızlanıyor, bağcıklarımdan süzülen yağmur ayakkabılarımın içine doluyor.

Şiirin parçaları elimde; ölüm kalım gücünü elimde tutuyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Henüz değil.

Ve belki de insan yaptığı şeyler yüzünden gitmiyordur cehenneme. Yapmadığı şeyler yüzünden gidiyordur.

Ayakkabılarımın içine buz gibi soğuk su dolunca ayağımdaki ağrı geçiyor. Salya ve sümüklerimden yapış yapış olmuş elimi uzatıp çağrı cihazımı kapatıyorum.

Büyü kitabını bulduğumuzda ölüleri diriltmenin bir yolu varsa belki de kitabı yakmayız. En azından hemen yapmayız bunu.

XXIX

Polis raporunda o sabah uyandığımda karım Gina'nın teninin ne kadar sıcak olduğu yazılı değil. Yorganın altındaki bedeninin ne kadar da sıcak ve yumuşak olduğu. Ona doğru dönünce nasıl onun da dönüp sırtüstü yattığı, saçlarının yelpaze gibi yastığa yayıldığı. Kafasının hafifçe bir omzuna doğru eğildiği. Sabahın ilk ışıklarında teninin, balayında gittiğiniz deniz kenarındaki şık bir restorandaki beyaz masa örtüsünden yansıyan güneş ışığı kadar sıcak koktuğu.

Mavi perdelerden vuran güneş ışığı teninin mavi görünmesine sebep oluyordu. Dudakları da mavi görünüyordu. Kirpikleri yanaklarına değiyordu. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı.

O hâlâ uyurken ensesinden tutup yüzünü kendime çektim ve onu öptüm.

Boynuyla omuzları öylesine gevşek ve yumuşaktı ki.

Bir yandan sıcak, gevşek dudaklarını öpmeye devam ederken, diğer yandan da geceliğini beline kadar çektim.

Elimi ayrık duran bacaklarının arasına kaydırıp içine dokundum, nemli ve gevşek geldi elime.

Yorganın altına girip gözlerimi kapattım ve dilimi çalıştırmaya başladım. Islak parmaklarımla yumuşak, pembe dudaklarını aralayıp daha derinleri yaladım. Derin derin nefes alıp veriyordum. Her nefeste ağzını iyice içine sokuyordum.

Katrin o gece ilk kez hiç ağlamadan bütün gece uyumuştu.

Ağzım Gina'nın göbek deliğine tırmandı. Göğüslerine tırmandı. Islak parmaklarımdan birini ağzına soktum. Diğer parmaklarımla göğüs ucuyla oynadım. Öbür göğsünü ağzıma alıp dilimle göğüs ucuyla oynadım.

Gina'nın kafası bir yana kayınca kulağının arkasını yaladım. Kalçalarımla bastırarak bacaklarını aralayıp içine girdim.

Yüzündeki belli belirsiz tebessüm, ağzının son anda açılmasıyla değişti ve kafası yastığa iyice gömüldü. Öyle sessizdi ki. Katrin doğduğundan beri hiç böyle zevkli olmamıştı.

Bir dakika sonra yataktan sessizce çıkıp duş aldım. Sessizce giyinip yatak odasının kapısını yavaşça kapatarak çıktım. Odasına gidip Katrin'i kafasının yanından öptüm. Bezini elledim. Sarı perdelerden güneş ışığı giriyordu odaya. Oyuncakları ve kitapları yerli yerindeydi. Katrin öyle kusursuz görünüyordu ki.

Kendimi kutsanmış hissettim.

O sabah dünyadaki hiç kimse benim kadar şanslı değildi.

Şu an Helen'ın arabasını sürüyorum. Helen önde, yanımda uyuyor. Bu gece, Ohio, Iowa veya Idaho'dayız. Mona da arkada uyuyor. Helen'ın pembe saçları omzumda yastık görevi görüyor. Dikiz aynasından Mona'nın renkli kalemleriyle kitaplarına sarılmış olduğunu görüyorum. İstiridye uyuyor. Artık sahip olduğum hayat bu. İyi günde, kötü günde. Zenginlikte, yoksullukta.

O gün hayatımdaki son güzel gündü. İşten eve dönene dek gerçeği öğrenemedim.

Gina hâlâ aynı pozisyonda yatıyordu.

Polis raporunda ölüm sonrası cinsel ilişki yazacaktı.

Aklıma Nash geliyor.

Katrin hâlâ sessizdi. Kafasının altında koyu kırmızı bir leke oluşmuştu.

Livor mortis. İndirgenmiş hemoglobin.

Eve gelene dek ne yaptığımın farkında değildim.

Helen'ın büyük emlakçı arabasının deri kokusunun içinde park etmiş halde otururken güneş ufuk çizgisinin üzerinden yükselmeye başlıyor. Tıpkı o zamanki gibi bir an. Küçük evlerden oluşan bir semtte, ağaçlıklı bir yolda bir ağacın altında park halindeyiz. Ağaç çiçek açan türden, pembe çiçek yaprakları bütün gece arabanın üstüne düşüp çiğ damlacıklarına yapışmış. Helen'ın arabası resmi geçitlerdeki süslü arabalar gibi çiçeklerle kaplı. Ön camda çiçeklerin düşmediği küçücük, yuvarlak boşluktan dışarıyı gözetliyorum.

Yaprakların arasından süzülen sabah ışığının rengi pembe.

Gül rengi. Helen, Mona ve İstiridye'ye vuruyor. Uyuyorlar.

Blokun sonunda yaşlı bir çift evlerinin bahçesindeki çiçek tarhıyla uğraşıyor. Yaşlı adam musluktan sulama kabını dolduruyor. Yaşlı kadın eğilmiş, yabani otları yoluyor.

Çağrı cihazımı açıyorum ve açar açmaz çalmaya başlıyor.

Helen sıçrayarak uyanıyor.

Çağrı cihazındaki numarayı tanımıyorum.

Helen doğrulup gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Kolundaki minik, parlak saate bakıyor. Yüzünün bir kenarına, üzerine yattığı sallantılı zümrüt küpelerin izi çıkmış. Pencereleri kaplayan pembe katmana bakıyor. İki elinin pembe tırnaklarıyla saçlarını kabartırken "Neredeyiz biz?" diye soruyor.

Bazıları hâlâ bilginin güç olduğunu sanıyor.

Ona hiçbir fikrim olmadığını söylüyorum.

XXX

Mona koluma giriyor. Elindeki parlak broşürü yüzüme doğru uzatarak "Buraya gidebilir miyiz? Lütfen? Sadece birkaç saatliğine? Lütfen," diyor.

Broşürde lunaparktaki sürat trenine binmiş, elleri havada çığlıklar atan insanların resimleri var. Eski tekerleklerle sınırları çizilmiş bir alanda go-kart yapan insanların resimleri var. Başka resimlerde pamuk helva yerken atlıkarıncaya binen insanlar var. Başka insanlar dönme dolaptaki kabinlere yerleştirilmiş. Broşürün en tepesinde el yazısıyla, büyük harflerle *Eğlence Diyarı – Aile Mekânı* yazıyor.

A harflerinin yerindeyse üç tane gülen palyaço suratı var. Anne, baba ve çocuk.

Etkisiz hale getirmemiz gereken seksen dört kitap daha var. Bu, ülkenin dört bir yanındaki şehirlerde onlarca kütüphaneye gitme-

miz demek. Sonra da bulmamız gereken bir Büyü Kitabı var. Diriltmemiz gereken insanlar var. Ya da yalnızca hadım etmemiz gereken. Ya da kime sorduğunuza bağlı olarak bütün insanlığı yok etmemiz gerekebilir.

Düzeltmemiz gereken o kadar çok şey var ki. Mona'nın deyimiyle Tanrı'ya dönmek için. Durumu eşitlemek için.

Karl Marx olsa tüm bitki ve hayvanları öldürmemizi haklı çıkarabilmek için hepsini kendimize düşman ettiğimizi söylerdi.

Bugünkü gazetede mankenlerden birinin kocasının cinayet şüphesiyle gözaltına alındığı yazıyor.

Helen İstiridye'yle birlikte içeride başka bir kitabı harcarken, ben de küçük kasaba kütüphanesinin yanındaki telefon kulübesine giriyorum.

Telefondaki erkek sesi "Cinayet Masası" diyor.

Kimsiniz diye soruyorum.

Telefondaki ses "Cinayet Masası Dedektifi Ben Danton," diyor. "Kiminle görüşüyorum?"

Bir polis dedektifi. Mona olsa, bu adamın insanlığıma geri dönmem için benimle mücadele edecek bir kurtarıcı olduğunu söylerdi. Son birkaç gündür çağrı cihazımda görünen numara bu.

Mona broşürün arkasını çevirip "Bak," diyor. Saçında kırık değirmenler, tren köprüleri, radyo kuleleri var.

Resimler palyaçoların sarıldığı gülümseyen çocukları gösteriyor. Minik sandallarla Aşk Tüneli'nden geçen, el ele tutuşmuş ebeveynleri gösteriyor.

"Bu yolculuğun sırf işten ibaret olması gerekmiyor," diyor Mona.

Helen'ın kütüphane kapısından çıkıp merdivenleri inmeye başladığını görünce dönüp ona koşuyor ve "Helen, Bay Streator tamam dedi," diyor.

Telefonun ahizesini göğsüme yaslayıp "Hayır, demedim," diyorum.

İstiridye Helen'ın bir adım gerisinden geliyor.

Mona broşürü Helen'ın suratına tutarak "Bak, ne kadar eğlenceli," diyor.

Telefonda Dedektif Danton "Kimsiniz?" diyor.

Yarış arabalı don giymiş zavallı herifi feda etmek normaldi. Minik tavuk desenli önlük giymiş olan genç kadını feda etmek de normaldi. Onlara gerçeği söylemeyip acı çekmelerine izin vermek. Bir mankenin dul kocasını feda etmek de öyle. Ama milyonları kurtarmak için beni feda etmek bambaşka bir şey.

Telefona adımın Streator olduğunu ve bana çağrı bıraktığını söylüyorum.

"Bay Streator," diyor dedektif, "sorularımıza cevap vermek için buraya gelmeniz gerekiyor."

Hangi konuda diye soruyorum.

"Bunu yüz yüze konuşalım," diyor.

Bir ölüm olayıyla mı ilgili diye soruyorum.

"Ne zaman gelebilirsiniz?" diye soruyor.

Belli bir sebep olmaksızın meydana gelen seri ölümlerle mi ilgili, diye soruyorum.

"Ne kadar çabuk gelirseniz, o kadar iyi," diyor.

Sorgulamanın sebebi kurbanlardan birinin üst komşum, üçünün de editörüm olması mı, diye soruyorum.

"Demeyin?" diyor Danton.

Sebebi ölmelerinden bir dakika önce üç kurbanın da yanından geçmiş olmam mı? diye soruyorum.

Danton "Bunu bilmiyordum," diyor.

Sebebi Üçüncü Cadde'deki barda ölen genç favorili herife tükürük mesafesinde duruyor olmam mı?

"Evet," diyor. "Marty Latanzi'yi kastediyorsunuz."

Sebebi ölen bütün mankenlerde ölüm sonrası seks yapıldığına dair izler bulmanız mı? Yirmi yıl önce karımda olduğu gibi. Düşüp öldüğü sırada Symon isimli şu kütüphane görevlisiyle konuştuğumu da güvenlik kameralarından tespit ettiğinize şüphe yok.

Kurşunkalemle hızlı hızlı not aldığı duyulabiliyor.

Telefona uzak birinin "Hatta kalmasını sağla," dediğini duyuyorum.

Cinayet zanlısı olarak beni tutuklamak için çevirdiğiniz bir dolap mı bu, diye soruyorum.

Dedektif Danton "Mahkeme emri çıkarmak zorunda bırakmayın bizi," diyor.

Daha çok insan öldükçe, her şey daha da aynı kalıyor.

Memur Danton, diyorum. Şu anda tam olarak neredesiniz, diye soruyorum.

Taşlarla sopalar kemiklerinizi kırabilir ama yine başlıyoruz işte. Çığlık atar gibi ölüm şarkısı aniden kafamdan geçiyor ve hat kesiliyor.

Kurtarıcımı öldürdüm. Dedektif Ben Danton. İnsanlığın geri kalanından ne kadar uzak olduğumu görün işte.

Yapıcı yıkım.

İstiridye plastik çakmağını sallayıp avcunun içine vuruyor. Sonra da Helen'a verip, çantasından katlı sayfayı çıkarışını izliyor. Helen 27. sayfayı tutuşturup mazgalın üzerine doğru tutuyor.

Mona broşürü okurken Helen yanan sayfayı broşürün köşesine tutuyor. Mutlu, gülümseyen ailelerin resimleri birden alev alıyor. Mona çığlık atarak broşürü atıyor. Yanan sayfayı hâlâ elinde tutan Helen, yanan aileleri ayağıyla mazgala itiyor. Elindeki ateş gittikçe büyüyor, esintiyle titreyip tütüyor.

Her nedense aklıma Naslı ve yanan fitili geliyor.

Helen "Ben *eğlenmem*," diyor. Diğer eliyle arabanın anahtarlarını bana doğru sallıyor.

Sonra da olanlar oluyor. İstiridye koluyla Helen'ın kafasını arkadan kıskaca alıyor. Aynı anda da Helen'ın ayaklarını yerden kesiyor ve Helen dengesini bulmak için kollarını iki yana açınca, İstiridye yanan şiiri elinden kapıyor. Ölüm şarkısını.

Helen, İstiridye'nin kıskacından kurtulup, dizlerinin üzerine düşüyor. Dizleri beton kaldırıma çarpınca ufak bir çığlık atıyor ve mazgala yuvarlanıyor. Anahtarları hâlâ elinde.

İstiridye yanan sayfayı kalçasına vurarak söndürmeye çalışıyor. Kâğıdı iki eliyle tutup havaya kaldırıyor, kâğıt alttan yanmaya devam ederken, gözleri bir ileri, bir geri gidiyor. Şiiri okuyor.

Alevler ellerine çıkana dek kâğıdı elinde tutuyor ama elleri yanınca "Hayır!" diye bağırarak kâğıdı atıyor ve parmaklarını ağzına sokuyor.

Mona bir adım gerileyip elleriyle kulaklarını örtüyor. Gözleri sımsıkı kapalı.

Mazgalın üzerindeki yanan ailelerin yanında, elleriyle dizlerinin üstünde duran Helen kafasını kaldırıp İstiridye'ye bakıyor. İstiridye artık bir ölü sayılır. Helen'ın saçı bozulmuş, pembe bir tutam saç gözüne girmiş. Çorapları yırtılmış. Dizleri, kan içinde.

"Onu öldürme!" diye bağırıyor Mona. "Onu öldürme lütfen! Onu öldürme!"

İstiridye dizlerinin üzerine çöküp kaldırıma düşen yanmış kâğıdı kapıyor.

Helen saatin akrebi kadar ağır hareketlerle ayağa kalkıyor. Yüzü kıpkırmızı. Ama Birmanya yakutu kırmızısı değil. Daha çok dizlerinden akan kanın kırmızısı.

İstiridye dizlerinin üzerinde. Helen tepesine dikilmiş. Mona kulaklarını örtmüş, gözleri de sımsıkı kapalı. İstiridye külleri karıştırıyor. Helen'dan kan akıyor. Bense telefon kulübesinde durmuş olanları izlerken kütüphanenin çatısının üzerinden bir sığırcık kuşu sürüsü geçiyor.

Eğer hâlâ bir oğlu olsaydı, İstiridye Helen'ın kötü, öfkeli, saldırgan oğlu olabilirdi.

Yine aynı eski iktidar çatışması.

"Durma," diyor İstiridye ve Helen'ın gözlerine bakmak için kafasını kaldırıyor. Yarım ağızla gülümsüyor ve "Öz oğlunu öldürmüşsün. Beni de öldürebilirsin," diyor.

Ve olanlar oluyor. Helen oğlanın suratına sert bir tokat atıp avcundaki anahtarlarla yanaklarını çiziyor. Bir dakika sonra ortalık iyice kan revan içinde kalıyor.

Başka bir yaralı asalak. Başka bir sakat bırakılmış hamamböceği misali dolap.

Helen'ın gözleri İstiridye'den üzerimizde daireler çizen sığırcık kuşlarına kayıyor. Kuşlar birer birer düşmeye başlıyor. Kara tüyleri yağlı mavi bir renkte parlıyor. Ölmüş gözleri kara boncuklar gibi görünüyor. İstiridye ellerini yüzüne kapatıyor. İki eli de kan içinde kalıyor. Helen gökyüzüne bakmaya devam ettikçe parlak siyah cesetler ıslıklar çalarak etrafımızdaki beton zemine çakılıyorlar.

Yapıcı yıkım.

XXXI

Kasabanın bir buçuk kilometre ötesinde Helen arabayı otobanın kenarına çekiyor. Dörtlüleri yakıyor. Direksiyonu tutan ellerine sımsıkı yapışan vidala sürüş eldivenlerine bakarak "İn arabadan," diyor.

Ön camda kontak lens görünümlü su damlaları var. Yağmur yağmaya başlıyor.

"Öyle olsun," diyor İstiridye ve kapıyı açıyor. "İnsanlar ev eğitimi veremedikleri köpeklere de böyle yapmıyor mu zaten?" diyor.

Elleriyle yüzünde kan var. Şeytanın yüzü. Darmadağın olmuş sarı saçları alnının üstünde havaya dikilmiş; kan yüzünden sertleşen bu kırmızı saçlar şeytanın boynuzları gibi görünüyor. Kırmızı keçi sakalı. Tüm bu kırmızılığın içinde gözleri beyaz. Ama teslim

bayrağının beyazı değil. Katı pişmiş yumurtanın, kümeslerdeki sakat tavukların, üretim çiftliklerindeki sefaletin, acının ve ölümün beyazı.

"Aynen cennetten kovulan Adem'le Havva gibi," diyor İstiridye. Otobanın çakıllı banketinde duruyor ve arka koltukta oturan Mona'ya bakmak için eğiliyor. "Geliyor musun Havva?"

Bunun aşkla bir ilgisi yok. Bu kontrolle ilgili.

İstiridye'nin arkasında güneş batıyor. Gerisinde devedikeni, yabanmersini ve Japon sarmaşığı var. Gerisinde bütün dünya birbirine girmiş.

Saçına Batı medeniyetlerinin kalıntıları, rüya kapanı parçaları ve *I Ching* sikkeleri takılı olan Mona kucağındaki siyah tırnaklarına bakıyor ve "Yaptığın şey yanlıştı İstiridye," diyor.

İstiridye kan pıhtılarıyla kaplı elini arabanın içine sokup Mona'ya doğru uzanıyor ve "Dut, bitkilere olan tüm iyi niyetine rağmen bu yolculuk bir işe yaramayacak," diyor. "Benimle gel."

Mona dişlerini birbirine kenetleyip hızla kafasını çevirerek İstiridye'ye bakıyor. "*Kızılderili El Sanatları* kitabımı attın," diyor. "O kitap benim için çok önemliydi."

Bazıları hâlâ bilginin güç olduğunu sanıyor.

"Dut, tatlım," diyor İstiridye ve Mona'nın saçlarını okşuyor, kızın saçlarına kan bulaşıyor. Örgülerinden birini alıp Mona'nın kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Siktiri boktan bir kitaptı o," diyor.

"Öyle olsun," diyor Mona, geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturuyor.

İstiridye de "Öyle olsun," diyor. Ve arabanın kapısını çarparak kapatıyor, eli pencerede kanlı bir iz bırakıyor.

Kırmızı ellerini havaya kaldırıp arabanın yanından bir adım geriliyor. Kafasını sallarken "Unutun beni. Tanrı'nın tuvalete atıp üzerine sifonu çekebileceğiniz timsahlarından biriyim ben de," diyor.

Helen arabayı sürüş vitesine alıyor. Bir düğmeye basıp İstiridye'nin olduğu taraftaki kapıyı kilitliyor.

İstiridye'nin arabanın içinden boğuk duyulan sesi "Üzerime sifonu çekebilirsiniz ama ben bok yemeğe devam edeceğim" diye ba-

ğırıyor. "Büyümeye devam edeceğim."

Helen sinyal verip trafiğe çıkıyor.

"Beni unutabilirsiniz," diye bağırıyor İstiridye. Bas bas bağıran kırmızı şeytan suratı ve büyük beyaz dişleriyle "Ama bu benim hâlâ var olmadığım anlamına gelmez," diye haykırıyor.

Her nedense aklıma, ilk kez 1860'ta Medford, Massachussets'te bir pencereden dışarı uçan ilk çingene güvesi geliyor.

Arabayı kullanan Helen, bir parmağıyla gözüne dokunuyor ve elini tekrar direksiyona götürdüğünde eldivenin ucunun daha koyu bir kahverengi olduğunu görüyorum. Ve ıslak. İyi günde, kötü günde. Zenginlikte, yoksullukta. Bu onun hayatı.

Mona iki eliyle yüzünü örtüp hıçkırıklara boğuluyor.

1, 2, 3 diye saymaya başlayıp... radyoyu açıyorum.

XXXII

Kasabanın adı haritada Stone River olarak geçiyor: Stone River, Nebraska. Ama Çavuş'la birlikte oraya vardığımızda şehir sınırındaki tabelanın boyanarak, üzerine "Shivapuram" yazılmış olduğunu görüyoruz.

Nebraska.

Nüfus 17.000.

Sokağın ortasında, yol çizgilerinin üstüne apışıp oturmuş alaca bir ineği yoldan çekmemiz gerekiyor. Geviş getiren hayvan yerinden kıpırdamıyor.

Kasabanın merkezi kırmızı tuğlalı binaların oluşturduğu iki bloktan ibaret. Ana kavşaktaki trafik lambasında sarı yanıyor. Siyah bir inek dur levhasının metal direğine sürtünerek yan tarafını

kaşıyor. Beyaz bir inek postanenin penceresindeki saksıdan sarkan zinya çiçeklerini yiyor. Başka bir inek karakolun önündeki kaldırıma yatarak yolu kapatmış.

Ortalık köri ve paçuli kokuyor. Şerif yardımcısının ayağında sandalet var. Şerif yardımcısı, postacı, kafedeki garson kız, meyhanedeki barmen; hepsinin kaşlarının arasında siyah bir nokta var. Hintlilerin bindi adını verdiği süs.

"Aman Tanrım," diyor Çavuş. "Tüm kasaba Hindu olmuş."

Bu haftaki Psişik Mucizeler Bülteni'*nde tüm bunların sebebinin konuşan Yahuda İneği olduğu yazıyor.*

Mezbaha işlerinde işin hilesi, ineklerin kesimin yapıldığı kata çıkan darboğaz şeklindeki ağıla tırmanmalarını sağlamaktır. Çiftliklerden kamyonetlerle getirilen ineklerin kafası karışıktır, korkarlar. Saatlerce, bazen günlerce aç ve uykusuz bir halde kamyonetle yol giden inekler, mezbahanın dışındaki yemliklerde otlayan diğer ineklerin yanına bırakılır.

Ağılı tırmanmaları için yanlarına Yahuda İneği gönderilir. Bu ineğe gerçekten bu isim verilir. Bu, mezbahada yaşayan bir inektir. Eceli gelen ineklerin arasına karışıp onları kesimhaneye çıkan ağıla yönlendirir. Yahuda İneği yol göstermese, korkudan aklı çıkmış inekler asla ağıla girmezler.

Balta, bıçak veya çelik keskinin kafaya indiği noktaya bir adım kala, yani son anda, Yahuda İneği kenara çekilir. Kendini kurtarıp sıradaki inekleri ölüme gönderir. Bunu ömrü boyunca yapmaya devam eder.

Psişik Mucizeler Bülteni'*ne göre bu durum Stone River Et Paketleme Tesisi'ndeki Yahuda İneği'nin durduğu güne dek böyle sürdü.*

Yahuda İneği o gün kesimhane kapısında durup yolu tıkadı. Kenara çekilerek arkasındaki sürünün ölmesine izin vermeyi reddetti. Tüm mezbaha ekibinin gözleri önünde arka bacaklarının üzerine oturdu. Aynen köpeklerin oturuşu gibi kesimhanenin kapısına oturdu ve kahverengi inek gözleriyle çevresindekilere bakıp konuştu.

Yahuda İneği konuştu.

"Et yeme alışkanlığınıza son verin," dedi.

İnek genç bir kadın sesiyle konuşuyordu. Gerisindeki inekler ağırlıklarını bir o ayaklarına bir bu ayaklarına vererek beklediler.

Mezbaha çalışanları, ağızları şaşkınlıktan bir karış açık kalınca, içtikleri sigaraları kanlı zemine düşürdüler. Bir tanesi çiğnemekte olduğu tütünü yuttu. Kadının teki eliyle ağzını örtüp parmaklarının arasından çığlık attı.

Yahuda İneği oturduğu yerde ön ayaklarından birini çalışanlara doğru uzattı ve "Moksha'ya ulaşmanın yolu diğer yaratıklara acı çektirmek değildir," dedi.

Psişik Mucizeler Bülteni'*nde "moksha"nın, Sanskritçe "kurtuluş" yani, reenkarnasyonun karma döngüsünün sonu demek olduğu yazıyor.*

Yahuda İneği o gün bütün öğleden sonra konuştu. İnsanoğlunun doğal yaşamı tahrip ettiğini söyledi. İnsanların diğer canlı türlerini yok etmekten vazgeçmesi gerektiğini söyledi. İnsanoğlu kendi nüfusuna sınır getirmeli, gezegendeki varlıkların ancak çok küçük bir yüzdesinin insan olmasına izin veren bir kota sistemi oluşturmalıydı. Çoğunluk olmadıkları sürece insanlar istediği şekilde yaşayabilirdi.

Sonra onlara bir Hindu şarkısı öğretti. Tüm çalışanlar şarkıyı söylerken, o da şarkının ritmine göre toynağını bir ileri, bir geri oynattı.

Yaşam ve ölümün doğasıyla ilgili tüm soruları yanıtladı.

Yahuda İneği düz bir sesle konuştu, konuştu, konuştu.

Şimdi, burada Çavuş'la ben olayın bir adım gerisindeyiz. Cadı avındayız. O gün et paketleme tesisinden salıverilen tüm o ineklere bakıyoruz. Kasabanın uzak bir köşesinde yer alan tesis ise boş ve sessiz. Adamın biri beton binayı pembeye boyuyor. Tesisi Hindu aşramına dönüştürüyorlar. Yemliğe sebze ekmişler.

Yahuda İneği o günden sonra tek kelime etmemiş. İnsanların ön bahçesindeki çimleri yiyor. Kuş banyolarından su içiyor. İnsanlar ineğin boynuna papatyalardan kolye yapıp asıyorlar.

Çavuş "İşgal büyüsünü kullanıyorlar," diyor. Arabanın önünden ağır adımlarla ilerleyen dev gibi bir domuzun geçmesini beklemek için yolun ortasında duruyoruz. Nalburun tentesinin altında-

ki gölgede başka domuzlarla tavuklar duruyor.

İşgal büyüsü kişinin bilincini başka bir varlığın fiziksel bedenine yüklemesine yarar.

Ona uzun uzun baktıktan sonra tencere dibin kara, seninki benden kara, diyorum.

"İnsanlar veya hayvanlar," diyor Çavuş, "kendini yaşayan herhangi bir canlı bedenin içine sokabilirsin."

Ne demezsin, diyorum.

Aşramı pembeye boyayan adamın yanından geçerken Çavuş "Bana sorarsan reenkarnasyon, işi ertelemenin başka bir yolu," diyor.

Tabii, tabii, tabii diyorum. Bunu bana daha önce de söylemişti.

Çavuş uzanıp buruşuk ve lekeli elini elimin üstüne koyuyor. Elinin üstü gri tüylerle kaplı. Silahını tutmaktan parmakları buz gibi olmuş. Elimi sıkıp "Beni hâlâ seviyor musun?" diyor.

Başka şansım var mı, diye soruyorum.

XXXIII

Omuz atarak ilerleyen atletli kadınlarla kovboy şapkalı heriflerden oluşan bir kalabalığın içindeyiz. İnsanlar elma şekeri ve kâğıt külahlardan meyveli buz yiyorlar. Her yer toz içinde. Biri Helen'ın ayağına basıyor. Helen ayağını çekerken "Ne kadar insan öldürürsem öldüreyim asla yeterli olmayacağını fark ettim," diyor.

İş konuşmayalım, diyorum.

Yerlerde birbirine dolanmış siyah kalın kablolar var. Işıkların ötesindeki karanlıkta duran jeneratörler elektrik üretmek için dizel harcıyorlar. Dizel benzin, yağda kızarmış yiyecek, kusmuk ve toz şeker kokuyor her yer.

Bugünlerde insanların eğlenceden anladığı şey bu işte.

Yanımızdan bir çığlık geçip gidiyor. Ve Mona'nın kısacık bir

görüntüsü. Üzerinde neon ışıklarıyla *Ahtapot* yazan bir lunapark aleti bu. Bükülmüş sırıklar gibi görünen siyah metal kollar bir tekerlek göbeğinin çevresinde dönüyor. Kollar aynı zamanda bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Her kolun ucunda oturacak bir yer var ve bu koltuklar da kendi çevrelerinde dönüyorlar. Yanımızdan tekrar bir çığlık ve siyah, kırmızı renkli bir saç şeridi geçiyor. Mona'nın gümüş zincirleriyle takıları boynunun bir kenarından aşağıya sarkıyor. Her iki eli de kucağının üzerinde sürgülenmiş olan koruma çubuğuna yapışmış.

Batı medeniyetinin harabeleri, taretler, kuleler ve bacalar düşüyor saçlarından. Bir *I Ching* sikkesi kurşun gibi yanımızdan geçiyor.

Helen onu izlerken "Sanırım Mona istediği uçma büyüsüne kavuştu," diyor.

Çağrı cihazım tekrar çalmaya başlıyor. Polis dedektifinin numarası. Yeni bir kurtarıcı peşime düşmüş bile.

Daha çok insan öldükçe, her şey daha da aynı kalıyor.

Çağrı cihazımı kapatıyorum.

Mona'nın çığlıklar atarak yanımızdan geçişine bakan Helen "Kötü haber mi?" diye soruyor.

Önemli bir şey değil, diyorum.

Helen pembe topuklu ayakkabılarıyla siyah elektrik kablolarının üzerinden atlayarak çamur ve talaş karışımının üzerinden yürümeye çalışıyor.

Elimi uzatıp "Tut elimi," diyorum.

O da tutuyor. Sonra bırakmıyorum elini. O da bunu umursuyormuş gibi görünmüyor. Böylece el ele yürümeye başlıyoruz. Ve bu çok hoş.

Parmaklarında sadece birkaç büyük yüzük kaldığından elim sandığınız kadar acımıyor.

Lunapark aletleri pırlanta beyazı, zümrüt yeşili, yakut kırmızısı, türkuvaz ve safir mavisi, kuvars sarısı ve kehribar turuncusu ışıklar saçarak çevremizdeki havayı dövüyorlar. Dört bir yana monte edilmiş ayakların üzerindeki hoparlörlerden rock müziği gümbürdüyor.

Ah şu rock-kolikler. Ah şu sükûnet-fobikler.

Helen'a en son ne zaman dönmedolaba bindiğini soruyorum.

Her yerde el ele tutuşmuş öpüşen kadınlar ve erkekler var. Birbirlerine pembe pamuk helva yediriyorlar. Yan yana yürürlerken hepsi de bir elini, diğerinin daracık kot pantolonunun arka cebine sokmuş.

Kalabalığı izleyen Helen "Bunu sakın yanlış anlama ama en son ne zaman şey yaptın?" diye soruyor.

Ne yaptım, diye soruyorum.

"Bilirsin işte," diyor.

Sonuncusu sayılır mı bilmem ama üzerinden neredeyse on sekiz yıl geçti.

Helen gülümsüyor ve "Bir tuhaf yürümene şaşmamalı," diyor. "Ben de John'dan sonra kimseyle birlikte olmadım ve yirmi yıl geçti," diyor.

Yerdeki talaşla kabloların arasında buruşmuş bir gazete kâğıdı var. Üç sütunluk ilanda şöyle yazıyor:

Helen Boyle Gayri Menkul Acentesi
Müşterilerinin Dikkatine

"Satın aldığınız ev perili mi çıktı? Eğer öyleyse açılacak toplu davaya katılmak için aşağıdaki numarayı arayın."

Sonra da İstiridye'nin cep telefonu numarası yazıyor. Helen'a neden İstiridye'ye bunları anlattığını soruyorum.

Helen yerdeki gazete ilanına bakıyor. Pembe ayakkabısıyla üzerine basarak gazete kâğıdını çamura gömüyor ve "Onu neden öldürmediysem, işte aynı sebepten. Zaman zaman çok sevimli olabiliyordu," diyor.

Çamura bulanan gazetedeki ilanın yanında başka bir ölü mankenin resmi var.

Helen üzeri insan dolu oturma yerlerine kırmızı ve beyaz floresan tüpleri takılmış olan dönmedolaba bakıyor ve "Buna binebiliriz sanırım," diyor.

Adamın biri dönmedolabı durduruyor, oturma yerlerinin sallanması durunca Helen'la birlikte kırmızı plastik mindere oturuyoruz

ve adam kucağımızın üzerindeki koruma çubuğunu kapatarak sürgülüyor. Geri çekilip kolu çekiyor ve dizel motor çalışmaya başlıyor. Dönmedolap sanki geri gidecekmiş gibi aniden silkeleniyor ve Helen'la birlikte karanlığa doğru yükseliyoruz.

Tepeye varmamıza az kala dönmedolap silkelenip duruyor. Oturduğumuz yer sallanıyor ve Helen aniden koruma çubuğuna yapışıyor. Parmağındaki pırlantalardan bir tanesi kayıp ışıklarla payandaların, renklerle suratların arasından parıltılar saçarak uçup makinenin dişlilerinin arasına düşüyor.

Helen yüzüğün arkasından bakarken "Nerden baksan otuz beş bin dolar değerindeydi," diyor.

Belki bir şey olmamıştır, diyorum. Ne de olsa yüzük pırlanta.

Ama Helen, sorun da bu ya zaten, diyor. Kıymetli taşların dünyadaki en sert şeyler olduğunu ama yine de kırılabileceklerini söylüyor. Sabit bir baskı veya basınca dayanabilirlermiş ama ani ve sert bir darbe tuzla buz olmalarına sebep olabilirmiş.

Mona talaşların üzerinden koşturarak gelip tam altımızda duruyor ve ellerini sallıyor. Durduğu yerde havaya zıplayıp "Heeey! Aslan Helen!" diye bağırıyor.

Dolap sarsılıp tekrar hareket etmeye başlıyor. Oturduğumuz yer sallanıyor, Helen'ın çantası kayıyor ama yakalamayı başarıyor. Gri taş hâlâ çantasında. İstiridye'nin cemaatinin verdiği hediye. Çantasını yakalıyor ama koltuktan kayan ajandasını tutamıyor ve ajandanın sayfaları açılarak talaşların üzerine düşüyor. Mona koşup ajandayı yerden alıyor.

Talaşları silkelemek için defteri bacağına vuruyor ve sorun olmadığını göstermek için havada sallıyor.

Helen "Tanrıya şükürler olsun ki Mona var," diyor.

Mona senin beni öldürmeyi planladığını söyledi, diyorum.

Helen "Bana da senin beni öldürmek istediğini söyledi," diyor.

İkimiz de birbirimize bakıyoruz.

Tanrıya şükürler olsun ki Mona var, diyorum.

Helen "Bana karamelli mısır alır mısın?" diyor.

Biz yükseldikçe aşağıda daha da küçük görünen Mona ajandanın içine bakıyor. Her gün Helen'ın politik bir hedefinin isminin

yazılı olduğu sayfalara bakıyor.

Gözlerimi renkli ışıklardan gece semasına çeviriyorum, yıldızlara yaklaşıyoruz. Mona bir keresinde yaşamın en güzel yanının yıldızlar olduğunu söylemişti. Öldükten sonra gittikleri yerde insanlar yıldızları göremezmiş.

Uzayın derinliklerini düşünün, o inanılmaz soğuğu ve sessizliği. Sadece sükûneti bile ödül sayılabilecek cenneti düşünün.

Helen'a eve gidip birkaç sorunu halletmem gerektiğini söylüyorum. İşler iyice sarpa sarmadan bir an önce gitmem gerekiyor.

Ölü mankenler. Nash. Polis dedektifleri. Hepsi. Nash'in ölüm büyüsünü nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum.

Daha yukarı yükseldikçe kokulardan ve jeneratörün gürültüsünden uzaklaşıyoruz. Sessizlik ve soğuğa yükseliyoruz. Ajandayı okuyan Mona iyice küçülüyor. Aşağıdaki kalabalık, paraları, dirsekleri ve kovboy çizmeleri de küçülüyor. Yiyecek büfeleriyle, portatif tuvaletler de küçülüyor. Çığlıklar ve rock müziği daha az duyuluyor.

Bir an silkiniyor ve en tepede duruyoruz. Oturduğumuz yerin sallantısı yavaşlıyor, duruyoruz. Bu yükseklikte esen rüzgâr Helen'ın pembe baloncuk gibi görünen saçını karıştırıyor, tarıyor, geriye doğru yatırıyor. Bu kadar yüksekten bakınca neon ışıkları, makine yağları ve çamur bile mükemmel görünüyor. Mükemmel, güvenli ve mutluluk verici. Müzik ise kuru bir güm, güm, gümden ibaret.

Tanrı'ya böyle görünüyor olmalıyız.

Diğer oyuncaklara, dönüp duran ışıklara ve çığlıklara bakan Helen "Beni bulduğuna çok sevindim. Hep birinin beni bulmasını ümit etmiştim," diyor. "Bulan kişi sen olduğun için mutluyum."

Hayatının o kadar da kötü olmadığını söylüyorum. Mücevherleri var. Patrick var.

"Yine de," diyor, "insanın tüm sırlarını bilen birinin olması güzel bir şey."

Döpiyesinin rengi açık mavi ama sıradan bir ardıçkuşu yumurtasının mavisi değil. Bulduğunuz zaman ya yumurtanın içinde ölmüşse, ya bu yüzden yumurtadan çıkmazsa diye endişe edeceğiniz

türden bir ardıçkuşu yumurtası mavisi. Sonra da *yumurtadan çıkar* ve şimdi ne yapacağım diye endişe edersiniz.

Helen elini koruma çubuğunda duran elimin üzerine koyuyor ve "Bay Streator, bir *ön* adın var mı," diyor.

Carl.

Carl, diyorum. Adım Carl Streator.

Neden benim orta yaşlı olduğumu söyledin, diye soruyorum..

Helen gülüyor ve "Çünkü öylesin. İkimiz de öyleyiz," diyor.

Dolap tekrar sallanıyor ve aşağıya inmeye başlıyoruz.

Gözlerin, diyorum. Gözlerin mavi, diyorum.

Ve bu benim hayatım.

Aşağıya varınca görevli koruma çubuğunu açıyor, inmesine yardım etmek için Helen'a elimi uzatıyorum. Talaş seyreldiği için yerler kaygan, o yüzden birbirimizin beline sarılıyor ve kalabalığa karışıyoruz. Mona'nın yanına varıyoruz; ve o hâlâ ajandayı okuyor.

"Karamelli mısır yemenin vakti geldi," diyor Helen. "Carl gidip alacak."

Mona kafasını elindeki açık duran ajandadan kaldırıp bize bakıyor. Ağzı hafif açık, gözlerini birkaç kez hızlıca kırpıştırıyor. İç geçirip "Aradığımız Büyü Kitabı var ya?" diyor. "Sanırım onu bulduk."

XXXIV

Bazı cadılar büyülerini runik yazıyla, yani gizli kodları olan sembollerle yazarlar. Mona'ya göre bazı cadılar tersten yazarlar, böylece büyü sadece aynaya tutularak okunabilir. Sayfanın ortasından başlayıp büyüleri spiral şeklinde dışarı doğru döndürerek yazarlar. Bazıları Antik Yunan'daki büyü tabletlerinde olduğu gibi ilk satırı soldan sağa, ikincisini sağdan sola, sonrakini soldan sağa, sonrakini sağdan sola yazarlar. İpe bağlı öküzün ileri geri yürüyüşüne benzediği için buna *boustrophedon* biçimi denir. Yılan gibi görünsün diye bazılarının her satırı farklı yönlere doğru yazdığını söylüyor Mona.

Tek kural ise büyünün düğümlenmesi gerektiğidir. Ne kadar gizli ve ne kadar çok düğüm atılmış olursa büyü o kadar kuvvetli

olur. Cadılar için düğümün kendisi büyülüdür. Büyücü tanrı Hephaestus'u bacakları düğüm olmuş şekilde çizerler veya heykellerini o şekilde yaparlar.

Büyü ne kadar çok düğümlenirse, kurbanın da eli ayağı o denli dolaşıp düğüm olacaktır. Düğümler kurbanın kafasını karıştırır. Dikkatini dağıtır. Kurban devamlı tökezler. Başı döner. Konsantre olamaz.

Şarkı ve danslarıyla aynı şeyi yapan Büyük Birader gibi.

Çakıllı otoparkta, karnaval alanıyla Helen'ın arabasının durduğu yerin tam ortasında duruyoruz; Mona ajandayı havaya kaldırıyor, böylece karnaval ışığı bir sayfanın üzerine vuruyor. İlk önce sadece Helen'ın o sayfaya yazmış olduğu notları görüyoruz. Albay Antonio Capelle'nin adı ve emlak göstermek için verilen birkaç randevu. Dikkatli bakınca sayfanın arkasından vuran renkli ışıklar sayesinde beliren solgun kırmızı kelimeler, sarı cümleler ve mavi paragrafları görüyoruz.

"Renksiz mürekkep," diyor Mona.

Su lekesi kadar solgun, hayalet yazılar.

"Beni uyandıran şey defterin cildi oldu," diyor Mona.

Defterin kapağı da, cildi de koyu kırmızı deriden, elden ele gezmekten rengi neredeyse siyah olmuş.

"İnsan derisi," diyor Mona.

Basil Frankie'nin evindeydi, diyor Helen. Güzel ve eski, üstelik boş bir defter gibi görünmüş. Frankie'nin eviyle birlikte satın almış. Kapakta siyah renkli, beş köşeli yıldız var.

"Bir pentagram," diyor Mona. "Defter haline getirilmeden önce bu birisinin dövmesiymiş," diyor. Kitabın sırtındaki bir tümseğe dokunuyor ve "Bu küçük çıkıntı da göğüs ucu," diyor.

Mona defteri kapatıp Helen'a uzatıyor ve "Dokun bak," diyor. "Kadimden de öte."

Helen çantasını açıp düğmeli beyaz eldivenlerini çıkarıyor. "Yok, sen tut," diyor.

Ellerinde açık duran kitaba göz gezdiren Mona, sayfaları ileri geri çeviriyor. "Mürekkep olarak ne kullandıklarını bilsem, okuyabilirdim," diyor.

Amonyak veya sirkeyle yazılmışsa, diyor, kırmızılahana haşlayıp suyunu yazıya sürünce mürekkep mora dönüşür.

Meniyle yazılmışsa, floresan ışığında okuyabilirsin.

İnsanlar büyülerini döl suyuyla mı yazıyorlarmış, diye soruyorum.

Mona "Sadece en güçlü büyü türlerini," diyor.

Mısır nişastası solüsyonuyla yazılmışsa, harflerin görünmesi için üzerlerine iyot sürülür.

Limon suyuyla yazılmışsa, mürekkebin kahverengiye dönmesi için sayfaları ısıtmak gerekir.

"Ekşi olup olmadığını anlamak için yalasana," diyor Helen.

Ama Mona defteri hızlıca kapatıyor. "Mumyalanmış insan derisiyle kaplı ve muhtemelen antik meniyle yazılmış bin yıllık bir cadı kitabı bu," diyor Helen'a. "*Sıkıyorsa sen yala.*"

Helen "Tamam, ne demek istediğini anladım. En azından çabuk olmayı ve tercüme etmeyi dene," diyor.

Mona "Bunu on yıldır yanında gezdiren ben değilim. Her şeyin üstüne yazı yazarak ona zarar veren de ben değilim," diyor. Kitabı iki eliyle birden tutup Helen'ı dürtüyor. "Bu kadim bir kitap. Yunanca ve Latince'nin artık kullanılmayan şekilleriyle yazılmış. Bir de unutulmuş bazı Runik harflerle," diyor. "Biraz zamana ihtiyacım olacak."

Helen çantasını açıyor ve "Al," diyor. Çantasından kare şeklinde katlanmış bir kâğıt çıkarıp Mona'ya uzatıyor ve "Bu ölüm şarkısının bir kopyası. Basil Frankie adında bir adam bu kadarını tercüme etmiş. Bunu kitaptaki büyülerden biriyle eşleştirebilirsen, o dilde yazılmış tüm büyüleri tercüme etmek için bir anahtar olarak kullanabilirsin," diyor. "Rosetta taşında* olduğu gibi."

Mona katlı kâğıdı almak için elini uzatıyor.

Ama ben kâğıdı Helen'ın elinden kaptığım gibi niye bu konuyu tartışıyoruz ki diye soruyorum. Bence kitabı yakmalıyız, diyorum. Kâğıdı açıyorum. Kütüphanenin birinden çalınmış bir 27. sayfa bu.

* Antik Yunanlılar ile Mısırlıların yaptığı, taşın üzerine üç dilde yazılmış, böylelikle Mısır halkı, asilleri ve Yunanlılar tarafından kolaylıkla okunabilmiş olan antlaşma. (y.h.n.)

Bu konuyu düşünmemiz gerek, diyorum.

Helen'a, bunu Mona'ya yapmak istediğine emin misin diye soruyorum. Bu büyü hayatlarımızı zaten yeterince mahvetti. Üstelik Mona'nın bilmesi demek, İstiridye'nin de öğrenmesi demek.

Helen parmaklarını eldivenlerine geçiriyor. Düğmelerini ilikleyip elini Mona'ya uzatıyor ve "Kitabı bana ver," diyor.

"Ben yapabilirim," diyor Mona.

Helen elini sallayıp "Hayır, en iyisi bu. Bay Streator haklı. Hayatında birçok şey değişir," diyor.

Gece havası uzaklardan gelen baygın çığlıklar ve parlak ışıklarla dolu.

Mona "Hayır," deyip kitaba sarılıyor ve göğsüne bastırıyor.

"Gördün mü?" diyor Helen. "Başladı bile. Azıcık güç sahibi olma fırsatı doğdu mu, hemen daha fazlasını istersin."

Mona'ya kitabı Helen'a vermesini söylüyorum.

Mona bize sırtını dönerek "Onu bulan benim. Kitabı okuyabilecek tek kişi de benim," diyor. Kafasını çevirip omzunun üzerinden bana bakıyor ve "Sen hikâyeyi satabilmek için onu yok etmek istiyorsun sadece. Hakkında güvenli şekilde konuşabilmek için her şeyin çözülmesini istiyorsun," diyor.

Helen "Mona, tatlım, yapma," diyor.

Mona dönüp öbür omzunun üzerinden Helen'a bakıyor ve "Sen de kitabı dünyanın hâkimi olabilmek için istiyorsun. Sen her şeyin maddi tarafını düşünürsün zaten," diyor. Bütün vücuduyla kitabı sarmalarcasına omuzlarını öne düşürüyor, kafasını eğip kitaba bakıyor ve "Bunu olduğu gibi takdir eden tek kişi benim," diyor.

Ona Helen'ı dinlemesini söylüyorum.

"Bu Gölgeler Kitabı," diyor Mona. "*Gerçek* bir Gölgeler Kitabı. Gerçek bir cadıya ait. Bırakın da tercüme edeyim. Bulduklarımı size söylerim. Söz veriyorum."

Helen'dan aldığım ölüm şarkısını katlayıp arka cebime sokuyorum. Mona'ya bir adım yaklaşıyorum. Helen'a bakıyorum, başıyla onaylıyor.

Sırtı hâlâ bize dönük olan Mona "Patrick'i geri getireceğim," diyor. "Bütün küçük çocukları geri getireceğim."

Onu belinden yakaladığım gibi havaya kaldırıyorum. Mona çığlıklar atarak topuklarıyla incik kemiklerime tekmeler atıyor, kitaba sımsıkı sarılmış bir şekilde benden kurtulmak için bir sağa, bir sola debeleniyor. Ölü insan derisine dokunana dek kollarımı Mona'nın koltukaltlarına kadar kaldırıyorum. Ölü göğüs ucuna dokunuyorum. Mona'nın göğüs uçlarına da dokunuyorum. Mona çığlık atıp tırnaklarını ellerime, parmaklarımın arasındaki yumuşak deriye geçiriyor. Ellerimin üstünü tırmalamaya başladığı sırada bileklerinden tutup kollarını arkasına kıvırıyorum. Kitap yere düşüyor, Mona'nın savurduğu tekmelerden bir tanesi kitabın ileri fırlamasına sebep oluyor, karanlık otoparkta uzaktan gelen çığlıklardan dolayı kimse olayın farkına varmıyor.

İşte bu da benim hayatım. Bu, bir gün kaybedeceğimi bildiğim kızım. Bir erkek arkadaş yüzünden. Okulda aldığı kötü notlar yüzünden. Uyuşturucu yüzünden. Sebep her ne olursa olsun, bu ayrılık her zaman olur. Bu iktidar savaşı. Ne kadar iyi bir baba olacağınızı düşünürseniz düşünün, günün birinde kendinizi bulacağınız nokta budur işte.

Sevdiklerinize onları öldürmekten daha kötü şeyler yapabilirsiniz.

Kitap tozla karışık çakıl alana düşüyor.

Helen'a kitabı alması için haykırıyorum.

Mona serbest kalır kalmaz Helen'la bir adım geri çekiliyoruz. Helen kitabı tutuyor, bense etrafta birileri var mı diye çevreme bakıyorum.

Mona ellerini yumruk yapıp bize doğru geliyor, kırmızı, siyah saçları yüzüne düşmüş. Gümüş zincirleri ve kolye uçları saçlarına dolanmış. Turuncu elbisesi bir yana kaymış, yakasının bir yanı yırtıldığı için çıplak omzu meydana çıkmış. Sandaletlerini bir kenara attığı için ayakları da çıplak. Karanlık düğümler halindeki saçlarının gerisindeki gözleri karnaval ışıklarını yansıtıyor. Uzaktan gelen çığlıklar, Mona'nın attığı çığlıkların sonsuza dek sürecek yankısı olabilir.

Mona şeytan gibi görünüyor. Lanetli bir cadı gibi. Büyücü bir kadın gibi. Çarpılmış. Artık benim kızım değil. Artık benim asla

anlayamayacağım biri oldu. Bir yabancı.

Dişlerinin arasından "İkinizi de öldürebilirdim. Yapabilirdim," diyor.

Elimle saçlarımı düzeltiyorum. Kravatımı da düzeltip gömleğimi pantolonumun içine sokuyorum. 1, 2, 3 diye saydıktan sonra ona hayır diyorum. Biz seni öldürebilirdik. Bayan Boyle'a bir özür borcu olduğunu söylüyorum.

Sert sevgiden anlaşılan bu işte.

Beyaz eldivenleriyle kitabı tutan Helen, Mona'ya bakıyor.

Mona hiçbir şey söylemiyor.

Dizel jeneratörlerin çıkardığı duman, çığlıklar, rock müziği ve renkli ışıklar bu boşluğu doldurmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Gece semalarındaki yıldızlar tek kelime etmiyor.

Helen bana dönüp "Ben iyiyim. Haydi gidelim artık," diyor. Arabanın anahtarlarını çıkarıp bana uzatıyor. Helen'la arkamızı dönüp arabaya doğru yürümeye başlıyoruz. Arkama bakınca Mona'nın ellerine bakarak güldüğünü görüyorum.

Gülüyor.

Baktığımı görünce gülmeyi kesiyor ama suratındaki o ifade değişmiyor.

Suratındaki o yılışık sırıtışı yok et, diyorum. Ne diye sırıtıyorsun ki sen, diye soruyorum.

XXXV

Ben arabayı kullanırken arkada koltukta oturan Mona kollarını göğsünde kavuşturuyor. Helen önde yanımda oturuyor, Büyü Kitabı kucağında açık duruyor, güneş ışığında yazıları görebilmek için her sayfayı kaldırıp cama doğru tutuyor. Ön koltukta aramızda durmakta olan cep telefonu çalmaya başlıyor.

Helen, Basil Frankie'nin evinden aldığı tüm referans kitaplarının hâlâ kendi evinde olduğunu söylüyor. Bunlara Yunanca, Latince ve Sanskritçe çeviri sözlükleri de dahilmiş. Çiviyazılarıyla ilgili kitaplar varmış. Artık kullanılmayan tüm lisanlar. O kitaplardan biri mutlaka Büyü Kitabı'nı tercüme etmesine yardımcı olurmuş. Ölüm büyüsünü Rosetta taşında olduğu gibi kod anahtarı olarak kullanırsa, bütün kitabı tercüme etmesi mümkün olabilirmiş.

Ve Helen'ın cep telefonu çalıyor.

Dikiz aynasından Mona'nın burnunu karıştırıp sümüğünü kot pantolonunun kenarına sürterek kara bir topak haline getirdiğini görüyorum. Kucağına bakan gözlerini Helen'ın ensesine odaklayana dek ağır ağır kaldırıyor.

Helen'ın cep telefonu çalıyor.

Ve Mona topak haline getirdiği sümüğünü Helen'ın pembe saçlarına fırlatıyor.

Ve Helen'ın cep telefonu çalıyor. Gözünü Büyü Kitabı'ndan ayırmadan koltuğun üzerindeki telefonu bacağıma doğru ittiriyor ve "Onlara meşgul olduğumu söyle," diyor.

Bir sonraki suikast görevini bildirmek için Dışişleri Bakanlığı'ndan biri arıyor olabilir. Bir entrika ve casusluk işinin yürütülmesi için başka bir devletten arıyor olabilirler. Bir uyuşturucu çetesinin elebaşının temizlenmesi için. Ya da suç alanında kariyer yapmış birinin emekliye ayrılması için.

Mona yeşil brokarlı Ayna Defteri'ni, yani cadı günlüğünü kucağında açıp renkli kalemlerle içine bir şeyler karalamaya başlıyor.

Telefonda bir kadın var.

Helen'a arayanın bir müşterisi olduğunu söylüyorum. Telefonu göğsüme yaslayıp telefondaki kadının dün gece merdivenlerden üzerine kesik bir baş yuvarlandığını söylediğini söylüyorum.

Büyü Kitabı'nı okumaya devam eden Helen "Feeney Drive'daki beş yatak odalı Sömürge dönemi Felemenk üslubunda inşa edilmiş ev olsa gerek," diyor. "Kafa hole düşmeden yok olmuş mu?" diye soruyor.

Kadına soruyorum.

Helen'a evet diyorum, merdivenlerin yarısına gelince yok olmuş. Yüzünde öfkeli bir gülümseme olan, kan içinde, korkunç bir başmış.

Telefondaki kadın bir şeyler söylüyor.

Ve dişleri de kırıkmış, diyorum. Kadının sesi oldukça kötü geliyor.

Mona renkli kalemleri kâğıda öyle sert bastırarak yazıyor ki, kalemler gıcırdıyor.

Büyü Kitabı'nı okumaya devam eden Helen "Yok olmuş ya işte. Bir sorun yok artık," diyor.

Telefondaki kadın bunun her gece olduğunu söylüyor.

"Öyleyse ilaçlama ekibi çağırsın," diyor Helen. Başka bir sayfayı güneş ışığına doğru tutuyor ve "Ona burada olmadığımı söyle," diyor.

Mona'nın Ayna Defteri'ne çizdiği resim, önce yıldırım çarpan, sonra bir tank tarafından ezilen, son olarak da gözleri kanayarak ölen bir adamla kadının resmi. Beyinleri kulaklarından çıkmış. Kadının üzerinde döpiyes var ve bir sürü mücevher takmış; adam ise mavi bir kravat.

1, 2, 3 diye saymaya başlıyorum.

Mona adamla kadının resmini alıp ince şeritler halinde yırtıyor.

Telefon tekrar çalıyor, cevap veriyorum.

Telefonu göğsüme dayayıp Helen'a bir herifin aradığını söylüyorum. Duşundan kan püskürdüğünü söylüyor.

Büyü Kitabı'nı pencereye tutan Helen "Pender Court'taki altı yatak odalı ev," diyor.

Ve Mona "Pender *Place*. Pender Court'ta çöpten çıkan kesik el var," diyor. Arabanın camını azıcık aralayıp parçalara ayırdığı kadınla adamı boşluktan dışarı yollamaya başlıyor.

"Palın Corners'taki kesik eli söylüyorsun," diyor Helen. "Pender Place'te insanları ısıran bir Doberman hayaleti var."

Telefondaki adamdan hatta kalmasını rica ediyorum. Telefonun üzerindeki kırmızı renkli bekletme tuşuna basıyorum.

Mona gözlerini devirip "Isıran hayalet Millstone Bulvarı'ndaki İspanyol evinde," diyor. Kırmızı keçeli kalemle bir şeyler yazmaya başlıyor, kelimeler sayfanın ortasından spiraller çizerek dışa doğru açılıyor.

9, 10, 11 diye sayıyorum.

Cama tuttuğu sayfadaki solgun yazılara bakarak gözlerini kırpıştıran Helen "Onlara emlak işini bıraktığımı söyle," diyor. Solgun kelimelerin üzerinde parmağını gezdiriyor ve "Pender Court'takilerin ergenlik çağında çocukları yok muydu?" diye soruyor.

Soruyorum, telefondaki adam evet diyor.

Helen dönüp arkada oturmakta olan Mona'ya bakıyor, Mona o sırada topak yapmış olduğu sümüğünü fırlatıyor ve Helen "Öyleyse ona de ki, insan kanıyla dolu bir küvet diğer dertlerinin yanında hiç kalır," diyor.

Yola devam etsek nasıl olur, diyorum. Birkaç kütüphaneye daha gidebiliriz. Birkaç gezilecek yer görürüz. Başka bir karnaval mesela. Ulusal bir anıt. Biraz neşelenip gevşeyebiliriz. Eskiden bir aile olduğumuza göre, yeniden olabiliriz. Farazi olarak söylüyorum, birbirimizi hâlâ seviyoruz. Buna ne dersiniz, diye soruyorum.

Mona öne uzanıp kafamdaki saçlardan bir iki tel koparıyor. Helen'e uzanıp onun da saçlarından birkaç pembe tel koparıyor.

Helen önündeki Büyü Kitabı'na doğru sıçrayarak "Mona canımı yaktın," diyor.

Aile içinde biz, yani ebeveynlerimle ben her türlü kavgayı Kızma Birader oynayarak çözerdik, diyorum.

Mona kahverengi ve pembe saç tellerini spiral şeklinde yazılar yazdığı kâğıdın içine koyup kâğıdı katlıyor.

Mona'ya benim yaptığım hataların aynısını yapmasını istemediğimi söylüyorum. Dikiz aynasından ona bakıyor ve onun yaşındayken ailemle konuşmamaya başladığımı söylüyorum. Onlarla neredeyse yirmi yıldır konuşmuyorum.

Mona içine saç tellerimizi koyduğu katlı kâğıda toplu iğne batırıyor.

Helen'ın cep telefonu tekrar çalıyor ve yine bir adam arıyor. Genç bir adam.

İstiridye. Telefonu kapatmama fırsat vermeden "Hey, babalık, sakın yarınki gazeteyi alıp okumayı unutma," diyor. "Senin için küçük bir sürpriz hazırladım."

"Şimdi telefonu ver de Dut'la konuşayım," diyor.

Onun adı Mona, diyorum. Mona Sabbat.

Hâlâ Büyü Kitabı'nın bir sayfasını pencereye tutarak gizli yazıları okumaya çalışmakla meşgul olan Helen "Onun adı Mona Steinner," diyor.

Ve Mona "Arayan İstiridye mi?" diye soruyor. Kafamın iki yanından kollarını uzatarak telefonu elimden kapmaya çalışıyor ve

"Bırak da konuşayım," diyor. "İstiridye! İstiridye, Büyü Kitabı ellerinde!" diye bağırıyor.

Ve ben otobanda bir o yana bir yana savrulan arabayı zapt etmeye çalışırken telefonu kapatmayı başarıyorum.

XXXVI

Oturduğum dairenin tavanındaki lekenin yerinde büyük beyaz bir yama var. Sokak kapımdaysa ev sahibimin raptiyelediği bir not asılı. Ses yerine, mutlak bir sessizlik hüküm sürüyor. Halının üzeri kırık kapı ve payandalara ait minik plastik parçalarla dolu. Ampullerdeki ince tellerin cızırtısı duyuluyor. Saatimin tik takları duyuluyor.

Buzdolabımdaki süt bozulmuş. Çekilen bütün o acılar boşa gitmiş. Peynir kabarmış, üzerini küf bağlamış. Plastik bir paket içindeki hamburgerin rengi griye dönmüş. Yumurtalar normal görünüyor ama değiller, bu kadar uzun süre sonra olamazlar. Bu yiyecekler için verilen bütün o emekler, çekilen çileler çöpe atılıyor. Zavallı ineklerle danaların tüm katkıları kapı önüne konuyor.

Ev sahibimin bıraktığı notta tavandaki yamanın astar olduğu yazıyor. Lekenin kusması bittiğinde bütün tavanı boyayacaklarmış. Astarın hemen kuruması için ısıtıcı sonuna kadar açılmış. Tuvaletin içindeki suyun yarısı buharlaşmış. Evdeki bitkilerin hepsi kâğıt gibi kupkuru olmuş. Mutfak lavabosunun altındaki çöp tankının suyu yarıya indiği için çöplerin ürettiği gaz lavabodan dışarı sızıyor. Eski yaşamım, evim dediğim her şey bok kokuyor.

Astar, üst kattaki komşumdan geriye kalanlardan akan kanın sızmasını önlemek için atılmış.

Dışarıdaki dünyada şiir kitabının hâlâ ulaşamadığımız otuz dokuz kopyası var. Kütüphanelerde, kitapçılarda, evlerde. Tam bilemiyorum ama aşağı yukarı birkaç düzine işte.

Helen bugün ofisinde. Onu ofisinde, masasındaki Yunanca, Latince ve Sanskritçe çeviri sözlüklerinin ortasında otururken bıraktım. Küçük bir şişe iyot almış, pamuklu tahta bezine dökerek yazıların üzerine sürüyor ve görünmeyen kelimeler kırmızıya dönüyor.

Başka görünmez kelimelerin üzerine kırmızılahana suyuna bandığı pamuklu bezleri sürüyor ve kelimeler mora dönüyor.

Küçük şişeler, pamuklu bezler ve sözlüklerin yanında saplı bir lamba var. Lambanın kablosu duvardaki elektrik prizine takılı.

"Bu bir floroskop," diyor Helen. "Kiraladık." Kenarındaki düğmeye basıp açık duran Büyü Kitabı'nın üzerine tutuyor ve sayfalardan bir tanesi parlak pembe kelimelerle dolana dek sayfaları çeviriyor. "Bu spermle yazılmış," diyor.

Büyülerin hepsinde farklı el yazısı kullanılmış.

Dış ofisteki masasında oturan Mona karnavaldan beri tek güzel söz etmedi. Polis telsiz tarayıcısında peş peşe acil durum kodları bildiriliyor.

Helen, Mona'ya " 'Şeytan' için kullanılan güzel bir kelime var mı?" diye sesleniyor.

Ve Mona "Helen Hoover Boyle," diyor.

Helen bana bakarak "Bugünkü gazeteyi gördün mü?" diye soruyor. Kitapları bir yana itiyor, altlarından bir gazete çıkıyor. Sayfaları karıştırıyor; birinci sayfanın arkasında tam sayfa bir ilan var. İlk satır şöyle:

Sayfanın büyük bölümünde eski bir resim var; yirmi yıl önce çekilmiş olan düğün resmimizde Gina'yla birlikte gülümsüyoruz. Çok eski bir cumartesi ekinde yayınlanan düğün duyurumuzdan alınmış olsa gerek. Birbirimize olan sevgi ve bağlılığımızı kamuya beyan edişimiz. Vaadimiz. Yeminlerimiz. Kelimelerin eski gücü. Ölüm bizi ayırana dek.

Resmin altında şöyle yazıyor: "Polis son zamanlarda ölen birkaç kişiyle bağlantılı olarak sorgulamak amacıyla bu adamı arıyor. Kırk yaşında, bir yetmiş boylarında, seksen kilo, kumral, yeşil gözlü. Silahsız ama oldukça tehlikeli olduğu sanılıyor."

Fotoğraftaki adam çok genç ve masum. O ben değilim. Kadın da öldü. Bu insanların ikisi de birer hayalet.

Fotoğrafın altında "Adamın şu anki kod adı 'Carl Streator'. Genellikle mavi kravat takıyor," yazıyor.

Onun altındaysa "Nerede olduğunu biliyorsanız lütfen 911'i arayıp polise bildirin," yazıyor. Bu ilanı İstiridye mi verdi, yoksa polis mi, bilemiyorum.

Birlikte durmuş fotoğrafa bakarken Helen "Karın çok hoşmuş," diyor.

Ben de evet, öyleydi diyorum.

Helen'ın parmaklarına, sarı döpiyesine, oymalı ve cilalı antika masasına, her şeye iyot ve lahana suyunun kırmızı ve mor rengi bulaşmış. Lekeler amonyak ve sirke kokuyor. Floroskopu defterin üzerine tutup kadim döl suyunun izlerini okuyor.

"Burada bir uçma büyüsü var," diyor. "Bunlardan biri de aşk büyüsü olabilir." Osuruk gibi lahana, ya da sidik gibi amonyak kokan sayfaları karıştırıyor. "Ölüm büyüsü," diyor, "işte şuradaki Kadim Zulu dili."

Dış ofiste Mona telefonla konuşuyor.

Helen elini koluma koyup beni masasından bir adım öteye itiyor ve "İzle," diyerek ellerini şakaklarına dayayıp gözlerini kapıyor.

Ne olması gerekiyor, diye soruyorum.

Mona dış ofiste telefonunu kapatıyor.

Helen'ın masasında açık duran Büyü Kitabı kımıldıyor. Önce bir köşesi havaya kalkıyor, sonra da çapraz köşesi. Kendi kendine açılıp kapanmaya başlıyor, gittikçe daha hızlı açılıyor, kapanıyor ve sonunda masadan yükseliyor. Gözleri hâlâ kapalı olan Helen'ın dudakları ses çıkarmadan söylediği kelimelerle hareket ediyor. Sallanıp kanat çırpan kitap parlak ve kara bir sığırcık kuşu gibi tavanda asılı kalıyor.

Ve polis telsiz tarayıcısı cızırdayıp "On yedi numaralı birim," diyor. "Lütfen 5680 Weeden Bulvarı, Kuzeydoğu adresindeki Helen Boyle emlak ofisine giderek oradaki yetişkin erkeği sorgulanmak üzere gözaltına alın."

Büyü Kitabı büyük bir gürültüyle masaya çarpıyor. Her yere iyot, amonyak, sirke ve lahana suyu sıçrıyor. Kâğıtlarla kitaplar yere düşüyor.

Helen "Mona!" diye bağırıyor.

Bense lütfen onu öldürme diyorum. Onu öldürme.

Helen lekeli eliyle elimi tutup "Buradan hemen çıksan iyi olacak," diyor. "İlk buluştuğumuz yeri hatırlıyor musun?" diye soruyor. Fısıldayarak "Bu gece orada buluşalım," diyor.

Evdeki telesekreterin kaseti sonuna kadar dolmuş. Posta kutusundaki faturalar öyle sıkışmış ki çıkarabilmek için kahvaltı bıçağını kullanmak zorunda kalıyorum.

Mutfak masasında yarısı tamamlanmış bir alışveriş merkezi var. Kutunun üzerindeki resme bakmadan dahi ne olduğunu anlayabilirsiniz çünkü park yerlerinin sınırları belli. Duvarlar yerli yerinde. Camları zaten takılı olan pencere ve kapılar bir kenarda duruyor. Çatı panelleriyle, ısıtma-soğutma üniteleri hâlâ kutunun içinde. Peyzaj, plastik bir poşetin içinde ve poşetin ağzı mühürlü.

Apartman duvarlarından hiç ses gelmiyor. Kimsecikler yok. Helen ve Mona'yla haftalarca seyahat ettikten sonra sükûtun altın olduğunu unutmuşum.

Televizyonu açıyorum. Öldükten sonra katır olarak dirilen bir adamın hikâyesinin anlatıldığı siyah beyaz bir komedi filmi var. Birine bir şey öğretmesi gerekiyor. Kendi ruhunu kurtarabilmek için.

Bir katırın bedenini işgal etmiş bir insan ruhu.

Çağrı cihazım tekrar çalıyor, polisler, yani kurtarıcılarım beni selamete çağırıyorlar.

Polis veya yönetici; burası bir şekilde gözetleniyor olmalı.

Yere üstünde tepinilmiş bir kereste fabrikasının parçaları saçılmış. Üzerine kan lekeleri bulaşmış bir tren istasyonunun yumruklanmış kalıntıları. Onun etrafında milyonlarca parçaya ayrılmış bir diş kliniği. Ve parçalanmış bir uçak hangarı. Tekmelenmiş bir feribot iskelesi. Bir araya getirmek için onca çabaladığım şeylerin kanlı kalıntıları; hepsi etrafa saçılmış, ayakkabılarımın altında çatırdıyor. Normal hayatımdan geriye kalanlar.

Yatağın yanındaki saatli radyoyu açıyorum. Yere bağdaş kurup otururak benzin istasyonu, kilise mezarlığı, hamburger büfesi ve İspanyol manastırının kalıntılarını topluyorum yavaş yavaş. Kan ve tozla kaplanmış parçaları bir kenara yığıyorum, bu arada radyoda bir swing orkestrası çalıyor. Radyoda Keltlerin etnik müziği, varoş rap'i ve Hintlilerin sitar müziği çalıyor. Önümdeki yığının içinde sanatoryum, film stüdyosu, zahire kaldıracı ve petrol rafinerisinin parçaları var. Radyoda elektronik trans müziği, reggae ve vals çalıyor. Katedral, cezaevi ve kışlaların parçaları yığın olmuş.

Minik bir fırça ve zamkla bacaları, tepecamlarını, yuvarlak kubbeleri ve minareleri bir araya getiriyorum. Roma üslubu sukemerleri, Art Deco üslubunda çatı katı evleri, keşhaneler, Vahşi Batı'ya ait salonlarla, hızlı trenler, kasaba kütüphaneleriyle, mıntıka binaları, üniversite amfileriyle birleşiyor.

Helen ve Mona'yla haftalarca seyahat ettikten sonra mükemmeliyetin ne denli önemli olduğunu unutmuşum.

Bilgisayarımda beşik ölümleri hikâyesinin bir taslağı var. Son bölüm. Bu öyle bir hikâye ki, anne-babalar ve büyükannelerle büyükbabalar okumaktan da çok korkacaklar, okumamaktan da. Aslında içinde yeni bir bilgi yok. Amaç, insanların bu durumla nasıl başa çıktıklarını göstermekti. İnsanların hayatlarına nasıl devam ettiklerini. Bu insanların her birinin içinde ta derinlerde keşfettiği dayanıklılık ve merhametin derin kuyusunu gösterebilirdik. O açıyı.

Ani bebek ölümleriyle ilgili bildiğimiz tek şey, ortak bir mode-

lin olmaması. Bir bebek annesinin kollarında ölebiliyor.

Hikâye hâlâ bitmedi.

Hayatınızı mahvetmenin en iyi yolu not tutmaktır. Yaşamaktan kaçınmanın en iyi yolu sadece durup izlemektir. Detayları arayın. Rapor edin. Olaya dahil olmayın. Bırakın da Büyük Birader sizin yerinize şarkılar söyleyip dans etsin. Muhabir olun. İyi bir şahit olun. Seyircilerin makbul bir üyesi olun.

Radyoda valsin ardından punk ardından rock ardından rap ardından Gregoryen müziği ardından oda müziği çalıyor. Televizyonda biri somonun sütle nasıl ısıtılacağını gösteriyor. Başka biri *Bismarck*'ın neden battığını anlatıyor.

Cumbaları ve tonozları ve kemerleri ve merdivenleri ve duvarların pencereli üst bölümlerini ve mozaik zeminleri ve çelik perdeli duvarları ve yarı kalas çatıları ve İyonya tarzı duvara yapışık sütunları birbirine yapıştırıyorum.

Radyoda Afrika tamtamlarıyla, Fransız fener alayı şarkıları birbirine karışmış. Önümde, yerde Çin tapınakları, Meksika çiftlikleri ve Cod Burnu yöresinden sömürge dönemi evleri var ve hepsi birbirine bitişik. Televizyonda bir golfçü topa hafifçe vuruyor. Bir kadın Gettysburg Söylevi'nin ilk satırını bildiği için on bin dolar kazanıyor.

Yaptığım ilk ev dört katlı, tepesi az eğimli, eteği daha dik bir çatısı olan ve aile için önde, hizmetçiler için arkada olmak üzere iki merdiveni bulunan bir evdi. Minik ampuller takılan metal ve camdan yapılma avizeleri vardı. Yemek odasının zemini parkedendi ve kesip yapıştırması altı haftamı almıştı. Eşim Gina her akşam gece yarılarına kadar oturup müzik odasının tavanına bulut ve melek resimleri yapmıştı. Yemek odasında bir şömine vardı ve kesik camın ardına titrek bir ışık koyarak şöminenin içinde ateş varmış görüntüsü yaratmıştım. Yemek masasını minik tabaklarla kurduk ve Gina bütün gece oturup her tabağın bordürüne gül desenleri yaptı. Televizyon veya radyonun olmadığı, Katrin'in uyuduğu o gecelerde baş başa yaptığımız bu şey bize çok önemliymiş gibi gelirdi. Onlar o düğün resmindeki iki kişiydi. Ev Katrin'in ikinci doğum günü içindi. Her şey mükemmel olmalıydı. Yeteneğimizi ve zekâmızı ispat-

layacak bir şey olmalıydı. Bizden daha uzun yaşayacak bir başyapıt.

Yapıştırıcının portakal ve benzin karışımı kokusu, bok kokusuna karışıyor. Parmaklarımın yapıştırıcı bulaşmış olan yerlerinde geniş pencerelerin, verandaların ve klimaların dış yüzeyleri var. Gömleğime turnikeler ve kaldıraçlar ve ağaçlar yapışmış ve ben radyoyu açıyorum.

Bütün o yaptığım işler, sevgim, çabam ve zamanım, hayatım boşa gitti. Benden sonra da yaşayacağını umduğum her şeyi mahvettim.

O akşamüstü eve gelip onları bulduktan sonra yemekleri buzdolabında bıraktım. Dolaplardaki giysileri bıraktım. O akşamüstü eve gelip de ne yaptığımın farkına varınca ilk tekmelediğim ev oydu. Vârisi olmayan bir aile yadigârı. Minik avizeler, camdan ateş ve tabaklar. Ardımda ayakkabımın altına batan minik kapılar, raflar, sandalyeler, pencereler ve kandan bir iz bırakarak havaalanına gittim.

O noktadan sonra ardımda bıraktığım iz de sona eriyordu.

Ve şimdi burada otururken elimdeki parçaların tükendiğini fark ediyorum. Tüm duvarlar, çatılar ve tırabzanlar. Ve önümde yere yapıştırılmış olan şey kanlı bir keşmekeş. Mükemmel veya tamamlanmış bir şey değil ama hayatımı ne hale getirdiğimin bir göstergesi. Doğru ya da yanlış, bir planı izlemiyor.

Tek yapabildiğimiz bir model oluşmasını ummaktır ama bazen o model asla oluşmaz.

Buna rağmen elinizde bir plan olduğunda sadece hayal edebildiğinizin en iyisini alırsınız. Ben hep bundan daha iyisini ummuştum.

Radyoda kornolar bağırıyor, otomatik yazı makinesinin tıkırtısı duyuluyor ve bir erkek sesi polisin başka bir mankenin daha ölüsünü bulduğunu söylüyor. Televizyonda kızın gülümseyen bir resmi gösteriliyor. Yine bir şüpheli erkek arkadaş yakalanmış. Yapılan otopside yine ölüm sonrası cinsel ilişki izleri bulunmuş.

Çağrı cihazım tekrar çalıyor. Cihazdaki numara yeni kurtarıcımın.

Stor ve kapılar yüzünden topak topak olan ellerimle telefonun

ahizesini kaldırıyorum. Su tesisatı ve oluklar yüzünden sertleşen parmaklarımla unutamadığım bir numara çeviriyorum.

Telefonu bir adam açıyor.

Baba, diyorum. Baba, benim, diyorum.

Ona nerede oturduğumu söylüyorum. Şu anda kullandığım ismi söylüyorum. Nerede çalıştığımı söylüyorum. Gina ve Katrin'in ölümünün dışarıdan nasıl göründüğünü bildiğimi ama bunu benim yapmadığımı söylüyorum. Ben sadece kaçtım.

Biliyorum, diyor babam. Bugünkü gazetede düğün fotoğrafımızı görmüş. Şu anda kim olduğumu biliyor.

Birkaç hafta önce arabayla evlerinin önünden geçtim. Annemle onu nasıl bahçede çalışırken gördüğümü söylüyorum. Çiçek açmış bir kiraz ağacının altına park etmiştim. Arabam, Helen'ın arabası pembe yapraklarla kaplanmıştı. Annem de, sen de iyi görünüyordunuz, diyorum.

Ben de seni özledim, diyorum. Ben de seni seviyorum. Ben iyiyim, diyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum, diyorum. Ama her şey yoluna girecek, diyorum.

Sonra sadece dinliyorum. Üzgünüm diyebilmek için ağlamasının durmasını bekliyorum.

XXXVII

George üslubunda inşa edilmiş, sekiz yatak odası, yedi banyosu ve dört şöminesi bulunan Gartoller Malikânesi ay ışığında bomboş ve bembeyaz görünüyor. Cilalı döşemede atılan her adım evin tamamında yankılanıyor. Işıklar olmayınca evin içi karanlık. Mobilya veya halılar olmayınca ev buz gibi.

"İşte," diyor Helen. "Burada yapabiliriz; burada bizi kimse göremez." Kapının arkasındaki düğmeden lambayı yakıyor.

Tavan öyle yüksek ki, adeta gökyüzü gibi görünüyor. Kristal bir hava balonu büyüklüğündeki avizeden yayılan ışık devasa pencereleri birer aynaya dönüştürüyor. Işık, gölgelerimizi ahşap zemine vurduruyor. Yüz elli metre kare büyüklüğündeki balo salonundayız.

Ben işsizim. Polis peşimde. Dairem leş gibi. Gazetede tam say-

fa resmim var. Bütün günümü ön kapıdaki çalıların arasında saklanıp, havanın kararmasını bekleyerek geçirdim. Helen Hoover Boyle'ın aklında neler olduğunu söylemesini bekledim.

Bir kolunun altında Büyü Kitabı var. Sayfaları pembe ve mor lekeli. Kitabı ellerinin arasında açıp bana bir büyü gösteriyor. Büyünün orijinal dilindeki anlaşılmaz kelimelerin altına siyah kalemle İngilizcesi yazılmış.

"Oku," diyor Helen.

Büyüyü mü?

"Sesli oku," diyor.

Ne işe yarar, diye soruyorum.

Ve Helen "Avizeye dikkat et, yeter," diyor.

Sanki okuduğu şeyler rakamlarmış, Helen de bunları sayıyormuşçasına donuk ve düz bir tonla okumaya başlıyor. Okumaya başladığı anda belinin hizasında asılı duran çantası da havalanmaya başlıyor. Çanta omuz askısıyla Helen'a zincirlenmiş gibi görününceye dek yükseliyor ve Helen'ın kafasının üzerinde sarı bir balon gibi süzülüyor.

Helen okumaya devam ediyor ve kravatım önümden havalanmaya başlıyor. Sepetten çıkan mavi bir yılan gibi yükselerek burnuma değiyor. Helen'ın eteği de havalanmaya başlıyor ama o tek eliyle eteğinin ucunu tutup aşağıya çekiyor ve bacaklarının arasına sıkıştırıyor. Okumaya devam ediyor ve ayakkabımın bağcıkları havada dans ediyor. İnci ve zümrüt bezeli sallantılı küpeleri kulaklarının yanından yükseliyor. İnci kolyesi yüzünün hizasında havada duruyor. Sonra başının üzerine yükselerek inciden bir hale gibi görünüyor.

Helen bana bakıyor ve okumayı sürdürüyor.

Spor ceketim kollarımın altından havalanmaya başlıyor. Helen gittikçe uzuyor. Gözlerimle aynı hizaya geliyor. Ardından ona bakabilmek için kafamı kaldırmam gerekiyor. Ayakları yerden kesiliyor ve parmak uçları yeri gösteriyor. Sarı ayakkabılarının önce teki düşüyor, sonra öteki de düşerek ahşapta takırdıyor.

Sesi hâlâ donuk ve düz, kafasını eğip bana bakıyor ve gülümsüyor.

Sonra ayaklarımdan biri yerden kesiliyor. Diğer ayağım da hissizleşiyor ve derin suda havuzun dibini bulmaya çalışırmışçasına debeleniyorum. Tutunabilmek için ellerimi uzatıyorum. Bir tekme daha atıyorum ve ayaklarım kıçıma çarpıyor ve bir metre, bir buçuk metre, iki metre altımdaki balo salonu zeminine baş aşağı bakana dek dönüyorum. Bedenim ve gölgem birbirinden gittikçe daha da uzaklaşıyor. Gölgem küçüldükçe küçülüyor.

Helen "Carl, dikkat et," diyor.

Ve soğuk, kırılgan bir şey beni sarmalıyor. Seyrek kıvrımlı bir şeyin sivri parçaları boynuma dolanıp kulağıma takılıyor.

"Avize Carl," diyor Helen. "Dikkat et."

Kıçım kristal boncuklarla kırılgan parçaların arasına gömülüyor ve titreyip parlayan bir ahtapot tarafından sarmalanıyorum. Soğuk camdan kollar ve sahte mumlar. Kollarımla bacaklarım sarkan kristal zincirlere dolanıyor. Kristal avizenin tozlu taşlarına. Örümcek ağları ve ölü örümceklere. Isınmış bir ampul gömleğimin kolunu yakıyor. Yerden bu yükseklikteyken paniğe kapılıp yukarıdan üstüme çullanmış olan camdan bir kolu kavrıyorum ve parıltılar saçan yığın sallanıp titriyor, rüzgâr çanları gibi çınlıyor. Işıklar saçan parçalar aşağıya düşüp yerde takırdıyorlar. Beni de içine almış olan avizenin tamamı ileri geri sallanıyor.

Ve Helen "Dur. Yoksa avizeyi mahvedeceksin," diyor.

Sonra yanıma geliyor ve ışıltılar saçan kristal boncuklardan oluşan bir perdenin gerisinde havada duruyor. Dudakları sessiz kelimelerle hareket ediyor. Pembe tırnakları boncukları ayırıyor ve Helen gülümseyerek "Önce kafanı yukarı kaldıralım," diyor.

Kitap artık ortada yok, Helen kristalleri bir kenara çekerek bana doğru yüzüyor.

Camdan avize koluna iki elimle birden yapışmış vaziyetteyim. Avizenin milyonlarca ışık saçan her bir parçası her kalp atışımda titriyor.

"Sualtında olduğunu farz et," diyor Helen ve ayakkabımın bağcığını çözüyor. Ayakkabıyı ayağımdan çıkarıp bırakıyor. Lekeli elleriyle diğer ayakkabımın da bağcığını çözüyor ve ilk ayakkabı tangırdayarak yere çarpıyor. "Haydi," derken kollarını benimkilerin

altına sokuyor. "Ceketini çıkar."

Ceketimi avizeden kurtarıp bırakıyor. Sonra da kravatımı. Kendi ceketini de çıkarıp düşmesine izin veriyor. Avizenin kristallerinden yayılan milyonlarca gökkuşağı titrekçe parlayarak çevremizi sarıyor. Avizenin yüzlerce minik ampulü ısınmış. Sıcak ampullerin üzerindeki tozun yanan kokusu. Hepsi de parıldayıp titriyor ve biz boşluğun ortasında havada duruyoruz.

Işık ve ısının içinde havada asılı kalıyoruz.

Helen sessiz kelimelerini söylemeye devam ediyor ve kalbime sıcak su doluyormuş gibi hissediyorum.

Helen'ın küpeleri ve diğer tüm mücevherleri parıl parıl parlıyor. Duyabileceğiniz tek ses çevremizdeki çanların çıngırtısı. Gittikçe daha az sallanıyoruz ve ben kendimi serbest bırakmaya başlıyorum. Çevremizde milyonlarca göz kırpan parlak yıldız var; Tanrı olmak böyle bir şey olmalı.

Ve bu da benim hayatım.

Kalacak yere ihtiyacım var, diyorum. Polisten saklanmak için. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini bilemiyorum.

Helen elini uzatıp "Tut," diyor.

Ve elini tutuyorum. Ve Helen elimi bırakmıyor. Ve öpüşüyoruz. Ve bu çok güzel.

Ve Helen "Şimdilik burada kalabilirsin," diyor. Pembe tırnağıyla dört yöne ışık saçması için kesilmiş camdan bir topa hafifçe fiske vuruyor. "Bundan sonra her şeyi yapabiliriz," diyor. "Her şeyi."

Öpüşüyoruz ve Helen ayağıyla çoraplarımı sıyırıyor. Öpüşüyoruz ve ben Helen'ın bluzunun arkasındaki düğmeleri açıyorum. Çoraplarım, Helen'ın bluzu, benim gömleğim, onun külotlu çorabı. Bazıları yere düşüyor, bazıları avizenin altına takılıp kalıyor.

İltihaplanıp şişen ayağımla, Helen'ın İstiridye'nin saldırısında yaralanan dizlerini birbirimizden saklamanın yolu yok.

Yirmi yıl oldu ama işte buradayım. Hayalini bile kuramadığım bir yerdeyim ve âşık oluyorum, diyorum.

Ve ışığın merkezinde pürüzsüz ve sımsıcak pırıltılar saçan Helen gülümseyerek kafasını geriye atıyor, "Amaç da bu zaten," diyor.

Ona âşığım. Âşık. Helen Hoover Boyle'a.

Pantolonumla Helen'ın eteği yerde duran yığına doğru süzülüyor. Düşmüş kristaller, ayakkabılarımız, hepsi de Büyü Kitabı ile birlikte yerde.

XXXVIII

Helen Boyle Emlak ofisinde kapılar kilitli ve kapıya vurduğum zaman Mona camın gerisinden "Kapalıyız," diye bağırıyor.

Ben de "Ben müşteri değilim," diye bağırıyorum.

Mona içeride bilgisayarının başına oturmuş bir şeyler yazıyor. Klavyenin birkaç tuşuna bastıkça kafasını kaldırıp önce ekrana, sonra yine tuşlara bakıyor. Ekranın en üstünde büyük harflerle "Özgeçmiş" yazıyor.

Polis telsiz tarayıcısından kod dokuz-on iki anonsu yapılıyor.

Yazı yazmaya devam ederken Mona "Niye hakkımızda saldırı suçundan duyuruda bulunmadım bilemiyorum," diyor.

Belki Helen'la beni umursadığındandır, diyorum.

Mona "Hayır, ondan değil," diyor.

Belki de Büyü Kitabı'nı hâlâ istediğinden ötmüyordur.

Mona bir şey söylemiyor. Sandalyesiyle birlikte dönüp tuniğinin kenarını yukarı kaldırıyor. Kaburgalarının üzerinde ve kollarının altında, beyaz teninde morluklar var.

Sert sevgi.

Helen odasından "'Eziyet' kelimesinin eş anlamlısı nedir?" diye sesleniyor. Masasının üzeri açık duran kitaplarla dolu. Masanın altındaki ayaklarından birinde pembe, diğerinde sarı bir ayakkabı var.

Pembe ipekli kanepe, Mona'nın oymalı XIV. Louis stili masası, aslan bacaklı sehpa, hepsi toz içinde. Çiçek aranjmanları kuruyup solmuş ve siyah renkli, kokmuş suyun içinde duruyorlar.

Polis telsiz tarayıcısından kod üç-on bir anonsu yapılıyor.

Üzgünüm diyorum. Onu sıkıştırmam doğru değildi. Pantolonumun ütü çizgisinden tutup paçalarını yukarı çekiyorum ve incik kemiklerimin üzerindeki morlukları gösteriyorum ona.

"Bu aynı şey değil," diyor Mona. "Ben kendimi savunuyordum."

Ayağımı birkaç kez yere vurup enfeksiyonun çok daha iyi durumda olduğunu söylüyorum. Teşekkür ediyorum.

Helen "Mona? 'Doğranmış' başka nasıl söylenir?" diye sesleniyor.

Mona "Gitmeden önce biraz konuşmamız gerekiyor," diyor.

İçerideki ofiste Helen kafasını açık duran bir kitaba gömmüş. İbranice bir sözlük bu. Sözlüğün yanında klasik Latince kılavuzu duruyor. Onun altında Aram dili ile ilgili bir kitap var. Bunların yanındaysa ölüm büyüsünün bir zamanlar katlanmış olan bir kopyası duruyor. Masanın yanında duran çöp tenekesi ağzına kadar kâğıt kahve bardaklarıyla dolu.

Selam, diyorum.

Helen kafasını kaldırıp bakıyor. Yeşil yakasında kahve lekesi var. Büyü Kitabı, İbranice sözlüğün yanında açık duruyor. Helen bir, iki, üç kez gözlerini kırpıştırıp "Bay Streator," diyor.

Öğle yemeği yemek ister misin diye soruyorum. Hâlâ John Nash'in karşısına dikilip onunla yüzleşmem gerekiyor. Helen'ın

beni avantajlı duruma getirecek bir şey verebileceğini umuyordum. Görünmezlik büyüsü olabilir mesela. Ya da zihin kontrol büyüsü. Ya da Nash'i öldürmemem için herhangi bir şey. Tercüme ettiği şeyi görebilmek için masaya yaklaşıyorum.

Ama Helen Büyü Kitabı'nı kâğıtla örterek "Bugün biraz yoğunum," diyor. Bir elinde bir kalem tutarak bekliyor. Diğer eliyle sözlüğü kapatıyor. "Senin polisten saklanman gerekmiyor muydu?" diye soruyor.

Sinemaya gitmek ister misin peki, diyorum.

"Bu hafta sonu olmaz," diyor.

Senfoni konserine bilet alsam nasıl olur diye soruyorum.

Helen elini aramızda sallıyor ve "Ne istiyorsan onu yap," diyor.

Harika, diyorum. Öyleyse bu bir randevu.

Helen kalemini kulağının arkasına, pembe saçına sokuyor. Başka bir kitabı açıp İbranice sözlüğün üstüne koyuyor. Bir parmağını sözlükte kaldığı yere koyuyor ve bana bakarak "Senden hoşlanmadığımdan değil. Sadece şu anda gerçekten çok meşgulüm," diyor.

Açık duran Büyü Kitabı'nın kenarında bir isim yazıyor. Sayfanın üst boşluğunda bugünkü isim, bugünkü suikast hedefi yazıyor. İsim, Carl Streator.

Helen Büyü Kitabı'nı kapatıp "Anlarsın ya," diyor.

Polis telsiz tarayıcısında yedi-iki kodu anons ediliyor.

Bu akşam beni görmeye Gartoller Malikânesi'ne gelecek misin, diye soruyorum. Helen'ın odasının kapısında durmuş tekrar onunla birlikte olabilmek için sabırsızlandığımı söylüyorum. Ona ihtiyacım var.

Helen gülümsüyor ve "Zaten amaç da bu," diyor.

Dış odada Mona beni bileğimden yakalıyor. Çantasını kaptığı gibi askısını omzuna takıyor ve "Helen ben yemeğe çıkıyorum," diye bağırıyor. Bana "Konuşmamız lazım, ama dışarıda," diyor. Dışarı çıkabilmemiz için kapının kilidini açıyor.

Park yerinde arabamın yanında dururken Mona kafasını sallayıp "Neler olup bittiğinin farkında değilsin, değil mi?" diyor.

Âşığım. Ne olmuş yani?

"Helen'a mı?" diyor. Parmaklarını suratıma doğru şaklatıyor ve

"Âşık falan değilsin," diyor. İç geçirip "Sen hiç aşk büyüsü diye bir şey duymadın mı?" diyor.

Her nedense, aklıma Nash'in ölü kadınları becerişi geliyor.

Mona "Helen seni tuzağa düşürebileceği bir büyü buldu," diyor. "Onun etkisi altındasın. Ona gerçekten âşık olmuş değilsin."

Değil miyim?

Mona gözlerime bakıyor ve "Büyü Kitabı'nı yakmayı en son ne zaman düşündün?" diye soruyor. Yeri gösteriyor ve "Bu mu yani? Sen buna aşk mı diyorsun? Bu Helen'ın seni hâkimiyeti altına almasından başka bir şey değil," diyor.

Bir araba yanımıza kadar gelip duruyor, içinde İstiridye var. Kafasını sallayarak gözlerine giren saçları yana atıyor ve direksiyon başında oturmaya devam ederek bizi izliyor. Saçları öyle karışık ki, kafasında bomba patlamış gibi görünüyor. İki yanağında da derin ve birbirine paralel birer yara izi var. Koyu kırmızı savaş boyası.

Cep telefonu çalıyor, İstiridye cevap veriyor. "Doland, Dimms ve Dorn Avukatlık Bürosu."

Büyük iktidar savaşı.

Ama ben Helen'a âşığım.

"Değilsin," diyor Mona. İstiridye'ye bakıyor. "Öyle olduğunu sanıyorsun sadece. O seni kandırdı," diyor.

Ama bu aşk.

"Ben Helen'ı senden çok daha uzun bir süredir tanıyorum," diyor Mona. Kollarını göğsünde kavuşturup saatine bakıyor. "Bu aşk değil. Bu güzel ve tatlı bir büyü ve seni Helen'ın kölesi haline getiriyor."

XXXIX

Antik Yunan kültürü uzmanları, o dönemde yaşamış insanların fikirlerini kendilerine ait saymadıklarını söylüyorlar. Antik Yunanlılar, akıllarına bir fikir geldiğinde, bir tanrı veya tanrıçanın kendilerine emir verdiğini sanıyorlardı. Apollon onlara cesur olmalarını söylüyordu.

Athena ise âşık olmalarını söylüyordu.

Günümüz insanları ise ekşi kremalı patates cipsi reklamı duyar duymaz, satın almak için hemen sokağa fırlıyorlar.

Televizyon, radyo ve Helen Hoover Boyle'ın büyüleri arasında artık gerçekten ne istediğimi bilemez hale geldim. Kendime inanıp inanmadığımdan bile emin değilim.

O gece Helen bir sürü mobilyayı hırpaladığı büyük antika deposuna götürüyor beni. Depo kapalı ve içerisi de karanlık ama Helen

elini bir kilide bastırıp çabucak bir şiir okuyor ve kapı açılıveriyor. Alarm sesi gelmiyor. Hiçbir şey olmuyor. Mobilya labirentinin derinliklerine doğru ilerliyoruz, üzerimize elektrik bağlantısı olmayan karanlık avizeler sarkıyor. Ay ışığı tepecamlarından süzülerek içeri giriyor.

"Ne kadar basit olduğunu görüyorsun değil mi?" diyor Helen. "*Her şeyi* yapabiliriz."

Hayır diyorum. *Sen* her şeyi yapabilirsin.

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye soruyor Helen.

Sen istersen. Bilmiyorum. Sen öyle diyorsan öyledir.

Helen kafasını kaldırıp olduğundan daha büyük görünen avizelere, yaldız ve kristallerden oluşan asılı kafeslere bakıyor ve "Ayaküstü seks için vaktin var mı?"diye soruyor.

Başka şansım var mı ki, diyorum.

İstediğimle, istemeye koşullandırıldığım şey arasındaki farkı kestiremiyorum.

Gerçekte istediğim şeyle, istemeye zorlandığım şeyin ne olduğunu söyleyemiyorum.

Sözünü ettiğim şey özgür irade. Özgür iradeye sahip miyiz, yoksa yaptığımız, istediğimiz ve söylediğimiz her şeyi Tanrı mı yazıp çiziyor? Özgür irademiz var mı, yoksa doğduğumuz andan itibaren medya ve kültürümüz bizi, arzularımızı ve hareketlerimizi kontrol mü ediyor? Benim özgür iradem var mı, yoksa aklım Helen'ın yaptığı büyünün etkisi altında mı?

Kapağında perdahlanmış camdan devasa bir aynası olan yumrulu ceviz ağacından yapılma Regency stili bir dolabın önünde duran Helen tomar şeklindeki süsleri ve çelenkleri okşarken "Benimle ölümsüz ol," diyor.

Aynen bu mobilyalar gibi bir hayattan öbürüne seyahat ederken bizi seven herkesin ölümüne tanık oluyoruz. Asalaklar gibi. Bu dolaplar gibi. Helen'la ben kültürümüzün hamamböcekleriyiz.

Aynalı kapakta boydan boya Helen'ın pırlanta yüzüğüyle bıraktığı eski bir yarık izi var. Bu iz Helen'ın bu ölümsüz hurdalardan nefret ettiği zamanlardan kalma.

Elli yıllık bir evliliğin bile tek gecelik bir ilişki gibi duracağı

ölümsüzlüğü düşünün. Akımların ve modanın gözünüzün önünden bulanık bir şekilde geçip gittiğini düşünün. Her geçen asırda dünyanın daha da kalabalıklaşıp umutsuzlaştığını düşünün. Hiçbirinin sahici bir anlamı kalmayana dek din, ev, beslenme şekli ve kariyer değiştirip durduğunuzu düşünün. Her bir milimetre karesinden sıkılana dek dünyayı gezdiğinizi düşünün. Hayatınız melodram türünde bir pembe diziye dönüşene dek duygularınızın, aşklarınızın, nefretlerinizin, rekabetlerinizin ve zaferlerinizin tekrar tekrar oynanıp tükendiğini düşünün. Diğer insanların doğum veya ölümüne, kurumuş çiçek demetlerini çöpe atarken gösterdiğiniz saygıdan fazlasını hissetmeyene dek yaşadığınızı düşünün.

Helen'a biz zaten ölümsüzüz galiba diyorum.

"Güç bende," diyor. Çantasını açıp içinden katlanmış bir kâğıt çıkarıyor, kâğıdı sallayarak açıyor ve "'Geleceği görmek' nedir bilir misin?" diye soruyor.

Ne bildiğimi bilmiyorum. Neyin doğru olduğunu bilmiyorum. Herhangi bir şey bildiğimden bile şüpheliyim. Söyle neymiş, diyorum.

Helen boynundaki ipek eşarbı çıkarıp dolabın devasa aynalı kapağının tozunu alıyor. Üzerine yapıştırılmış olan bilgi kartına göre içinde zeytin ağacı oymaları ve İmparatorluğun ikinci döneminde ateşte dövülerek yapılmış menteşeleri bulunan Regency stili bir dolap bu. Helen "Cadılar geleceği görebilmek için aynaya yağ döküp sonra da büyülü sözler söylerlermiş," diyor.

Gelecek mi, diyorum. Harika. Pisipisiotu. Japon sarmaşığı. Nil levreği.

Şu anda, yaşadığım anı gördüğümden bile emin değilim ben.

Helen kâğıdı havaya kaldırıp okumaya başlıyor. Uçma büyüsünü okurken çıkardığı duygusuz sesle birkaç satır okuyuveriyor. Kâğıdı aşağıya indiriyor ve "Ayna, ayna, birbirimizi sever ve yeni gücümüzü kullanırsak, geleceğimizin nasıl olacağını söyle bize," diyor.

Helen'ın yeni gücü.

" 'Ayna, ayna' kısmını ben uydurdum," diyor Helen. Elini elime dolayıp sıkıyor ama ben karşılık vermiyorum. "Bunu ofiste pudra-

m'n aynasında denedim, mikroskopla televizyon izlemekten farksızdı," diyor.

Aynadaki aksimiz bulanıklaşıyor, şekiller birbirine karışıyor, görüntü tek ton griye bulanıyor.

"Haydi söyle bize," diyor Helen. "Bize ortak geleceğimizi göster."

Ve griliğin içinde bazı şekiller belirmeye başlıyor. Işıkla gölge birbirine karışıyor.

"Bak işte oradayız," diyor Helen. "Tekrar genciz. Bunu yapabilirim. Sen gazetedeki gibi görünüyorsun. Düğün fotoğrafındaki gibi."

Her şey öyle belirsiz ki, gördüğüm şeyin ne olduğunu anlamıyorum.

"Bak," diyor Helen. Çenesiyle aynayı işaret ediyor. "Dünyaya hükmediyoruz. Bir hanedan kuruyoruz."

Bunun sonu nereye varacak? İstiridye'nin nüfus patlamasıyla ilgili olarak söylediği sözler geliyor aklıma.

Güç, para, yemek, seks, aşk. Elimizdekiyle yetinebilecek miyiz, yoksa birazına sahip olunca daha da fazlasını mı isteyeceğiz?

Geleceğin değişken bulamacındaki hiçbir şeyi tanıyamıyorum. Geçmişten başka bir şey de göremiyorum. Daha fazla sorun, daha çok insan. Daha az biyolojik çeşitlilik. Daha fazla acı.

"Bizi sonsuza dek birlikte görüyorum," diyor Helen.

Eğer istediğin buysa, diyorum.

Ve Helen "Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye soruyor.

Sen ne anlama gelmesini istiyorsan, o, diyorum. Burada ipler onun elinde. Minik tohumlarını eken kişi o. Beni sömüren. Beni işgal eden. Medya ve kültür de dahil olmak üzere her şey derimin altına yumurtalarını bırakıyor. Büyük Birader devamlı bir şeylere ihtiyaç duymamı emrediyor.

Büyük bir ev, hızlı bir araba ve yüzlerce güzel seks partneri istiyor muyum gerçekten? Bunları gerçekten arzuluyor muyum? Yoksa bunları istemeye mi koşullandırıldım?

Bunlar, sahip olduklarımdan daha mı iyi gerçekten? Yoksa şu anda sahip olduklarımla yetinmemem gerektiği mi öğretildi bana?

Yoksa hiçbir şeyin yeterince iyi olmadığını söyleyen bir büyünün etkisi altında mıyım?

Aynadaki grilik girdap gibi dönerek karman çorman olduğundan, gördüğüm şey herhangi bir şey olabilir. Gelecekte beni her ne beklerse beklesin, en nihayetinde hayal kırıklığı olacağı kesin.

Helen diğer elimi de tutuyor. Ellerimi tutup beni kendine döndürüyor ve "Yüzüme bak," diyor. "Mona sana bir şey mi söyledi?"

Sen kendini seviyorsun, diyorum. Artık daha fazla kullanılmak istemiyorum.

Tepemizdeki avizeler ay ışığında gümüş pırıltılar saçıyorlar.

"Ne söyledi sana?" diye soruyor Helen.

1, 2, 3 diye saymaya başlıyorum.

"Yapma ne olur," diyor Helen. "Seni seviyorum." Ellerimi sıkıyor ve "Beni hayatından çıkarma," diyor.

4, 5, 6 diye saymaya devam ediyorum.

"Aynı kocam gibi davranıyorsun," diyor. "Ben yalnızca senin mutlu olmanı istiyorum."

Kolayı var, diyorum, bana bir "mutluluk" büyüsü yapıver.

Ve Helen "Öyle bir büyü yok," diyor. "Onun için uyuşturucular var."

Dünyayı daha kötü bir yer haline getirmeye devam etmek istemiyorum. Yaptığımız pisliği temizlemek için elimden geleni yapmaya çalışmak istiyorum. Nüfus. Çevre. Ölüm büyüsü. Hayatımı kararan büyü, şimdi de hayatımı mı düzeltecek yani?

"Ama daha fazla büyüyle bunu yapabiliriz," diyor Helen.

Büyüleri düzeltmek için büyüler, o büyüleri düzeltmek için başka büyüler; hayat asla tahmin etmediğimiz şekillerde daha da berbat bir hale geliyor. Benim aynada gördüğüm gelecek bu işte.

Bay Eugene Schieffelin ve sığırcık kuşları, Spencer Baird ve sazanları; tarih işleri yoluna koymak isterken daha da berbat eden bir sürü dâhiyle dolu.

Büyü Kitabı'nı yakmak istiyorum.

Mona'nın bana anlattıklarını söylüyorum ona. Sonsuza dek onun ölümsüz aşk kölesi olabilmem için bana büyü yaptığını söylüyorum.

"Mona yalan söylüyor," diyor Helen.

Öyle olduğunu nereden bileceğim peki? Kime inanacağım?

Aynadaki geleceği net bir şekilde göremememin sebebi belki de şu anda benim için hiçbir şeyin net olmamasıdır.

Helen ellerimi bırakıyor. Regency stili dolaplara, Federal döneme ait çalışma masalarına ve İtalyan Rönesansı dönemi askılıklara el sallarken "Madem gerçeklik bir büyüden ibaret ve sen istediğini sandığın şeyi aslında istemiyorsun..." diyor. Yüzünü yüzüme bastırıp "Madem özgür iraden yok. *Bildiğin şeyi* aslında *bilmiyorsun. Sevdiğini* sandığın kişiyi aslında *sevmiyorsun*. Öyleyse yaşamanın ne anlamı var ki?"

Hiçbir anlamı yok.

Tüm mobilyalar bizi izliyorken orada öylece duruyoruz.

Uzayın derinliklerini, karınızla çocuğunuzun beklediği yerdeki o inanılmaz soğuğu ve sessizliği düşünün.

Lütfen, diyorum. Bana cep telefonunu verir misin?

Aynadaki grilik hâlâ sıvı bir şey gibi birbirine karışıyor ve Helen çantasını açıp telefonunu çıkarıp bana uzatıyor.

Telefonu açıp 911'i arıyorum.

Bir kadın sesi "Polis mi, itfaiye mi, yoksa acil servis mi?" diye soruyor.

Acil servis, diyorum.

"Bulunduğunuz yer?" diye soruyor kadın.

Nash'le buluşma yerimiz olan Üçüncü Cadde'deki barın adresini veriyorum: Hastanenin yanındaki barın.

"Tıbbi açıdan acil yardım almanızı gerektirecek neyiniz var?" diye soruyor ses.

Sıcaktan bayginlık geçiren kırk profesyonel amigo kızın yardıma ihtiyacı var. Kadın voleybol takımının suni teneffüse ihtiyacı var. Bir grup manken göğüs muayenesi yaptırmak istiyor. John Nash adında bir ilkyardım uzmanınız varsa, onu gönderin diyorum. Nash'i bulamazsanız, kimseyi göndermenize gerek yok, diyorum.

Helen telefonu geri alıyor. Ağır ağır bir, iki, üç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra "Ne yapmaya çalışıyorsun sen?" diye soruyor.

Elimde kalan tek şey, belki de özgür olabilmenin tek yolu, yap-

mak istemediğim şeyleri yapmak. Nash'i durdurmak gibi. Polise teslim olmak gibi. Cezamı çekmek gibi.

Kendime başkaldırmam gerekiyor.

Mutluluğun peşinden gitmenin tam tersi bu. En çok korktuğum şeyi yapmam gerekiyor.

XL

Nash bir kâse acılı fasulye yiyor. Üçüncü Cadde'deki barın arka tarafındaki bir masaya oturmuş. Barmen bara yığılmış, bardan sarkan kolları hâlâ bar taburelerinin üzerinde sallanmaya devam ediyor. İki kadınla iki adam oturdukları masaya yüzüstü kapaklanmış. Kül tablasındaki sigaraları yanmaya devam ediyor; sadece yarıya kadar yanmışlar. Tuvaletlere açılan kapının önünde bir adam yatıyor. Başka bir adam da ölmüş, bilardo masasına boylu boyunca uzanmış, istekası hâlâ elinde. Barın arkasındaki mutfaktan sadece hışırtı çıkaran radyonun sesi geliyor. Üzerinde yağlı bir önlük olan bir adamın yüzü ızgaranın üstündeki hamburgerlere gömülmüş, cızırdayan ızgaradan duman tütüyor ve bu yağlı, şekerli duman herifin suratının çevresinden dolanarak tavana yükseliyor.

Mekândaki tek ışık, Nash'in masasındaki mum.

Nash gözlerini kaldırıp bana bakıyor, ağzının etrafına fasulye bulaşmış ve "Bu konuşma için biraz mahremiyet olmasını istersin diye düşündüm," diyor.

Üzerinde beyaz üniforması var. Yanı başında yerde yatan cesedin üzerinde de aynı üniformadan var. Nash kafasıyla cesedi göstererek "Ortağım," diyor. Kafasını sallayınca siyah renkli minik bir palmiye ağacı gibi görünen at kuyruğu kafasına çarpıyor. Gömleğinin önünde yemek lekeleri var. Nash "Onu uyutmak için geç bile kaldım," diyor.

Arkamdan dış kapı açılıyor ve içeri bir adam giriyor. Kapıda durup etrafına bakıyor. Elini sallayarak havadaki dumanı dağıtmaya çalışıyor ve çevresine bakarak "Hassiktir!" diyor. Dış kapı arkasından kapanıyor.

Nash çenesini göğsüne bastırıp iki parmağını gömleğinin cebine daldırıyor. Üzerinde sarı, kırmızı yemek lekeleri olan beyaz bir kart çıkarıp ölüm şarkısını okumaya başlıyor, kelimeleri sayı sayan birininki kadar donuk ve sabit. Helen gibi.

Kapıda duran adamın gözleri kayıyor. Dizleri bükülüyor ve adam yana doğru yığılıyor.

Bense orada öylece dikiliyorum.

Nash kartı tekrar cebine koyuyor ve "Nerede kalmıştık?" diyor.

Şiiri nereden buldun, diye soruyorum.

Nash "Tahmin et," diyor. "Yok edemeyeceğin tek yerden aldım."

Masadaki bira şişesini alıp şişenin ağzını bana doğru uzatıyor ve "Düşün," diyor. "İyi düşün."

Dünyadan Şiir ve Tekerlemeler kitabı her zaman insanların bulabileceği bir yerlerde olacak. Kitap ortalık yerde bulunmayı bekleyecek. Ama sözünü ettiğim yerde, diyor Nash, asla kökü kurumayacak.

Her nedense aklıma pisipisiotu geliyor. Ve zebra midyeleri. Ve İstiridye.

Nash birasından bir yudum alıp şişeyi masaya bırakıyor. "İyi düşün," diyor.

Mankenleri öldürmen, diyorum. Bu yaptığın doğru değil.

Ve Nash "Bulamadın mı?" diye soruyor.

Ölü kadınlarla seks yapmanın doğru olmadığını anlaması gerekiyor.

Nash kaşığı alıp "Güzelim Kongre Kütüphanesi. Verdiğin vergiler iş başında," diyor.

Kahretsin.

Kaşığı fasulye dolu kâseye daldırıyor. Kaşığı ağzına götürürken "Ve sakın bana nekrofilinin kötülüklerinden bahsetmeye kalkışma," diyor. "Bu konuda konuşabilecek son kişi sensin." Ağzı fasulye dolu, "Kim olduğunu biliyorum," diyor.

Ağzındakini yuttuktan sonra "Hâlâ sorgulama için aranıyorsun," diyor.

Dudaklarına bulaşmış olan acı biber sosunu yalıyor ve "Karının ölüm belgesini gördüm," diyor. Gülümsüyor ve "Ölüm sonrası cinsel ilişki izleri mi?" diyor.

Nash boş iskemleyi işaret ediyor, oturuyorum.

Masanın diğer ucundan bana doğru uzanıyor ve "Sakın bana," diyor. "Sakın bana tecrübe ettiğin en iyi seks deneyimi olmadığını söyleme."

Kapa çeneni diyorum.

"Beni öldüremezsin," diyor Nash. Kâseye bir avuç kraker ufalıyor ve "Senle ben birbirimize çok benziyoruz," diyor.

O farklıydı, diyorum. O benim karımdı.

"Karın veya değil," diyor Nash, "ölüyse ölüdür. Öyle ya da böyle buna nekrofili denir."

Kaşığıyla kâsedeki krakerleri karıştırıyor ve "Beni öldürmen, kendini öldürmenden farksız olur," diyor.

Kapa çeneni diyorum.

"Sakin ol," diyor. "Kimseye bu konuda tek kelime etmedim." Bir kaşık dolusu kraker ve fasulyeyi ağzına atıyor. "Bu çok aptalca olurdu," diyor. "Bir düşünsene." Biraz daha fasulye yiyor. "Tek yapmaları gereken şiiri okumak olurdu ama benim rekabete ihtiyacım yok."

Yaşadığım dünya işte böylesine mükemmellikten uzak ve kar-

makarışık. Tanrı'dan bu denli uzakta, bu insanlarla baş başa kalıverdim. Herkes iktidar için yarışıyor. Mona, Helen, Nash ve İstiridye. Beni tanıyan bu bir avuç insan benden nefret ediyor. Hepimiz birbirimizden nefret ediyoruz. Hepimiz birbirimizden korkuyoruz. Bütün dünya bana düşman kesildi.

"Sen de, ben de," diyor Nash, "kimseye güvenemeyiz."

Cehenneme hoş geldiniz.

Mona, Karl Marx'ın söylediği sözler konusunda haklıysa, Nash'i öldürmek, Nash'i kurtarmak olur. Onu Tanrı'ya döndürmek olur. Günahlarını yok ederek onu insanlığa kazandırmak.

Nash'le göz göze geliyoruz ve Nash'in dudakları kıpırdamaya başlıyor. Nefesi adamakıllı fasulye kokuyor.

Ölüm şarkısını söylüyor. Her kelimeyi bir köpeğin havlaması kadar sert söylediği için ağzından fasulyeli baloncuklar çıkıyor. Kırmızıbiber damlaları fırlıyor ağzından. Durup gömleğinin cebine bakıyor. Parmaklarını cebine daldırıp kartını bulmaya çalışıyor. İki parmağıyla kartı tutup okumaya başlıyor. Kart öyle lekeli ki, masa örtüsüne silip okumaya devam ediyor.

Sesi kulağa ağır ve zengin geliyor. Kıyametin sesi.

Gözlerim gevşiyor, dünya bulanık bir griliğe bürünüyor. Bütün kaslarım yumuşayıp gevşiyor. Gözbebeklerim kayıyor, dizlerim bükülüyor.

Ölmek böyle bir şey olmalı. Kurtulmak.

Ama öldürmek artık bir refleks haline geldi. Bu benim tüm sorunları çözme şeklim.

Dizlerim bükülüyor ve üç aşamada yere yığılıyorum. Önce kıçım, sonra sırtım, sonra da kafam çarpıyor yere.

Ölüm şarkısı, içimden aniden çıkıveren bir geğirti, hapşırık veya esneme kadar hızlı bir şekilde beynimde dönüveriyor. Çözümlenmemiş boklarımın patlamaya hazır bombası beni asla yarı yolda bırakmıyor.

Gördüğüm grilik netleşmeye başlıyor. Sırtüstü yattığım yerden yağlı, gri dumanın tavanı sardığını görüyorum. Herifin suratının kızarışının sesi hâlâ duyuluyor.

Nash'in iki parmağının arasında duran kart masaya düşüyor.

Gözbebekleri kayıyor. Omuzları yukarı kalkıyor, yüzü fasulye kâsesine gömülüyor. Her yer kırmızı oluyor. Beyaz üniformalı cüssesi kayıyor ve Nash yere, yanıma yıkılıyor. Gözleri gözlerimin içine bakıyor. Yüzüne fasulye bulaşmış. Tepesinde minik, siyah bir palmiye ağacı gibi görünen at kuyruğu bozulmuş, alnına ve yanaklarına siyah teller düşmüş.

O kurtuldu ama ben kurtulamadım.

Yağlı duman üzerime çökerken, ızgaradan çıtırtılar, cızırtılar geliyor ve yerden Nash'in kartını alıyorum. Kartın ucunu masanın üzerindeki muma tutup dumana duman katıyorum ve kartın yanışını izliyorum.

Yangın alarmı çalmaya başlıyor. Sirenin sesi öyle yüksek ki düşündüklerimi duyamıyorum. Sanki düşünüyorum da. Sanki bugüne kadar düşünebildim de. Alarm sesi içimi dolduruyor. Büyük Birader. Tıpkı bir ordunun bir şehri istila edişi gibi aklımı istila ediyor. Oturup polisin beni kurtarmasını bekliyorum. Beni Tanrı'ya teslim etmesini ve insanlıkla birleştirmesini beklerken siren feryat ederek her şeyi bastırıyor. Ve ben çok mutluyum.

XLI

Bunlar polis bana haklarımı okuduktan sonra oluyor. Bunlar polis ellerimi arkamda kelepçeleyip beni karakola götürdükten sonra oluyor. Bunlar ilk devriye polisi olay yerine ulaşıp cesetlere baktıktan ve "Yüce İsa," dedikten sonra oluyor. Bunlar sağlık görevlilerinin, ölü aşçıyı ızgaranın üzerinden çekip kızaran suratına bir göz attıktan sonra kendi avuçlarına kusmalarının ardından oluyor. Bunlar polis bana bir kişiyi arama hakkı verdikten ve ben de Helen'ı arayıp üzgün olduğumu ama bu işin artık bittiğini söyledikten sonra oluyor. Tutuklandım dedim. Ve Helen "Endişe etmene gerek yok. Seni kurtaracağım," dedi. Bunlar polis parmak izimi alıp fotoğrafımı çektikten sonra oluyor. Bunlar polis cüzdanıma, anahtarlarıma ve saatime el koyduktan sonra oluyor. Kahverengi spor

ceketimle mavi kravatımı, üzerinde yeni suçlu numaramın yazdığı plastik bir poşete koyduktan sonra. Polis beni cüruf briketli, soğuk bir koridordan geçirip çıplak vaziyette betondan soğuk bir odaya götürdükten sonra. Beni bu odada elleri kocaman, iriyarı ve yaşı geçkin bir memurla yalnız bıraktıktan sonra. Üzerinde elbise poşetim ve bir kutu vazelin bulunan bir masadan başka hiçbir şey olmayan bu odada yalnızız.

Bu kır saçlı yaşlı öküzle baş başa kalır kalmaz, adam eline plastik bir eldiven geçiriyor ve "Lütfen duvara dönüp eğilin ve ellerinizi kullanarak kıçınızın yanaklarını iki yana ayırın," diyor.

Anlamadım, diyorum.

Ve çatık kaşlı bu dev, eldivenli iki parmağını vazelin kavanozuna sokarken "Kavite muayenesi," diyor. "Şimdi arkanızı dönün."

1, 2, 3 diye saymaya başlıyorum.

Ve arkamı dönüyorum. Eğiliyorum. Ellerimle kalçamın iki yarısını kavrayıp ayırıyorum.

4, 5, 6 diye saymaya devam ediyorum.

Ben ve kaldığım Etik dersim. Aynen Waltraud Wagner, Jeffrey Dahmer ve Ted Bundy gibi ben de bir seri katilim ve cezam böyle başlıyor işte. Özgür irademin kanıtı. Kurtuluşuma giden yol bu.

Nefesi sigara kokan polis memuru "Gözaltına alınan ve tehlikeli olduğu varsayılan herkese uygulanan standart bir prosedür," diyor.

7, 8, 9 diye saymaya devam ediyorum.

Polis homurdanarak "Hafif bir basınç hissedeceksiniz, o yüzden gevşeyin," diyor.

10, 11, 12 diye saymaya devam ediyorum.

Kahretsin.

Kahretsin!

"Gevşe," diyor polis.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin!

Hissettiğim acı, Mona'nın sıcak cımbızla ayağımı delik deşik etmesinden de beter. Kanımı temizlemek için ayağımın altını alkolle temizlemesinden de kötü. Kıçımı iyice avuçlayıp dişlerimi sıkıyorum, bacaklarımdan ter akıyor. Alnımdan akan ter burnuma dam-

lıyor. Nefes alamıyorum. Alnımdan akan damlalar doğrudan çıplak ayaklarımın arasına düşüyor, birbirinden epeyce uzak duran ayaklarımın.

Kocaman ve sert bir cisim dönerek daha da derinlere giriyor ve polisin korkunç sesi "Evet, haydi gevşe dostum," diyor.

12, 13 diye saymaya devam ediyorum.

İçimdeki şeyin dönmesi duruyor. Kocaman, sert şey yavaşça ve neredeyse tamamen çıkıyor içimden. Sonra tekrar dönerek giriyor derinlere kadar. Polisin vazelinli parmakları önce saatin akrebi kadar yavaş, sonra gittikçe hızlanarak içime giriyor, çıkıyor, giriyor, çıkıyor.

Polisin çakıl ve küllük kokan bayat nefesi kulağıma iyice yaklaşıp "Hey, dostum, ayaküstü seks için vaktin var mı?" diyor.

Ve tüm vücudum spazm geçiriyor.

Ve polis "Hey, birileri daracık oluverdi," diyor.

Memur bey, lütfen, diyorum. Bilmiyor olabilirsiniz ama sizi öldürebilirim. Lütfen yapmayın.

Ve polis "Bırak da kelepçelerini çözeyim. Benim, Helen," diyor.

Helen mi?

"Helen Hoover Boyle. Hatırladın mı?" diyor polis. "İki gece önce bir avizenin içinde bunun neredeyse aynısını sen bana yapıyordun."

Helen mi?

Kocaman ve sert şey hâlâ içimde burkulmuş şekilde duruyor.

Polis "Buna *işgal büyüsü* deniyor. Birkaç saat önce tercüme ettim. Memur bilmemkimin bilinçaltını ele geçirdim. Gösterisini ben yürütüyorum," diyor.

Polisin ayakkabısının sert ve soğuk tabanı kıçıma dayanıyor ve kocaman, sert parmaklar hızlıca çekilip zorlanarak dışarı çıkıyorlar. Ayaklarımın ortasında ter damlalarından bir göl oluşmuş. Dişlerim sıkılı vaziyette hızlıca doğruluyorum.

Memur parmaklarına bakarak "Parmaklarım kopacak sandım," diyor. Parmaklarını koklayıp yüzünü buruşturuyor.

Derin derin nefes alıp verirken, gözlerimi kapatıp, harika, diyorum. Önce beni kontrolü altına almıştı, şimdi de Helen'ın çevrem-

deki herkesi kontrolü altına alabileceğinden endişelenmem gerekiyor.

Ve polis "Öğleden sonraki birkaç saattir Mona kontrolüm altındaydı. Hem büyüyü denemek, hem de seni korkuttu diye hakkından gelmek için onu biraz yeniledim," diyor.

Polis apış arasını avuçluyor. "Bu harika bir şey. Seninle bu şekilde birlikte olmak şeyimi kaldırıyor. Sana biraz cinsiyet ayrımcılığı yapıyormuşum gibi gelebilir ama hep bir penisim olsun istemiştim," diyor.

Bunları duymak istemiyorum, diyorum.

Ve Helen polisin ağzından "Seni taksiye bindirir bindirmez bu herifin içinde biraz daha takılıp otuzbir çekeceğim sanırım. Sadece tecrübe etmek için," diyor.

Bu söylediklerinin seni sevmeme sebep olacağını sanıyorsan, bir daha düşün, diyorum.

Polisin yanağından bir damla yaş süzülüyor.

Burada çıplak vaziyette karşısında dikilirken, seni istemiyorum diyorum. Sana güvenemem.

Helen polisin üzüntülü ses tonuyla "Beni sevemezsin çünkü ben bir kadınım ve senden daha güçlüyüm," diyor.

Helen git başımdan, diyorum. Siktir git. Sana ihtiyacım yok. Ben suçlarımın bedelini ödemek istiyorum. Kendi yanlışlarımı haklı çıkarmak için dünyayı yanlışlarla doldurmaktan usandım.

Polis hüngür hüngür ağlamaya başlıyor ve tam o sırada içeri başka bir polis giriyor. Daha genç olan bu polis önce ağlamakta olan yaşlı polise, sonra da çırılçıplak dikilen bana bakıyor. Genç polis "Burada her şey yolunda mı, Çavuş?" diye soruyor.

Gözlerini silen yaşlı polis "Evet, harika," diyor. "Harika vakit geçiriyoruz." Gözlerini kıçıma soktuğu eldivenli eliyle sildiğini fark edince, ufak bir çığlık atarak eldiveni çıkarıyor. Vücudu titreyerek sarsılıyor, çıkardığı yağlı eldiveni odanın öbür köşesine fırlatıyor.

Genç polise biraz sohbet ediyorduk diyorum.

Ve genç polis suratıma yumruğunu indirdiği gibi "Sen kapa çeneni," diyor.

Yaşlı polis, Çavuş, masanın kenarına oturup bacak bacak üstüne atıyor. Burnunu çekip saçlarını geriye atarmışçasına kafasını geri atıyor ve "Şimdi kusura bakmazsan, biraz yalnız kalmak istiyoruz," diyor.

Ben yalnızca tavana bakıyorum.

Genç polis "Elbette Çavuş," diyor.

Çavuş masadan aldığı kâğıt mendille gözlerini kuruluyor.

Genç polis hızlıca dönüp beni çenemin altından yakalıyor ve duvara çalıyor. Sırtımla bacaklarım soğuk betona yapışıyor. Genç polis boğazımı sıkarken kafam geri gidiyor ve polis "Çavuşa zorluk çıkarmayacaksın," diyor. "Anladın mı?" diye bağırıyor.

Çavuş yüzündeki hafif tebessümle bize bakıyor ve "Yaa. Duydun onu," diyor. Ve burnunu çekiyor.

Ve genç polis boğazımı bırakıyor. Kapıya doğru bir adım atıyor ve "Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa kapının önünde olacağım," diyor.

"Teşekkür ederim," diyor Çavuş. Genç polisin elini yakalayıp sıkarken "Çok tatlısın," diyor.

Genç polis irkilerek elini geri çekiyor ve odadan çıkıyor.

Televizyonun tohumlarını insanların içine ekmesi gibi Helen da bu adamın içine girmiş. Pisipisiotunun bir tarlayı ele geçirmesi gibi. Bir şarkının kafanızın içinde dönüp durması gibi. Hayaletlerin evleri ele geçirmesi gibi. Mikropların size bulaşması gibi. Büyük Birader'in dikkatinizi ele geçirmesi gibi.

Çavuş, yani Helen, ayağa kalkıyor. Meşin tabancalığını kurcalayıp tabancasını çekiyor. Tabancayı iki eliyle birden kavrayıp bana doğrultuyor ve "Hemen o poşetten elbiselerini çıkar ve üstünü giyin," diyor. Çavuş burnunu çekerek içi giysi dolu olan çöp poşetini bana fırlatıyor ve "Giyin lanet olası," diyor. "Buraya seni kurtarmaya geldim."

Silah titriyor ve Çavuş "Buradan hemen çıkmanı istiyorum ki, otuz bir çekebileyim," diyor.

XLII

Kelimeler her yerde birbirine karışıyor. Kelimeler, şarkı sözleri ve diyaloglar, her an zincirleme bir tepkiyi tetikleyebilecek bir çorba haline geliyorlar. Belki de Tanrı'nın işleri, medyanın yayın yaptığı gereksiz şeylerin doğru kombinasyonundan ibarettir. Yanlış kelimeler çarpışıyor ve depremi davet ediyordur. Yağmur danslarının fırtınaları çağırması gibi, kelimelerin doğru şekilde bir araya getirilmesi de kasırgaları çağırıyordur. Küresel ısınmanın ardında çok fazla reklam müziğinin birbirine karışması yatıyor olabilir. Televizyondaki programların çok fazla tekrarlanması hortumlara sebebiyet veriyor olabilir. Kansere. AIDS'e.

Taksiyle Helen Boyle Emlak Bürosu'na giderken gazete manşetlerine el yazısı işaretlerin karışmış olduğunu görüyorum. Telefon

direklerine zımbalanmış el ilanları, üçüncü sınıf postalara karışmış. Sokak çalgıcılarının şarkıları Muzak'la, seyyar satıcıların sesleri radyoyla karışıyor.

Sallanmakta olan bir gevezelik kulesinde yaşıyoruz. Kelimelerin titrek gerçekliği. Felakete götüren bir DNA çorbası. Doğal yaşam katledildiği için yalnızca dilin bu kargaşa dolu dünyası kaldı elimizde.

Büyük Birader şarkılar söyleyip dans ediyor ve elimizden izlemekten başka bir şey gelmiyor. Taşlarla sopalar kemiklerimizi kırabilir ama bizim rolümüz sadece iyi birer izleyici olmak. Dikkatimizi vererek bir sonraki felaketin gelmesini beklemek.

Taksinin koltuğuna değen kıçım sanki hâlâ yağlıymış ve yırtılıyormuş gibi hissediyorum.

Şiir kitabının bulunması gereken otuz üç kopyası var. Kongre Kütüphanesi'ni ziyaret etmemiz gerek. Yaptığımız pisliği temizlemeli ve bunun bir daha asla olmayacağından emin olmalıyız.

İnsanları uyarmamız gerekir. Benim hayatım bitti. Yepyeni bir hayata başladım.

Taksi park yerine yanaşırken, Mona'nın büyük bir anahtar tomarıyla dış kapıyı kilitlemekte olduğunu görüyorum. Bir dakikalığına onun Helen olabileceğini düşünüyorum. Saçlarını geriye doğru tarayıp kırmızı ve siyah renkli bir baloncuk gibi görünene dek kabartmış. Üzerinde kahverengi bir döpiyes var ama çikolata kahvesi değil. Daha çok lüks bir otelde saten bir yastığın üzerinde servis edilen fındık ve çikolata soslu tatlının kahvesi.

Mona'nın ayaklarının yanında, yerde bir kutu duruyor. Kutunun üzerinde kırmızı bir şey var; bir kitap. Büyü Kitabı.

Park yerinden ona doğru yürürken Mona "Helen burada değil," diye bağırıyor.

Mona polis telsiz tarayıcısında Üçüncü Cadde'deki barda bulunan herkesin öldüğü, benim de tutuklandığımla ilgili bir şeyler duymuş. Kutuyu arabasının bagajına yerleştirirken "Bayan Boyle'u saniye farkıyla kaçırdın. Bir dakika önce ağlayarak çıkıp gitti," diyor.

Çavuş.

Helen'ın deri kokan büyük arabası görünürlerde yok.

Ayağındaki kahverengi topuklu ayakkabılara, terzi elinden çıkma döpiyesine, devasa topaz düğmeli oyuncak bebek kıyafetlerine ve kısa eteğine bakan Mona "Nasıl *bu* hale geldiğimi sakın sorma bana," diyor. Ellerini havaya kaldırıyor. Her zaman siyah ojeli olan tırnaklarının ucu beyaz boyalı ve gerisine pembe oje sürülmüş. Mona "Lütfen Bayan Boyle'a bedenimin kaçırılıp üzerimde saçma sapan şeyler yapılmasından hoşnut olmadığımı söyler misin?" diyor. Kaskatı kesilmiş ve balon gibi görünen saçlarını, pembe allıklı yanaklarını ve pembe rujunu göstererek "*Buna* moda tecavüzü denir," diyor.

Yeni pembe tırnaklarıyla bagajı çarparak kapatıyor.

Gömleğimi göstererek "Arkadaşınla işler hafiften kanlı bir hal mi aldı?" diye soruyor.

Kırmızı lekeler, acı biber sosu diyorum.

Büyü Kitabı'nı gördüm, diyorum. Kırmızı insan derisi. Beş köşeli yıldız dövmesi.

"Onu bana Helen verdi," diyor Mona. Minik, kahverengi çantasını açıp elini içine daldırırken "Artık ihtiyacı olmayacakmış. Dediğim gibi morali bozuktu. Ağlıyordu," diyor.

Pembe tırnaklarının ikisini kullanarak çantasından katlanmış bir kâğıt çıkarıyor. Büyü Kitabı'ndan koparılmış bir sayfa bu. Üzerinde adımın yazılı olduğu sayfa. Mona kâğıdı bana doğru uzatırken "Kendine iyi bak. Sanırım hükümetin birinden bir görevli senin ölmeni istemiş olmalı," diyor.

Mona "Helen'ın küçük aşk büyüsü ters tepti galiba," diyor. Topuklu ayakkabılar yüzünden sendeleyip arabaya tutunuyor ve "İster inan, ister inanma ama bunu seni kurtarmak için yapıyoruz," diyor.

Mona'nın arabasının arka koltuğunda İstiridye yatıyor ve canlı olamayacak kadar hareketsiz ve kusursuz görünüyor. Karmakarışık sarı saçları arka koltuğa yayılmış. Hopi ilaç kesesi hâlâ boynunda ama içindeki sigaralar yere dökülüyor. Helen'ın araba anahtarının bıraktığı kırmızı yara izleri de yanaklarında aynen duruyor.

Öldü mü, diye soruyorum.

Mona "Öyle olmasını temenni ediyorsun kesin," diyor. "Ama

ölmedi. İyileşecek." Sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırıyor. "Helen'ı bulmak için elini çabuk tutsan iyi edersin. Kendine kötü bir şeyler yapabilir," diyor.

Arabanın kapısını çarpıp park yerinden geri geri çıkmaya başlıyor.

Pencereden "New Continuum Tıp Merkezi'ne bak," diye bağırıyor. Arabayla uzaklaşırken "Umarım çok geç kalmamışsındır," diye haykırıyor.

XLIII

New Continuum Tıp Merkezi'ndeki 131 numaralı odanın zemini pırıl pırıl parlıyor. Kırmızı ve yeşil, sarı ve mavi parçaların ve kıymıkların üzerine bastıkça üstünde yürüdüğüm döşemelik muşamba patlayıp çatlıyor. Kırmızı damlalar. Pırlanta ve yakut, zümrüt ve safir. Helen'ın biri sarı, diğeri pembe ayakkabılarının topukları paramparça olmuş. Parçalanan ayakkabılar odanın ortasına bırakılmış.

Helen odanın diğer ucunda, masanın üzerindeki abajurdan vuran ışığın kenarında ayakta duruyor. Paslanmaz çelikten yapılmış bir dolabın üzerine eğilmiş. Elleriyle çeliğe sarılmış. Yanağını üzerine yaslamış.

Ayakkabılarım yerdeki renkleri ezince Helen dönüp bakıyor.

Pembe rujunun üzerinde kan lekesi var. Dolabın üzerinde pembe ve kırmızı renkli bir öpücük izi var. Dolabın üzerine eğildiği kısmında bulanık gri bir pencere, içindeyse canlı olamayacak kadar beyaz ve kusursuz görünen biri var.

Patrick.

Pencerenin kenarındaki buzlar erimeye başlamış, dolaptan su damlıyor.

Ve Helen "Demek geldin," derken sesi boğuk ve kalın çıkıyor. Ağzından kan akıyor.

Ona bakar bakmaz ayağım ağrımaya başlıyor.

Ben iyiyim, diyorum.

Ve Helen "Sevindim," diyor.

Makyaj çantasını yere boşaltmış. Renk kıymıklarının arasında altın ve platinden zincirlerle kakmalar var. Helen "En büyüklerini kırmaya çalıştım," diyor ve eline öksürüyor. "Gerisini de çiğnemeye çalıştım," dedikten sonra bu kez avcunun içi kan ve gümüş parçalarıyla dolana dek öksürüyor.

Makyaj çantasının yanında bir şişe lavabo açıcı duruyor. İçinden dökülen sıvı yerde yeşil bir gölet oluşturmuş.

Dişleri parçalandığı için ağzının içindeki kanlı boşluk ve oyuklar görünüyor. Yüzünü gri pencereye yaslıyor. Nefesi camı buğularken, kanlı elini eteğinin kenarına götürüyor.

"Seninle tanışmadan önceki hayatıma geri dönmek istemiyorum," diyor. Kanlı elini eteğine siliyor. "Dünyanın en büyük gücü bende olsa bile," diyor.

Seni bir hastaneye götürmemiz gerek, diyorum.

Helen kanlı bir tebessümle gülümseyip "Zaten hastanedeyiz," diyor.

Şahsi bir şey değil, diyor. Sadece birine ihtiyacı varmış. Patrick'i geri getirebilse bile, ölüm şarkısını ona göstererek onun hayatını mahvetmek istemiyormuş. Bu tekrar yalnız yaşaması anlamına gelse bile, Patrick'in bu güce sahip olmasını asla istemezmiş.

"Ona baksana," diyor ve pembe tırnaklarıyla gri cama dokunuyor. "Öyle kusursuz ki."

Kan, kırık pırlanta ve dişlerini yutup acıdan suratını buruşturu-

yor. Midesini tutarak çelik dolabın gri penceresine yaslanıyor. Küçük pencereden kan ve buğu akıyor.

Helen titreyen eliyle çantasını açıp içinden bir ruj çıkarıyor. Ruju dudağının üzerinde gezdiriyor ve rujun üzeri kan lekesi oluyor.

Soğutma ünitesinin fişini çektiğini söylüyor. Alarmı ve yedek bataryaları kapatmış. Patrick'le birlikte ölmek istiyor.

Bu işin burada sona ermesini istiyor. Ölüm büyüsü. Güç. Yalnızlık. İnsanların kendilerini kurtaracağını sandığı bütün mücevherleri yok etmek istiyor. Yetenek, zekâ ve güzellikten arta kalanların hepsini yok etmek istiyor. Gerçek başarıdan geriye kalan tüm o süslü döküntü. Bedenlerine yerleştikleri insanlardan daha uzun yaşayan bütün o güzel asalakları yok etmek istiyor.

Çantası ellerinden kayıp yere düşüyor. Çantasındaki gri taş yere yuvarlanıyor. Her nedense aklıma İstiridye geliyor.

Helen geğiriyor. Çantasından kâğıt mendil çıkarıp ağzının altına tutuyor ve mendilin içine kan, safra ve zümrüt parçaları tüküürüyor. Diş etlerine saplanmış olan sivri uçlu pembe safirlerle, kırılmış turuncu beriller ağzının içinde parıldıyor. Damağına mor lal parçaları batmış. Diline simsiyah renkli karbonado kırıntıları gömülmüş.

Helen gülümseyerek "Ailemle birlikte olmak istiyorum," diyor. Kanlı kâğıt mendili top yapıp döpiyesinin koluna sokuyor. Küpeleri, kolyeleri ve yüzüklerinin yerinde yeller esiyor.

Döpiyesinin detayları şöyle: Herhangi bir renkte. Bir döpiyes işte. Mahvolmuş vaziyette.

"Lütfen. Sadece tut beni," diyor Helen.

Gri pencerenin içindeki kusursuz küçük çocuk beyaz plastikten bir yastığın üzerinde yan yatmış. Başparmaklarından birini ağzına sokmuş. Mavi buz kadar kusursuz ve solgun.

Helen'a sarılıyorum, acıyla titriyor.

Dizleri bükülmeye başlıyor, onu yere doğru indiriyorum. Helen Hoover Boyle gözlerini kapatıyor. "Teşekkürler Bay Streator," diyor.

Yerdeki gri taşı alıp soğuk ve gri cama vurmaya başlıyorum. Ellerim kanarken soğuk ve solgun Patrick'i dışarı çıkarıyorum. Kanım Patrick'e bulaşıyor, onu Helen'ın kollarına yatırıyorum. He-

len'ı kollarımın arasına alıyorum.

Benim kanımla, Helen'ınki birbirine karışıyor.

Kollarımda yatan Helen gözlerini kapatıp kafasını kucağıma yerleştiriyor. Gülümsüyor ve "Mona'nın Büyü Kitabı'nı bulmuş olması sana da çok tesadüfi gelmedi mi?" diye soruyor.

Gözlerini açıp yan yan bana bakıyor ve "Baştan beri Büyü Kitabı'yla birlikte seyahat ediyor oluşumuz sence de biraz fazla basit ve düzgün değil miydi?" diyor.

Helen kollarımda yatmış, kucağında Patrick'i sallıyor. Sonra olan oluyor. Uzanıp yanağımdan bir makas alıyor. Bana bakıp yarım ağızla gülümsüyor, dudaklarındaki kan ve yeşil safrayla garip bir bakış atıyor. Göz kırpıp "Seni yakaladım babalık!" diyor.

Vücudum spazmla kasılıp terden sırılsıklam oluyor.

Helen "Anneciğin kendini *senin* için feda edeceğini mi sandın gerçekten? Lanet olası değerli mücevherlerini çöpe atacağını mı sandın? Ve bu donmuş et parçasının buzlarını çözeceğini mi düşündün?" diyor. Kahkaha atıyor ve boğazından kanla karışık lavabo açıcı baloncukları çıkıyor. "Onu sevmiyorsun diye, annenin siktiri boktan pırlantalarını *çiğneyeceğini* mi sandın gerçekten?" diyor.

İstiridye sen misin, diye soruyorum.

"Bedeninde," diyor Helen. Yani Helen'ın ağzıyla, Helen'ın sesiyle İstiridye söylüyor bunları. "Ben Bayan Boyle'un bedenindeyim ama asıl senin onun içine girmiş olduğuna de bahse girerim," diyor.

Helen kucağındaki Patrick'i havaya kaldırıyor. Porselenler kadar soğuk ve mavi olan çocuğunu. Cam kadar donuk ve kırılgan olan oğlunu.

Ve ölü çocuğu odanın öbür ucuna fırlatıyor, çocuğun bedeni çelik dolaba çarpıp yere düşüyor ve muşambanın üzerinde dönmeye başlıyor. Patrick. Donmuş kollarından biri kopuyor. Patrick. Dönen bedeni çelik dolabın köşesine çarpıyor ve bacakları kopuyor. Patrick. Kolsuz, bacaksız beden; kırık bebek duvara çarpıyor ve kafası da kopuyor.

Helen göz kırpıp "Yapma babalık. Kendine yalakalık etme," diyor.

Kahrolasıca diyorum.

İstiridye, bir ordunun bir şehri işgal edişi gibi Helen'ı istila etmiş. Helen'ın Çavuş'u işgal edişi gibi. Geçmişinizin, medyanın ve dünyanın sizi işgal etmesi gibi.

Helen, Helen'ın ağzından İstiridye "Mona Büyü Kitabı'nı haftalardır biliyordu. Anneciğin ajandasını gördüğü anda bunun Büyü Kitabı olduğunu anladı," diyor. "Sadece tercüme edemedi."

İstiridye "Benim olayım müzik, Mona'nın olayı ise... salaklık Mona'nın olayı," diyor.

Helen'ın sesiyle "Bu öğleden sonra Mona bir güzellik salonunda tırnaklarına pembe oje sürdürürken kendine geldi," diyor İstiridye. "Fırladığı gibi büroya gitti ve orada bir tür komaya girmiş olan Bayan Boyle'u masasına yüzüstü kapaklanmış vaziyette buldu."

Helen titreyip karnını tutuyor. "Bayan Boyle'un önünde tercüme edilmiş bir büyü buldu, adı işgal büyüsüydü. Aslında tüm büyüler tercüme edilmişti," diyor.

İstiridye "Tanrı annecikten ve onun çengel bulmacalarından razı olsun. Şu an çıldırmış vaziyette bir yerlerde olmalı," diyor.

İstiridye Helen'ın ağzından "Anneciğe benden selam söyle," diyor.

Kırılgan mavi heykel, donmuş bebek kırık mücevherlerin üzerinde kırılıp tuzla buz oldu. Kopan parmağı bir yerde, kırılan bacakları bir yerde, dağılan kafası başka bir yerde.

Mona'yla birlikte herkesi öldürüp Adem'le Havva mı olacaksınız şimdi, diye soruyorum.

Her nesil sonuncu nesil olmak ister.

"Herkesi değil," diyor Helen. "Bazı kölelere ihtiyacımız olacak."

İstiridye, Helen'ın kanlı elleriyle uzanıp eteğini yukarı kaldırıyor. Apış arasını tutarak "Anne ölmeden önce belki de ayaküstü iş tutmak istersiniz ha?" diyor.

Helen'ın bedenini kucağımdan uzağa atıyorum.

Tüm bedenim ayağımın bugüne kadar ağrıdığından daha çok ağrıyor.

Helen yere doğru savrulurken küçük bir çığlık atıyor. Muşambanın üzerinde paramparça mücevherler ve Patrick'in bedenine ait parçaların ortasında dizlerini karnına doğru çekmiş, "Carl?" diyor.

Bir elini ağzına götürüyor ve oraya gömülü mücevherleri fark ediyor. Bana bakmak için dönüyor ve "Carl? Carl, neredeyim ben?" diye soruyor.

Paslanmaz çelik kapıyı ve kirik gri camı görüyor. Önce küçük mavi kolları görüyor. Sonra bacakları. Kafayı. Ve "Hayır!" diyor.

Etrafa kan püskürterek mahvolmuş dişleri yüzünden koyu ve az çıkan sesiyle "Hayır! Hayır! Hayır!" diyor ve keskin ve kırık parçaların arasında sürünerek tüm parçaları topluyor. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak safra ve kana bulanmış şekilde pis kokulu odada kırık mavi parçaları sıkıca kavrıyor. Elleri, minik ayakları, ezilmiş gövde ve göçmüş kafayı göğsüne bastırıp, "Oh Patrick! Patty," diye çığlıklar atıyor.

"Oh, Patrick'çiğim! Hayır!" diye çığlık atıyor.

İçeri göçmüş mavi kafayı öpüp, göğsüne bastırıp "Neler oluyor? Carl bana yardım et," diyor. Şiddetli bir krampla iki büklüm olana ve boş lavabo açıcı şişesini görene dek bana bakıyor.

Çocuğunu sıkı sıkı tutup kucağında sallayarak "Tanrım! Carl, yardım et," diyor. "Tanrım, ne olur buraya nasıl geldiğimi söyle bana!"

Ve ona doğru gidiyorum. Onu kollarımın arasına alıyorum ve başta evin yeni sahibinin oturma odasının zeminine hiç bakmamış gibi yaptığını söylüyorum. Gerçekten hiç bakmamış gibi. Ne evi ilk görmeye geldiklerinde, ne de komisyoncu onları gezdirdiğinde. Odaları ölçmüş, hamallara kanepe ve piyanoyu nereye koymaları gerektiğini söylemiş, sahip oldukları bütün eşyaları eve yığmışlar ama durup da oturma odasının zeminine bakmamışlardır. Hesapta.

Helen'ın başı Patrick'e doğru eğili. Ağzından kan sızıyor. Kolları biraz daha gevşek, küçük el ve ayak parmaklarını yere düşürüyor.

Birazdan yalnız olacağım. İşte bu benim hayatım. Ve yemin ederim, nerede ve ne zaman olursa olsun İstiridye ve Mona'nın izini süreceğim.

İşin iyi yanı, sadece bir dakika sürmesi.

Uyumak üzere olan hayvanlarla ilgili bir şarkı bu. Özlem dolu ve duygusal; çelik kapıya doğru kaykılıp Helen'ın külçe gibi bedenini kollarımda tutarak şiiri floresan ışığının altında yüksek sesle okurken yüzüm indirgenmiş hemoglobin nedeniyle ateş gibi oluyor. Patrick kanımla kaplı, Patrick Helen'ın kanıyla kaplı. Helen'ın ağzı aralık, dişleri gerçek birer pırlanta.

Adı Helen Hoover Boyle idi. Gözleri maviydi.

Benim işim detayları görmek. Taraf sızca şahitlik etmek. Her şey her an bir araştırmadır. Görevim bir şey hissetmek değil.

Ona ölüm şarkısı deniyor. Bazı kadim kültürlerde kıtlık ya da kuraklık zamanında toprak kabileye dar geldiğinde çocuklarına bunu söylüyorlardı. Kazalarda yaralanan savaşçılara, çok yaşlılara ya da ölmekte olan herhangi birine söyleniyordu. Sefalet ve acıyı sona erdirmek için kullanılıyordu.

Bu bir ninni.

Her şey düzelecek, diyorum. Helen'ı kollarımın arasında tutuyorum, yavaşça sallıyorum ve ona, şimdi biraz dinlen diyorum. Ona her şey güzel olacak, diyorum.

XLIV

Yirmi yaşındayken Gina Dinji adında bir kadınla evlendim ve bunun hayatımın sonuna kadar süreceğini sandım. Bir yıl sonra Katrin adında bir kızımız oldu ve onun da hayatımın sonuna dek yanımda olacağını sandım. Sonra Gina ve Katrin öldü. Kaçıp Carl Streator oldum. Ve gazeteci oldum. Ve sonraki yirmi yıl boyunca hayatım öyle devam etti.

Ondan sonrasında neler olduğunu ise hepiniz zaten biliyorsunuz.

Helen Hoover Boyle'a ne kadar bir süre boyunca sarıldığımı hatırlamıyorum. Yeterince uzun bir süre sonra sarıldığım şeyin sadece bedeni olduğunu anladım. O kadar uzun bir zaman geçti ki, artık kanı akmaz oldu. O sırada hâlâ Helen'ın kucağında duran

Patrick Boyle'un kırık parçaları da kanamaya başlayacak kadar çözüldü.

O sırada 131 numaralı odanın önünde ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldı.

Helen'la Patrick'in ölü bedenlerini sarmalamış şekilde yerde otururken kapı açılıyor ve kır saçlı, İrlandalı polis içeri giriyor.

Çavuş.

Lütfen diyorum. Lütfen beni hapse atın. Her türlü suçu kabul ediyorum. Karımı öldürdüm. Çocuğumu öldürdüm. Ben ölüm meleği Waltraud Wagner'ım. Beni öldürün ki tekrar Helen'la birlikte olabileyim.

Ve Çavuş "Hemen harekete geçmeliyiz," diyor. Çelik dolabın yanına gidiyor. Bir bloknota kalemle bir şeyler yazıyor. Yazdığı sayfayı koparıp bana uzatıyor.

Gri tüylerle kaplı buruşuk ellerinde benler var. Tırnakları kalın ve sararmış.

Notta "Kendimi öldürdüğüm için lütfen beni affet," yazıyor. "Artık oğlumla beraberim."

Bu Helen'ın el yazısı. Ajandadaki, yani Büyü Kitabı'ndaki yazıyla aynı.

Altında "Helen Hoover Boyle" imzası var. Aynen onun imzası.

Önce kollarımdaki bedenlere, kan ve yeşil lavabo açıcı kusmuğuna, sonra da tepemde dikilen Çavuş'a bakıp Helen, sen misin, diye soruyorum.

"Bedende," diyor Amir, diyor Helen. "Kendi bedenimde değil tabii," diyor ve Helen'ın kucağımda yatmakta olan ölü bedenine bakıyor. Kendi buruşuk ellerine bakıyor ve "Hazır giyimden nefret ederim ama denize düşen yılana sarılır," diyor.

İşte böylece tekrar yollara koyuluyoruz.

Zaman zaman Çavuş'un, aslında Çavuş'u istila etmiş Helen rolü yapan İstiridye olduğundan şüpheleniyorum. Bu kişi her kimse, onunla yattığımda, onun Mona olduğunu varsayıyorum. Veya Gina. Böylece durum eşitlenmiş oluyor.

Mona Sabbat, çok fazla yiyip içen insanlar ile, uyuşturucu, seks ve çalmaya bağımlı insanların, bu tür şeyleri öldükten sonra bile

yapmaktan vazgeçmeyecek kadar çok seven ruhlarca kontrol edildiğini söylerdi. Alkoliklerle kleptomanların kötü ruhlar tarafından ele geçirilmiş olduklarını söylerdi.

Siz kültür aracısısınız. Ev sahibisiniz.

Bazı insanlar hâlâ kendi hayatını idame ettirdiğini sanıyor.

Aslında siz ele geçirilensiniz.

Hepimize birileri musallat oluyor ve biz de birilerine musallat oluyoruz.

Yabancı bir şey her zaman sizin sayenizde kendi hayatını yaşar. Tüm hayatınız dünyaya gelecek bir şeye vesile olur.

Kötü bir ruh. Bir teori. Bir pazarlama kampanyası. Politik bir strateji. Dini bir doktrin.

Devriye arabasıyla beni New Continuum Tıp Merkezi'nden uzaklaştıran Çavuş "Ellerinde işgal büyüsüyle uçma büyüsü var," diyor. Her büyüyü sayarken bir parmağını havaya kaldırıyor. "Ölü diriltme büyüsü de var ama sadece hayvanlarda işe yarıyor. Nedenini sorma," diyor. "Yağmur ve güneş büyüsü...ürünlerin yetişmesi için bereket büyüsü... hayvanlarla iletişim kurabilme büyüsü..."

Direksiyondaki ellerine bakan Çavuş "Ama aşk büyüleri yok," diyor.

Demek ki gerçekten Helen'a âşığım. Bir erkeğin vücudundaki bir kadına. Artık ateşli bir şekilde sevişmiyoruz ama Nash'in de söyleyeceği gibi yeterince uzun bir süreden sonra çoğu aşk ilişkisinde de durum bu değil midir?

Büyü Kitabı Mona'yla İstiridye'de ama ölüm büyüsü onlarda değil. Mona'nın Büyü Kitabı'ndan yırtıp bana verdiği ve üzerinde ismim olan sayfadaydı ölüm büyüsü. Mona sayfanın sonuna "Ben de dünyayı kurtarmak istiyorum ama İstiridye'nin istediği şekilde değil," yazmış. Altına da imzasını atmış.

Çavuş "Ölümşarkısı onlarda değil," diyor. "Ama ellerinde kalkan büyüsü var," diye ekliyor Helen.

Kalkan büyüsü mü?

Ölüm şarkısından korunmak için, diyor Çavuş.

"Ama endişe edilecek bir şey yok," diyor. "Bende de bir rozet, bir silah ve bir penis var."

Mona'yla İstiridye'yi bulmak için fantastik olaylarla, mucizelere bakmak yeterli. Gazetelerin inanılmaz olaylarla ilgili manşetlerine bakmak. Temmuz ayında Michigan Gölü'nü yürüyerek geçtiği görülen genç çift. Kanada'da açlıktan ölmek üzere olan bıfalolar için çimenlerin karı delip geçecek kadar büyümesini sağlayan kız. Hayvan barınağındaki kayıp köpeklerle konuşarak evlerine dönmelerini sağlayan delikanlı.

Sihirli olaylara bakın. Azizlere bakın.

Uçan Meryem. Ezilmiş Hayvan Mesih'i. Sarmaşık Cehennemi. Konuşan Yahuda İneği.

Olayların peşinden gitmeye devam edin. Cadı avına çıkın. Bir terapistin önereceği türden bir şey değil ama işe yarıyor

Kısa bir süre sonra bu dünya Mona'yla İstiridye'nin dünyası olacak. Güç el değiştirdi. Helen'la ben sürekli takipte olacağız. İsa'nın sizi yakalayıp ruhunuzu kurtarmak için devamlı sizi kovaladığını düşünün. Sabırlı ve pasif bir Tanrı değil de, çok çalışan, saldırgan bir tazı.

Çavuş, aynen Helen'ın minik çantasını açtığı şekilde tabancasının kılıfını açıp tabancasını çıkarıyor.

O, Helen, ya da konuşan her kimse "Onları eski usulde öldürmeye ne dersin?" diyor.

Artık hayatım bu işte.

"Dil uzaydan gelme bir virüstür!" Chuck Palahniuk *Ninni*'de William Burroughs'un bu sözlerinin devamını getiriyor: Sallanmakta olan bir gevezelik kulesinde yaşıyoruz. Doğal yaşam kattedildiği için yalnızca dilin kargaşa dolu dünyası kaldı elimizde.

Ve bir de ölüm şarkısı...

Gazeteci Carl Streator, ani bebek ölümleri üzerine bir yazı dizisi hazırlamakta görevlendirilir. Araştırmaları sırasında, ölümler arasında meşum bir bağ keşfeder: Ölüm şarkısı. Akıldan geçirildiğinde bile ölümcül bir silahtır bu. Şarkının hâkimiyetine giren Streator, istemese de bir seri katildir artık. Amacı ise daha fazla insan öldürmek değil, şarkının yayılmasını engellemektir. Hayaletli evlerin emlakçisi Helen Hoover Boyle ile birlikte, şarkıyı avlamak için ülke çapında bir yolculuğa çıkarlar...

Büyük Birader'in şarkılarıyla beslendiğiniz, kültürün mallarıyla uyuşturulduğunuz, New Age palavralarıyla yumuşatıldığınız, reklamlarla uyutulduğunuz ve devletin görünmez, ama baskıcı varlığıyla topyekûn kuşatılıp ahmaklaştırıldığınız, bile isteye tektipleştirildiğiniz Yeni Dünya'ya hoş geldiniz! Chuck Palahniuk *Ninni*'de bu temalardan yola çıkarak dilin tehlikelerine dair rahatsız edici bir fantezi ve sert dönüşlerle örülü sıkı bir dehşet hikâyesi kuruyor. Ne var ki, iyiyle kötünün savaşı değil *Ninni*. Medya Çağı'na, materyalizme ve tüketim hastalığına yönelen oklar sayesinde, yazar elindeki kartları karıştırıyor ve iyilik saydığımız her şey kötülüğe karışıyor. Size söylenen ninni, bu kez uykunuzu kaçırıyor.

Bıçak keskinliğinde alayı ile yeraltına dalmaktan korkmayan bir edebiyat yapıtı. Ya tüket ya da öl diyen bir dünyada, bir ninninin buz gibi kollarında özgür iradeye doğru aykırı bir yolculuk...

"Amerikan romancılarının en delişmeni Chuck Palahniuk yine tam on ikiden vuruyor. Müthiş bir komik enerji, dolu dolu bir manik düşlem, alev alev yakan bir taşlama."

Newsday

AYRINTI

AYRINTI - YERALTI
ISBN 975-539-510-5
9 789755 395104

